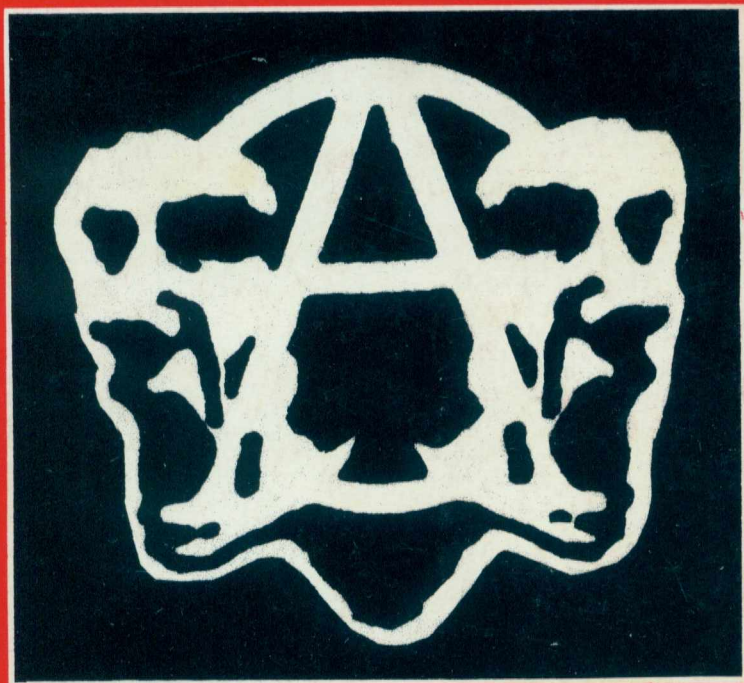

ΜΑΥΡΟ ΚΑΙ ΚΟΚΚΙΝΟ

Αναρχική επιθεώρηση Θεσσαλονίκης

"Ξεσηκώνεστε πάλι. Δεν κατόρθωσαν λοιπόν να σας θάψουν. Αλλά το καταστρεπτικό πνεύμα του κράτους που σας ερεθίζει, δεν είναι συνεπώς το εφήμερο προϊόν μιας νεανικής έξαρσης, αλλά η έκφραση μιας ζωτικής ανάγκης κι ενός αληθινού πάθους. Ξεπηδάει από τα ίδια τα βάθη της ζωής."

ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

Επανερχόμαστε μετά από μια πλούσια εμπειρία ('83 - '86), που σημάδεψε την πρακτική μας, αλλά και γενικότερα, την πρακτική όλων των αναρχικών. Επιχειρούμε μια ανασκόπηση όλων αυτών των γεγονότων σε μια προσπάθεια να προσεγγίσουμε το πηνυμά τους. Ένα μήνυμα που έχει αξία χρήσης μόνο στο βαθμό που θα δώσει συνέχεια στην προοπτική του αγώνα για την αλευθερία, αλλοιώς, δεν αξίζει καν τον κόπο. Εδικά, εδώ στη Θεσσαλονίκη, λόγω της νεανικότητάς του, ο αναρχικός χώρος έχει να διδαχθεί περισσότερο απ' τις αδυναμίες του παρά από τις δυνατότητές του, για να περάσει η αναρχία στο στόμα των αναρχικών κι όχι να λιμοκτονεί σε στόματα αναρχούμενων.

Το τεύχος αυτό αφιερώνεται στους πρωταγωνιστές των χρόνων που πέρασαν και που οφείλουν να αποδείξουν πως ο αναρχισμός δεν είναι νεανικό ρεύμα, αλλά βαθιά ιστορικό κίνημα με ρίζες και παραδόσεις, με αξίες και ηθική.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Το κείμενο **ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ** είναι απόσπασμα που πρωτοδημοσιεύτηκε το 1982 στον "Μαύρο Ήλιο".

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1984 — ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1986

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 30 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1984

Η αστυνομία πραγματοποίησε εξόρμηση στα Εξάρχεια στα πλαίσια της απόφασης του γενικού διευθυντή της αστυνομίας Αθηνών κ. Μαν. Μποσινάκη "να ξεκαθαριστεί η περιοχή" και συνέλαβε 28 άτομα.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984.

Άγριο ξύλο και συλλήψεις στα Εξάρχεια από 300 αστυνομικούς και άνδρες των ΜΕΑ. Επί μία ώρα χτυπούσαν χωρίς διάκριση, εισβάλλοντας σε κινηματογράφους, ουζερί και καφετέριες.

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984.

Δήλωση του υπουργού Δημόσιας τάξης Σκουλαρίκη ότι η επίθεση στα Εξάρχεια έγινε μετά από διαμαρτυρίες ατόμων και συλλόγων της περιοχής Εξαρχείων. Σε συνέντευξη της Ελευθεροτυπίας, δυο μέλη δηλώνουν ότι "ουδέποτε ενοχλήσαμε τον υπουργό Δημόσιας τάξης κ. Γιαν. Σκουλαρίκη για προβλήματα των Εξαρχείων". Ανάλογες δηλώσεις έκαναν και πολλοί κάτοικοι.

2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984.

43 άτομα οδηγήθηκαν στην ασφάλεια κατά τη διάρκεια της καλά σχεδιασμένης επίθεσης της αστυνομίας στην πλατεία Εξαρχείων.

Η δήλωση του διευθυντού της αστυνομίας κ. Μαν. Μποσινάκη ήταν: "Οι επιχειρήσεις θα συνεχιστούν. Πρέπει να ξεκαθαριστεί η περιοχή από τους κακοποιούς και τα αντικοινωνικά στοιχεία που την έχουν κατακλύσει.

Και για να γίνει αυτό δεν υπάρχει άλλος δρόμος...."

3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984.

Ξυλοδαρμός και νέες συλλήψεις στα δικαστήρια στους συμπαραστάτες των 18 συλληφθέντων κατά την αστυνομική έφοδο στα Εξάρχεια, το βράδυ της 2.10.'84.

25 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1984.

Αφορμή στάθηκε η άρνηση των φοιτητών να επιτρέψουν στους Πανκς να πραγματοποιήσουν συναυλία στο χώρο της σχολής για 4ωρη επίθεση των δευτέρων με μολότωφ στο Πολυτεχνείο. Κατόπιν έσπασαν δυο τράπεζες, αρκετά μαγαζιά και τα γραφεία της Ν.Δ. στα Εξάρχεια.

27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1984.

Μια σφαίρα στα πλευρά του 17χρονου Μανώλη Κοντοπίδη ήταν η προσπάθεια του αστυφύλακα Βασίλη Ντέζα να τον συλλάβει μετά από διάρρηξη φαρμακείου.

ΤΡΙΤΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984.

Σε άγριες πολύωρες συγκρούσεις εξελίχθηκε η πανηγυρική υποδοχή των φασιστών στους Ευρωφασίστες με επικεφαλής τον ακροδεξιό Λεπέν, στο ξενοδοχείο Κάραβελ στις 4 Δεκέμβρη 1984. Η Αθήνα από το Κάραβελ ως το Σύνταγμα, τα Εξάρχεια και το Πανεπιστήμιο έγινε πεδίο συγκρούσεων μεταξύ Αναρχικών, αντιφασιστών και φασιστών, αστυνομίας. Το Κάραβελ πυρπολήθηκε με βόμβες Μολότωφ, έσπασαν οι τζαμαρίες του, όπως και άλλων κτιρίων, αυτοκίνητα ανατράπηκαν στήθηκαν οδοφράγματα και καταλήλφηθηκε η Νομική σχολή.

Από τις συγκρούσεις τραυματίστηκαν 11 αστυνομικοί και δεκάδες αντιφασίστες. Η αστυνομία ανακοίνωσε την σύλληψη έξι διαδηλωτών.

Το χρονικό έχει ως εξής:

Ο ακροδεξιός ευρωβουλευτής Ζαν Μαρί Λεπέν βρίσκεται στην Αθήνα από 1η του Δεκέμβρη, η σύνοδος είναι καθορισμένη να γίνει στις 4 του ίδιου μήνα στο ξενοδοχείο Κάραβελ.

Έξω από το ξενοδοχείο, ομάδες φασιστών με αλυσίδες και σιδερένιες γροθιές έχουν κάνει από νωρίς την εμφάνισή τους για να αντιμετωπίσουν οποιαδήποτε ενέργεια που θα είχε σαν σκοπό την διάλυση του συνεδρίου. Η αντιφασιστική πορεία ξεκίνησε από τα Προπύλαια. Η σύνθεσή της από ομάδες αναρχικών, αντιεξουσιαστικές και εν γένει αντιφασίστες, ξεκίνησε στις 5.45 για το Κάραβελ. Κατά τις 6.30 η πορεία πλησίαζε το Κάραβελ, οι αστυνομικές δυνάμεις παρακολουθούσαν από την αρχή και από κοντά. Στις 6.45 η πορεία βρισκόταν στη δισταύρωση των ο-

δών Β. Αλεξάνδρου και Μιχαλακοπούλου. Οι αστυνομικές δυνάμεις έχουν τοποθετηθεί κάθετα στο δρόμο έξω από το Κάραβελ και περιμένουν την πορεία. Οι χιλιάδες της συγκέντρωσης στις 6.30 σπάζουν τον αστυνομικό κλειό προς το Κάραβελ και δέχονται τις πρώτες πέτρες από τα τάγματα ασφαλείας του Λεπέν, στις 7.50 η σύγκρουση γενικεύεται.

Το ξενοδοχείο Κάραβελ βάλλεται από Μολότωφ και πέτρες, παίρνει φωτιά. "Απόψε πεθαίνει ο φασισμός κι εσύ Λεπέν θα καείς ζωντανός", σύνθημα της επίθεσης.

7.10 οι μονάδες αποκατάστασης της τάξης (MAT) μαζί με τους φασίστες αναλαμβάνουν να δράσουν. Στις 7.20 οι κρανοφόροι κάνουν τρίτη επίθεση και αρχίζουν να κτυπάνε με λύσσα τους διαδηλωτές, άνθρωποι που ύψωσαν την γροθιά τους, και όχι μόνο στο όραμα της στυγνής τυραννίας, ποδοπατήθηκαν, ξυλοκοπήθηκαν, τραυματίστηκαν πολλοί σοβαρά και άλλοι σύρθηκαν στα κολαστήρια της ασφάλειας.

Η καταδίωξη και οι συμπλοκές συνεχίστηκαν μέχρι αργά το βράδι. Ένας πυρήνας από τριακόσιους περίπου, στις 7.45 διέσχισε τη Βασ. Σοφίας και έφτασε στα Προπύλαια, καταδιωκόμενος από κρανοφόρους κετέφυγε στο χώρο μπροστά στη Νομική, αφού πρώτα έσπησε πρόχειρα οδοφράγματα από φωτιές και ό,τι άλλο προσφέρονταν εκείνη την στιγμή. Η πολιορκία κράτησε μέχρι τα μεσάνυχτα. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα οι συγκεντρωμένοι στη Νομική αποφάσισαν να αποχωρήσουν.

Έντεκα αστυνομικοί τραυματίστη-

καν στην διάρκεια των συγκρούσεων. Ο υπαστυνόμος Εμμ. Χαριδάκης και οι αστυφύλακες Ν. Καρέλλης, Χρ. Κωνσταντινίδης, Ν. Μυλωνάς, Δ. Παπαγεωργίου, Ν. Πετρίδης, Θ. Κοντούλας, Αντ. Μιχαλάκης, Βασ. Κίτσος, Ν. Νάξης, Χρ. Μανιάκας.

Συλληφθέντες: Γ. Μιχ. Χουλιάρδης 18 χρονών, Στυλ. Ι. Φανταουτσάκης 21 χρονών, Ι. Α. Αργυρής 30 χρονών, Στυλ. Ι. Φραγκεδάκης 21 χρονών, Ι. Κ. Πίσσος 18 χρονών, Ι. Γ. Παμάς 22 χρονών. Οδηγήθηκαν στην ασφάλεια Αθηνών.

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984.

Εκατόν εβδομήντα άτομα πιάστηκαν και οδηγήθηκαν στην ασφάλεια στην περιοχή Εξαρχείων, μετά από πολύωρη πολιορκία από αστυνομικούς των ΜΕΑ στα γραφεία του περιοδικού "Ρήξη" στην οδό Θεμιστοκλέους.

Όλα άρχισαν όταν γύρω στα 500 άτομα συγκεντρώθηκαν στα ανακριτικά γραφεία της Αθήνας (Πατησίων και Χαλκοκονδύλη) για να συμπαρασταθούν σ' αυτούς που συνελήφθηκαν στις συγκρούσεις με την αστυνομία στις 4 Δεκέμβρη στο Κάραβελ.

ΤΕΤΑΡΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984.

Με την βαριά κατηγορία της προβολής του πολιτεύματος διώχθηκαν σε βαθμό κακουργήματος, οι τέσσερις που πιάστηκαν στις συγκρούσεις με την αστυνομία στις 4 Δεκέμβρη έξω από το ξενοδοχείο Κάραβελ κατά την διάρκεια της πορείας διαμαρτυρίας για την άφιξη του Γάλλου ακροδεξιού ευρωβουλευτή Λεπέν.

Η δίωξη έγινε με βάση τον πρόσφα-

το νόμο 1366/83 που τροποποίησε το άρθρο 134 του ποινικού Κώδικα, περί εσχάτης προδοσίας.

Σύμφωνα με την παράγραφο 2 του νόμου αυτού, με ισόβια ή πρόσκαιρη κάθειρξη, τιμωρείται όποιος επιχειρεί με βία ή απειλή βίας και με τρόπο πρόσφορο να διαταράξει την ομαλή λειτουργία του πολιτεύματος, να αποστερήσει τη Βουλή, την κυβέρνηση ή τον Πρωθυπουργό από την ενάσκηση της εξουσίας, που του παρέχει το Σύνταγμα ή να τους εξαναγκάσει να εκτελέσουν ή να παραλείψουν πράξεις, που απορρέουν από την εξουσία αυτή. Ο εισαγγελέας Αν. Καννελόπουλος που άσκησε την δίωξη είπε ότι οι τέσσερις νεαροί με τις ενέργειές τους αποσκοπούσαν στην αποσταθεροποίηση του πολιτεύματος.

Κατηγορούμενοι είναι: Κων. Φραγκιαδάκης 23 χρονών, οικοδόμος, Ι. Πανάς 22 χρονών, φοιτητής, Ι. Αργύρης 30 χρονών, Στ. Φανταουτσάνης 21 χρονών, οικοδόμος.

Επί πλέον κατηγορίες:

— Διακεκρμμένη φθορά.

— Επικίνδυνες σωματικές βλάβες σε βάρος αστυνομικών.

— Διατάραξη οικιακής ειρήνης, παρακώλυση συγκοινωνιών, παράνομη κατοχή εκρηκτικών υλών, παράνομη οπλοφορία, οπλοχρησία και εξύβριση.

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1984.

Κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος απήγγειλε η εισαγγελία Αθηνών σε 126 από τα 170 άτομα που συνέλαβε:

— Στάση, θρασύτητα κατά της αρ-

ΠΡΟΣ ΜΑΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΥΣ

Οι πράσινοι εκπορνευτές του σοσιαλισμού πέταξαν το "φιλο-λαϊκό" και "φιλεργατικό" τους προσώπειο. Συνέλαβαν 170 ταξικούς μας συντρόφους σε μια νύχτα, απαγορεύουν τις συγκεντρώσεις, χτυπούν τις καταλήψεις των εργοστασίων, συλλαμβάνουν εργάτες, απαγορεύουν απεργίες. Τα νέα μας αφεντικά προσπαθούν μάταια να απολογηθούν για την οικονομική κατάσταση σαν υπόλογοι της κρίσης που δημιουργείται και εναντίονα συσκέπτονται για το τι μέσα θα επινοηθούν για να βγει αυτή η κρίση απ' το παράθυρο και να μπει απ' την πόρτα το φάντασμα του φασίστα και το μίσμα του προβοκάτορα. ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ. Προσπάθειαν να επωφεληθούν πολιτικά απ' την είσοδο του Λεπέν. Συνέλαβαν ταυτόχρονα σαν προβοκάτορες και πραξικοπηματίες (έτσι κατηγορούνται οι τέσσερις), τους διαδωλιωτές ποινάρωντας στην συνέναιση του "φιλήσυχου" πολίτη και στην ψήφο του. Επιπλέον επιτρέπουν στον εαυτό τους το δικαίωμα να ξεκαθαρίσουν προς το παρόν στην Αθήνα τους "λογαριασμούς" τους με κείνο το κομμάτι της νεολαίας που δεν τρέφει καμμία αυταπάτη για το προσωπό τους.

"Με τους αναρχικούς έχουμε πάρει διαζύγιο. Θα τους πατάσουμε!" (Μποσινιάκης, γενικός διευθυντής της Αστυνομίας).

Βέβαια ας μην γελιομαστε. Δεν κινδύνευε το κράτος από μερικές εκατοντάδες αναρχικούς και αριστεριστές. Αν χτύπησαν αυτόν τον χώρο το έκαναν γιατί τους έλλειπε το "θύμα" πάνω στο οποίο θα πατούσαν για να επιβάλλουν έτσι κι αλλιώς το κλίμα της τρομοκρατίας που επιβάλλει η διεθνής κρίση του κεφαλαίου. Αλλά δυστυχώς γι' αυτούς, απέδειξαν για πολλαστή φορά ότι η ΤΑΞΗ ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΚΥΒΕΡΝΑ. Για άλλη μια φορά οι ταξικές λέξεις, ανεξέλεγκτο, απρόοπτο, αυθόρμητο, είναι μια δύναμη που τους τρομάζει. Δεν μένει παρά απ' αυτούς (και όχι μόνο αυτούς) που επέλεξαν για θύματα να λάβουν ότι τους αξίζει.

Σύντροφοι επαγρυπνείτε

Τα γεγονότα της Αθήνας είναι ο προάγγελος

Αν το κράτος σήμερα επιδιώκει την φυσική, ηθική και πολιτική εξόντωση ενός χώρου αυτό με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ότι θα σταματήσει εκεί. Διανύουμε μια εποχή επίθεσης του κεφαλαίου και των οργάνων του. Κοιτάξτε παντού, στην Γαλλία, στην Ισπανία, στην Τουρκία, Λατινική Αμερική, στην Γερμανία, στην Αγγλία, στην Πολωνία, οι πολιτικοί εκφραστές της μισθωτής σκλαβιάς, νομοθετούν, απαγορεύουν, καταστρέφουν, αστυνομεύουν, δολοφονούν και ανακυκλώνουν όχι πια τον παμπάλαιο μύθο του κράτους δικαίου αλλά την ωμή πραγματικότητα του κράτους βίας.

Σύντροφοι εργαζόμενοι μην τρέφεται αυταπάτες. Αν σήμερα τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ κατακλύουν το κέντρο της Αθήνας αύριο θα βρίσκονται έξω από κάθε εργοστάσιο, έξω από κάθε τόπο δουλειάς. Αν σήμερα το ΚΝΕ πρακτικά και η ΝΔ με το ΚΚΕ ε.σ. πολιτικά συνεργάζονται με την αστυνομία στην καταστολή, αύριο το ίδιο αυτό σκυλολόδι δεν θα διωτίζει να σου βάλει την ταμπέλα του "ύποπτου και αντιδραστικού" στοιχείου αν δεν τους υπακούσεις.

Σύντροφοι προλεταριοί, η καταστολή θα χτυπήσει παντού. Γι αυτό αυτοί που σας μιλούν το έθνος, την ομοψυχία, την τάξη, την οικονομία, την πολιτική, την ψήφο, την υπακοή, την πειθαρχία, το κόμμα, ΣΑΣ ΣΤΗΝΟΥΝ ΠΑΓΙΔΑ.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ας κάνουμε το σύνθημα "ΓΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΔΕΞΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ", σύνθημά μας.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΣΤΑΘΗΤΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ

μ'αυτούς που κατεβάζουν την κριτική τους ενάντια σ'αφεντικά και το κράτος, στους δρόμους στα εργοστάσια, στις γειτονιές, στα σχολεία, στα Παν/μια, στις φυλακές, παντού.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ-ΣΤΑΘΗΤΕ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΟΙ

με του 130 φυλακισμένους συντρόφους της Αθήνας.

-ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΣΤΗ ΒΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΔΕΝ ΕΚΛΗΝΑΡΟΥΝ ΓΙΑ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΥΝ ΜΕ ΤΗ ΠΑΛΗ ΤΟΥΣ.

-ΝΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΟΥΝΕ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ.

-ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ.

χής, περιύβριση κατά της αρχής, παρακώλυση συγκοινωνιών.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:

Συγκέντρωση και πορεία με αφορμή τις συλλήψεις και την αστυνομοκρατία στην Αθήνα πραγματοποιήθηκε και στη Θεσσαλονίκη. Την συγκέντρωση την αποτελούσαν οι αριστερές συσπειρώσεις, οι αναρχικοί και αντιεξουσιαστές

καθώς και το Κ.Κ. Ε (μ-λ). Η πορεία πέρασε από το Υπουργείο Βορ. Ελλάδας, όπου εκεί τα μέλη και οι οπαδοί του Κ.Κ.Ε. (μ-λ) αποχώρησαν, ενώ οι αναρχικοί και αριστερές συσπειρώσεις κατευθύνθηκαν από τις οδούς Αγ. Δημητρίου και Αγ. Σοφίας προς το κτίριο της Ανωτάτης Βιομηχανικής στο κέντρο της πόλης. Δυνάμεις αστυνομικών που ασφνκτικά είχαν εγκλω-

βίσει το μπλοκ (πίσω και πλάγια) απέφυγαν να εμποδίσουν με οποιοδήποτε τρόπο την είσοδο των διαδηλωτών στη σχολή. Η είσοδος σήμανε και την κατάληψη της σχολής.

Συνθήματα που επικράτησαν ήταν:

"Άμεση αποφυλάκιση των συντρόφων της Αθήνας"

"200 συλλήψεις και ξυλοδαρμοί, αυτή είναι του ΠΑΣΟΚ η αλλαγή"

"Αλήτη, σκουλίκι, Σκουλαρίκη"

"Ο Λεπέν προκαλεί, το ΠΑΣΟΚ τρομοκρατεί"

"Κράτος κεφάλαιο γεννούν το φασισμό"

"Το κράτος σκοτώνει, ο τύπος το βουλώνει"

"Μπάτσοι, γουρουνία, δολοφόνοι"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984

Στην γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε από τους αριστεριστές, τους Αναρχικούς, και τους αντιεξουσιαστές, για να αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν την κατάληψη, επικράτησε η άποψη υπέρ της λύσης της κατάληψης, των αριστεριστών. Γύρω στα μεσάνυχτα με πορεία απομακρύνθηκαν οι καταληψίες, μέχρι το ύψος της πλατείας της Αγ. Σοφίας όπου και διαλύθηκαν.

ΤΡΙΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984

Συγκέντρωση ενάντια στην αστυνομοκρατία πραγματοποιήσαν στις 5 το απόγευμα η "ομάδα πρωτοβουλίας", "εργατικές συσπειρώσεις", και Αναρχικοί στα προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΤΡΙΤΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1984

Μεγάλη "αντιφασιστική, αντιτρομοκρατική, αντιαστυνομική" συγκέντρωση και πορεία στο κέντρο της Αθήνας, έγινε από χιλιάδες ανθρώπους του εξωκοινοβουλευτικού χώρου, σε απάντηση στις τελευταίες συλλήψεις, στην απροκάλυπτη βία και στους ξυλοδαρμούς από τα ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Μια από τις μεγαλύτερες συγκεντρώσεις αυτού του πολιτικού χώρου, που έγινε στα προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών στις 5μμ. οργανώθηκε από την "ομάδα πρωτοβουλίας" τις "Εργατικές συσπειρώσεις". τους Αναρχικούς και τον "Μαχητή".

Η συγκέντρωση έφτανε τους 10.000 διαδηλωτές. Η αστυνομία είχε πάρει από τη μεριά της μέτρα ασφαλείας, καλύπτοντας όλα τα πιθανά σημεία "εκτροπής" της πορείας.

Στις 5.30 τα μπλοκ άρχισαν την πορεία δια μέσου της οδού Πανεπιστημίου - Πλατεία Ομόνοιας - Σταδίου - Πλατεία Συντάγματος - Πανεπιστήμιο - Προπύλαια. Κλούβες γεμάτες αστυνομικούς ακολουθούσαν προκλητικά πίσω από τα μπλοκ των αναρχικών.

"Αν χτυπήσετε θα μετανοήσετε" φώναζαν οι αναρχικοί. Τα συνθήματα που ακούστηκαν ήταν:

"Πίσω από το κράτος η τρομοκρατία, πίσω απ'τα συμβούλια η ελευθερία"

"Βία στη βία της εξουσίας"

"Να αθωωθούν οι αντιφασίστες κρατούμενοι"

"Αλήτες είναι τα ΜΑΤ και ασφαλίτες"

"Αλήτη σκουλίκι, Σκουλαρίκη"

"Αν ένας σύντροφός μας καταδικαστεί, το κέντρο της Αθήνας θα καεί"

"Οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες"

"Εργάτες, κρεμάστε τ' αφεντικά σας"

ΤΡΙΤΗ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΗ 1984

Με συνθήματα ενάντια στο κράτος και τους μηχανισμούς του, στο Πασόκ και το ΚΚΕ εκατοντάδες αναρχικοί και αριστεριστές έκαναν πορεία την Τρίτη 12 Δεκέμβρη στις 5 η ώρα. Τετρακόσιοι περίπου αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα και στη συνέχεια έφτασαν στην πλατεία Αγ. Σοφίας όπου ήταν συγκεντρωμένοι το ΚΚΕ(μ-λ) και οι αριστερές συπαπειρώσεις. Ακολούθησε κοινή πορεία και μέσω των οδών Τσιμισκή, Βενιζέλου, Συγγρού και Εγνατίας επέστρεψαν πάλι στην Καμάρα, όπου οι αριστεριστές διαλύθηκαν, ενώ οι αναρχικοί προχώρησαν μέχρι την πλατεία του Χημείου. Η παρουσία των αστυνομικών προκλητική. Συνθήματα που ακούστηκαν ήταν:

"Συλλήψεις, ανεργία και καταστολή, αυτή είναι του Πασόκ η αλλαγή"

"Κάτω η κρατική καταστολή"

"Να ανοίξουν οι φυλακές για τους αγωνιστές"

"Ούτε φασισμός, ούτε δημοκρατία, κάτω ο κρατισμός, ξήτω η αναρχία"

23 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1985

Οι κρανοφόροι των ΜΑΤ, που το 1980 δολοφόνησαν στην πορεία του Πολυτεχνείου τον Ιάκωβο Κουμή, την Σταματίνα Κανελλοπούλου και τραυμάτισαν δεκάδες άλλους, καλύπτονται ακόμα. Η ελληνική Δικαιοσύνη, άσκησε

δίωξη σε βάρος 12 διαδηλωτών που οι περισσότεροι συμμετείχαν στην πορεία. Στη δίκη, η οποία άρχισε στις 25 Ιανουαρίου 1985, κλήθηκαν 155 μάρτυρες κατηγορίας. Πρόκειται για 60 αστυνομικούς, ιδιοκτήτες καταστημάτων και εκπροσώπους τραπεζών.

Πραγματοποιείται μεγάλη συγκέντρωση και πορεία συμπαράστασης στους 12 κατηγορούμενους, από τα Προπύλαια στο Σύνταγμα.

24 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1985

Πυρ κατά 3 νεαρών, γιατί είχαν κλέψει Μερσεντές, άνοιξε ο ενοματάρχης Παν. Τσιμπογιάννης με αυτόματο όπλο, τραυματίζοντας ελαφρά τον Αθ. Σ. Μπάμπη στο κεφάλι και τον Φ.Χ. Τσολακάκη στο πόδι.

30 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1985

Σε επτά μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή καταδικάστηκε ο αστυνόμος Δήμος Σκοπλάκης, γιατί βασάνιζε επί έξι ώρες τον συλληφθέντα Ελευθέριο Βιδάλη γιατί μοίραζε προκηρύξεις της "Επιτροπής ενάντια στην κρατική τρομοκρατία", έξω από το εργοστάσιο της AEG στις 30 - 10 - 77.

ΠΕΜΠΤΗ 20 Μαρτίου 1985

Σοβαρές συγκρούσεις μεταξύ ΜΑΤ και αναρχικών, τη στιγμή που γινόταν η καταμέτρηση των ψηφοδελτίων στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου. Παράβιάζεται το πανεπιστημιακό άσυλο, στήνονται οδοφράγματα με αφορμή την αντίθεση στις φοιτητικές εκλογές. Στη σύγκρουση τραυματίστηκαν 4 αστυνομικοί των ΜΑΤ και αρκετοί αναρχικοί. Τα γεγονότα επεκτάθηκαν

μέχρι την συμβολή των οδών Ιπποκράτους και Σόλωνος, όπου και πυρπολήθηκαν με δυο αυτοσχέδιες βόμβες Μολότωφ δυο κλούβες της αστυνομίας.

Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός τοποθετήθηκε επίσης σε καλάθι του Δήμου Αθηνών, στην οδό Σίνα. Ο χώρος γύρω από την Σόλωνος μέχρι τις πρωινές ώρες αστυνομοκρατούνταν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

Συγκρούσεις με τα ΜΕΑ στα Εξάρχεια.

Συγκρούσεις με ξυλοδαρμούς, συλλήψεις και τραυματισμούς έγιναν το βράδι της Παρασκευής 5 Απριλίου στα Εξάρχεια, στη διάρκεια και μετά την συγκέντρωση του αρχηγού της Ν.Δ. Κ. Μητσοτάκη.

Συνελήφθησαν 30 άτομα στην διάρκεια επιθέσεων των ΜΕΑ σε δρόμους γύρω από την πλατεία Εξαρχείων.

Τα επεισόδια άρχισαν στις 5.30 το απόγευμα σαν απάντηση στις προκλήσεις οδηγών των αυτοκινήτων που πήγαιναν στην συγκέντρωση Μητσοτάκη.

7 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

Τέσσερις βόμβες στην Αθήνα σε γραφεία του ΠΑΣΟΚ της Ν.Δ. και στην Εθνική Τράπεζα των Εξαρχείων. Την ευθύνη για την επίθεση στα γραφεία ανέλαβε με προκήρυξη στην Ελευθεροτυπία η "Ομάδα κοινωνική επανάσταση" σαν απάντηση στην κρατική τρομοκρατία. Την επίθεση στην τράπεζα διεκδίκησαν η "Ομάδα Αναρχο-αυτόνομοι" και οι "Αναρχικές Ομάδες Κρούσης" που αναλαμβάνουν και

την χθεσινή επίθεση της κλούβας.

10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

Μετά από καθυστέρηση πέντε χρόνων στην ανάκριση, για την δολοφονία του Ιάκωβου Κουμή και της Σταματίνας Κανελοπούλου, από το ανακριτικό υλικό προκύπτει ότι δεν ήταν ένα συμπτωματικό αποτέλεσμα αυθαιρεσίας. Οι διμοιρίες των ΜΑΤ είχαν λάβει εντολή να κρύψουν τα διακριτικά τους και να κτυπάνε τους διαδηλωτές, αδιάκριτα και μάλιστα στο κεφάλι!!! Εκτός από τα γκλομπς είχαν σαφή εντολή να χρησιμοποιήσουν —και το έκαναν— τα περίστροφά τους!!

Αξιζει να σημειωθεί, ότι ο τότε Αρχιφύλακας Αχιλλέας Δ. Αναγνωστόπουλος είχε προτρέψει συναδέλφους του, να χρησιμοποιήσουν τα υπηρεσιακά τους περίστροφα λέγοντας: "Τι τα έχουμε τα πιστόλια ρε, όλοι με τα περίστροφα ορμάτε τους...!!"

Να σημειωθεί ακόμη, ότι από την ανάκριση, δεν εντοπίστηκαν οι υπεύθυνοι αστυνομικοί για τις δολοφονίες των δυο νέων. Έτσι με την υπαριθμόν 1664/85, εισαγγελική πρόταση δεν ζητείται να παραπεμφθεί σε δίκη κανένας από τους 11 αρχικά κατηγορούμενους για το θάνατο του Κουμή 28 χρόνων και της 20χρονης εργάτριας Σταματίνας Κανελοπούλου. Με την απόφασή του ο εισαγγελέας κ. Νικολούδης ζητάει να παραπεμφθούν στο κακουργιοδικείο, γι'απόπειρα φόνου και επικίνδυνες σωματικές βλάβες, σε βάρος δύο διαδηλωτών.

Οι: Αχιλλέας Διον. Αναγνωστόπουλος,
Αρχιφύλακας
Παναγ. Γ. Στεφανάκος,

«Ένα κράτος όσο μικρό
κι αν είναι έχει δικαίωμα
ύπαρξης στη διεθνή κοινωνία»
Ανδρ. Παπανδρέου

«Το κράτος των
ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ θα
παταχθεί»
Αντων. Δροσογιάννης

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ, ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Τις τελευταίες μέρες μετά από κλιμακούμενες πολεμικές ενέργειες καταλήφθηκαν από το στρατό του Δροσογιάννη το μικρό κι ήσυχο «κράτος» των Εξαρχείων. Κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις πιάστηκαν δεκάδες άτομα, πολίτες και μη του «κράτους» των Εξαρχείων, που παρ' όλες τις διεθνείς συνθήκες για τους αιχμαλώτους πολέμου βασανίστηκαν και στερήθηκαν βασικά δικαιώματά τους, ενώ δεκατρείς απ' αυτούς έχουν κρατηθεί σαν όμηροι. Κατά τις πολεμικές επιχειρήσεις συνελήφθησαν κι άλλα άτομα επίτιμοι πολίτες ή συμπαράστατες του μικρού «κράτους» μας, σε άλλα γειτονικά «κράτη» όπως της Ν. Ιωνίας, Ν. Σμύρνης, Κυψέλης, κ.α.

Από τη στιγμή που ολοκληρώθηκε η κατάληψη του «κράτους» των Εξαρχείων ο στρατός κατοχής του Δροσογιάννη εξαπέλυσε πογκρόμ συλλήψεων και ξυλοδαρμών των κατοίκων αλλά και των επισκεπτών με ξεκάθαρο σκοπό να πληγεί ο τουρισμός του μικρού αυτού «κράτους» καθώς και η αλληλεγγύη των αυτόχθονων κατοίκων και των τουριστών. Επίσης άλλοι κάτοικοι του υπό κατοχή κράτους τη στιγμή της κατάληψης βρισκόνταν σε γειτονικά «κράτη» (Αγ. Βαρβάρα, Κουκουβάουνες, Κερατοίني κ.λ.π.) και δεν τους επιτράπηκε η είσοδος στο «κράτος» τους με αποτέλεσμα κύμα αστέγων και προσφυγιάς.

Καταγγέλουμε τον Ανδρ. Παπανδρέου που ενώ δείχνει να υποστηρίζει την ειρήνη, τον σοσιαλισμό και τον πυρηνικό αφοπλισμό προβαίνει σε επαίσχυντες ιμπεριαλιστικές πράξεις εναντίων μικρών κρατών χρησιμοποιώντας μάλιστα και πυρηνικά όπλα· συγκεκριμένα βρέθηκαν καίσιμα 137 και στρόντιο 90 στα γκλόμπς και ιώδιο 131 στις κρανιοφόρες πυρηνικές κεφαλές των ΜΑΤατζήδων.

Ζητάμε την αλληλεγγύη και συμπαράσταση όλων των κατοίκων των γειτονικών «κρατών» καθώς και την επαγρύπνησή τους γιατί από πληροφορίες που έχουμε συντομα μάλιστα θα έρθει και η δικιά τους σειρά, να υποστούν τα ιμπεριαλιστικά σχέδια των Παπανδρέου - Δροσογιάννη και του στρατού τους.

Διακηρύσσουμε ότι δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα χέρια. Σε πρώτη φάση, θα διαμαρτυρηθούμε στη διεθνή αμνηστία και σε όλους τους διεθνείς οργανισμούς ΟΗΕ, U.N.I.S.E.F., ΕΟΚ, ΔΕΗ, ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, ΑΚΕ, ΚΥΣΙΜ, ΚΕΑΔΕΑ, ΕΛΚΕΠΑ, ΤΕΙ, ΓΣΕΕ κ.λπ.

Αν τα δίκαια αιτήματά μας δεν εισακουστούν, θα καταφύγουμε στο τελευταίο μέσο για την απελευθέρωση του «κράτους» μας και των αιχμαλώτων του πολέμου. Τον ανταρτοπόλεμο.

Ήδη έχουμε έρθει σε επαφή με ιδήμονες του είδους, που δέχονται να μας βοηθήσουν όπως οι: Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, Χατζημιχάλης Γιάνναρης, Παύλος Μελάς, Άρης Βελουχιώτης κ.λ.π.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ ΤΩΝ
ΠΑΠΑΝΤΡΕΟΥ - ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΟΥΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ
(Ή θα πεθάνετε ή θα ζήσουμε)

ΟΜΑΔΑ ΕΜΙΓΚΡΕΛΩΝ ΠΑΤΡΙΩΤΩΝ

Αστυφύλακας

Κων. Ι. Μηλιάς, Αστυφύλακας

Από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτει ότι και οι τρεις "ενεργώντας με κοινό δόλο και ανθρωποκτόνο πρόθεση" πυροβόλησαν και τραυμάτισαν σοβαρά στο θώρακα, τον Στέφανο Παπατουλμέρου ο οποίος όμως θεραπεύ-

τηκε. Ακόμα, πυροβόλησαν και τραυμάτισαν στον δεξιό γλουτό, τον Βασ. Πατρώνη. Σύμφωνα πάντα με την δικογραφία βαρείες σωματικές βλάβες με κίνδυνο για τη ζωή τους, υπέστησαν οι:

Φανή Καρανίκα (τραύμα 1 εκατο-
στόύ στη δεξιά κροταφοβρεγματική

χώρα), Μαρία Γεωργαντά (βαριά εγκεφαλική διάσειση και τραύμα σοβαρό στο πρόσωπο), Μαρία Νιαούρη (τραύμα 1,5 εκατοστού στη δεξιά ινιακή χώρα), Νικ. Αρβανίτης, Μαρία Κωσταράκου, Ευάγγ. Καλαϊτζής, (τραύμα 2,5 εκατοστών στο κεφάλι και 5 εκατοστών στο μέτωπο), Ελένη Αρβανίτη, Ελένη Σεγδίτσα, Παν. Διαμαντόπουλος, Αθ., Παπαδόπουλος, Σωτ. Παλαιολόγου, Οδυσσέας και Ευφροσύνη Ραϊκοπούλου.

Ακόμη τραυματίστηκαν από κτυπήματα των γκλομπς οι: Ελευθερία Πέσσαρη, Ευαγγελία Κοιζάκη, Ι. Λάμπρου, Δημ. Νιαούρης, Αφρ. Βισακρουδάκη, Ευγενία Μπενίου και Μαρία Αρώνη.

Ο πραγματικός αριθμός τραυματιών ξεπέρασε τους 100. Από την ανάκριση, προέκυψε ότι ο Ιάκωβος Κουμής, στις 16 Νοεμβρίου ημέρα της πορείας, στις 9.30 το βράδι, καθόταν σ'ένα ξαχαροπλαστείο στο Σύνταγμα, όταν ξαφνικά του επετέθησαν κτυπώντας τον με ρόπαλα 60 κρανοφόροι. Αρκετή ώρα αργότερα περαστικοί μετέφεραν τον νεαρό φοιτητή στο νοσοκομείο, όπου πέθανε από ενδοεγκεφαλική αιμορραγία, μια βδομάδα αργότερα.

Την ίδια μέρα, στην διασταύρωση των οδών Πανεπιστημίου και Βουκουρεστίου και συγκεκριμένα έξω από το ξαχαροπλαστείο "Ζόναρς" στεκόταν η Σταματίνα Κανελοπούλου. Από μια διμοιρία ΜΑΤ, που κατέβαινε την Πανεπιστημίου, αποσπάστηκαν δυο αστυνομικοί που όρμησαν πάνω της κι άρχισαν να τη δέρνουν, τόσο που η 20χρονη εργάτρια πέθανε αμέσως!!

Τέλος, στην εισαγγελική πράταση, σημειώνεται ότι για τ'αδικήματα, που δεν έχουν βρεθεί οι ένοχοι, μετά την

εκδίκαση της υπόθεσης, η σχετική διογραφία να επιστραφεί στην εισαγγελία, για να μπει στο αρχείο.

18 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

Σε φυλάκιση πέντε μηνών με τριετή αναστολή καταδικάστηκε ο πρώην διοικητής της Γενικής Ασφάλειας Πειραιά για το αδίκημα της παράνομης κράτησης πολίτη. Ο κατηγορούμενος μνηήθηκε, για παράνομη κράτηση και ηθική αυτουργία σε βασανισμό με φάλαγγα, από τον Ιωάννη Μπουκετσίδη συλληφθέντα τα ξημερώματα της 1.3. '80 σαν ύποπτος για τον εμπρησμό της Οικονομικής Εφορίας της Νίκαιας.

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

Ομάδες αναρχικών με αφηνδιαστικές επιθέσεις πυρπολούν τα γραφεία του ΕΝΕΚ και το βιβλιοπωλείο "ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ".

"Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για την επίθεση και εμπρησμό των γραφείων της ΕΝΕΚ, ΕΠΕΝ και του φασιστικού βιβλιοπωλείου "ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ". Αυτή είναι η απάντησή μας στη σημερινή φασιστική επέτειο.

"Όσο υπάρχει εξουσία, θα υπάρχει φασισμός".

"Αναρχική Αντιφασιστική Πάλη"

"Ομάδα Λυσσασμένων Ανατροπών"

ΤΡΙΤΗ 29 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1985.

"Όργιο τρομοκρατίας με 72 συλλήψεις, και ξυλοδαρμούς από τις αστυνομικές δυνάμεις στην περιοχή Εξαρχείων τις πρώτες πρωινές ώρες. Αφορμή η επίθεση με βόμβα μολότωφ εναντίον των αυτοκινήτων της Αστυνομίας, έξω από τα γραφεία του ΠΑ-

ΣΟΚ στην Χ. Τρικούπη.

1 ΜΑΙΟΥ 1985.

Νέες συγκρούσεις αστυνομικών και αναρχικών αναστάτωσαν την νύχτα της 1 Μάη τα Εξάρχεια και τη γύρω περιοχή. Η συνεχής αστυνομοκρατία και οι ξυλοδαρμοί, απαντήθηκαν και πάλι με βόμβες μολότωφ προς αστυνομικά οχήματα.

Τις πρώτες αστυνομικές επιθέσεις δέχθηκαν οι νεαροί θαμώνες της πλατείας Εξαρχείων. Οι αστυνομικοί έκαναν εφόδους στα κέντρα της περιοχής, ελέγχους ταυτοτήτων και 30 συλλήψεις. Οι αστυνομικές δυνάμεις που κινήθηκαν ήταν πέντε διμοιρίες των ΜΑΤ και τρεις διμοιρίες των ΜΕΑ.

Οι συγκρούσεις επεκτάθηκαν στις οδούς Μπενάκη, Σόλωνος, Χαριλάου Τρικούπη, Καλλιδρομείου, Ερεσσού, Ζωοδόχου Πηγής και σε άλλους δρόμους.

2 ΜΑΙΟΥ 1985 — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
100.000 δρχ. ζημιές στην Εθνική Τράπεζα Εγνατίας 304, από βόμβα μολότωφ. Την ευθύνη ανέλαβε η "Αναρχική ομάδα κοινωνική επανάσταση".

9 ΜΑΙΟΥ 1985.

Πολύωρες μάχες, που σε πολλές περιπτώσεις γίνονταν σώμα με σώμα μεταξύ Αναρχικών και των ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Η περιοχή γύρω από το Χημείο μετατράπηκε σε πολεμικό πεδίο μεγάλης αγριότητας.

Δεκάδες τραυματισμοί και συλλήψεις δεν μπόρεσαν να αναχαιτίσουν τον πετροπόλεμο, τις Μολότωφ, τα κτυπήματα και τους πυροβολισμούς.

Από την ταρατσα του Χημείου περισσότεροι από 150 αναρχικοί, έριχναν πέτρες και Μολότωφ στους αστυνομικούς κάθε φορά, που αυτοί προσπαθούσαν να βγουν από τα γύρω στενά.

Με την σειρά τους οι ένστολοι και μη αστυνομικοί, μάζευαν πέτρες και τις πετούσαν στους λίγους αγωνιστές που βρίσκονταν στην είσοδο της σχολής. Οι συγκρούσεις άρχισαν έξω από το Χημείο λίγο πριν τις 7 μ.μ. Σ' αυτόν τον χώρο άρχισαν να φτάνουν ομάδες αναρχικών που έφυγαν από την πλατεία Εξαρχείων, μετά την απαγόρευση της προγραμματισμένης συγκέντρωσης και πορείας. Ο αστυνομικός διευθυντής ανακοίνωσε την απαγόρευση με τηλεβόα λέγοντας: "Απαγορεύεται η πορεία. Αλλά και η συγκέντρωση στο χώρο της πλατείας η οποία δεν σας προσφέρει άσυλο, εφ' όσον φωνάξετε συνθήματα όπως "Μπάτσοι γουρούνια, δολοφόνοι", σε τέτοια περίπτωση θα συλληφθείτε και θα ισοπεδωθείτε..."

Μια ομάδα των ΜΕΑ με πολιτικά κατέβηκε από ένα λευκό φορτηγάκι και επιτέθηκε σε μια ομάδα αναρχικών.

Συνέλαβαν τρεις από αυτούς, αλλά ταυτόχρονα η αντεπίθεση των αναρχικών αιφνιδίασε τους αστυνομικούς με αποτέλεσμα να απελευθερωθούν οι τρεις συλληφθέντες.

Η σύρραξη γενικεύτηκε, αφού στην μάχη μπήκαν δεκάδες αστυνομικοί των ΜΕΑ και ΜΑΤ που από νωρίς ήταν σπαρμένοι στην γύρω περιοχή.

Οι αστυνομικοί με τρία μέτωπα (Ναυαρίνου και Ζ. Πηγής - Ιπποκράτους και Ναυαρίνου - Χαρ. Τρικούπη) προσπαθούν να πλησιάσουν το Χημείο. Όμως τα πύρινα οδοφράγματα και τα δυο μέτωπα των αναρχικών ένα από την ταρατσα και ένα από τον δρόμο, τους σταματούν αρκετά μακριά.

Στην αρχή των συγκρούσεων ακούγονται πυροβολισμοί από την μεριά

της αστυνομίας. Υπάρχουν έντονες φήμες για έναν νεκρό. Τραυματίζονται 12 αστυνομικοί.

Μέχρι της 10 το βράδι έχουν συλληφθεί και κρατούνται στην ασφάλεια 11 άτομα. Οι: Ανδρέας Θ. Ανδρουλιδάκης 18 χρονών, Κ.Α. Γαβριλάτος 15 χρονών, Γ.Π. Γιαννόπουλος 17 χρονών, Γ. Χρ. Κιούσης 20 χρονών, Χρ. Π. Μαρούλης 10 χρονών, Χρ. Μ. Σταματάκης 22 χρονών, Εμμ. Σ. Γεωργόπουλος 20 χρονών, Θ.Κ. Τάφος 24 χρονών, Γ.Ι. Κοντούλης 24 χρονών, Μαρία - Άννα Αλ. Αντωνοπούλου 22 χρονών.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 10 ΜΑΙΟΥ 1985.

Η αντίσταση στην κρατική βία και τρομοκρατία γενικεύτηκε με κατάληψη της Νομικής σχολής Αθήνας και της Θεολογικής σχολής Θεσσαλονίκης. Άγριες συγκρούσεις αναρχικών - αστυνομικών και ακροδεξιών συμμοριών. Οι 50 περίπου αναρχικοί αρνούνται τελικά να εγκαταλείψουν το Χημείο, μιας και το αίτημά τους, να αφεθούν ελεύθεροι οι 14 συλληφθέντες δεν πραγματοποιείται.

Στις 6 το απόγευμα αποφασίζεται να πραγματοποιηθεί πορεία συμπαράστασης, από εξωκοινοβουλευτικούς και Αναρχικούς, οι οποίοι δεν συμμετείχαν στην κατάληψη της Νομικής, με κύρια συνθήματα κατά της κρατικής καταστολής και της αστυνομικής βίας. Η κατάληψη της Νομικής σχολής έγινε με αιτήματα: "Την αποφυλάκιση των 14 συλληφθέντων, την απομάκρυνση της αστυνομίας από το κέντρο της Αθήνας και τον τερματισμό της καθημερινής τρομοκρατικής παρουσίας της

αστυνομίας στην περιοχή των Εξαρχείων”.

Αργά το απόγευμα οι αναρχικοί της Θεσσαλονίκης καταλαμβάνουν σε ένδειξη συμπαράστασης το κτίριο της Θεολογικής σχολής του ΑΠΘ, αντιμετωπίζοντας με επιτυχία (επτά τραυματίες αστυνομικοί) τις επιθέσεις των ΜΑΤ—ΜΕΑ, στο χώρο μπροστά από την Διεθνή Έκθεση.

12 ΜΑΙΟΥ 1985.

Ομάδες αναρχικών κατέλαβαν παράρτημα του πανεπιστημίου Πάτρας, καταγγέλοντας την αστυνομική βία σε βάρος ιδιαίτερα των αναρχικών στο κέντρο της Αθήνας και με αίτημα την άμεση απελευθέρωση όσων είχαν συλληφθεί.

13 ΜΑΙΟΥ 1985.

Η κατάληψη του Χημείου συνεχίζεται και η Γενική αστυνομική διεύθυνση Αττικής με έγγραφο της ζητάει από το Πανεπιστήμιο της Αθήνας, να της δοθεί άδεια για την εκκένωση του κατειλημμένου κτιρίου.

ΔΕΥΤΕΡΑ 13 ΜΑΙΟΥ 1985.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Οι φήμες ότι ένας αναρχικός σκοτώθηκε, κατά την διάρκεια επεισοδίων στην Αθήνα, αλλά και η εμπόλεμη κατάσταση, μεταξύ κράτους και αναρχικών, πυροδότησε τους αναρχικούς στη Θεσσαλονίκη οι οποίοι κατέλαβαν τα μεσάνυχτα το κτίριο του Χημείου στο ΑΠΘ μέχρι το πρωί.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ: Συγκέντρωση ενάντια στην κρατική τρομοκρατία έκαναν οι αναρχικοί του Ηρακλείου Κρήτης.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ: Κατάληψη και στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων έκαναν οι αναρχικοί στις 5 μ.μ. με κύριο αίτημα την απελευθέρωση των συντρόφων τους στην Αθήνα.

13 ΜΑΙΟΥ 1985.

Με μαύρες σημαίες και με συνθήματα όπως “Αυτή η νίκη είναι του Χημείου” οι αναρχικοί αποχωρούν απ’ το Χημείο μιας και το βασικό αίτημα να απελευθερωθούν οι 14 συλληφθέντες έγινε δεκτό.

Για την αποφυγή συλλήψεων κατά την διάρκεια της αποχώρησης, πραγματοποιήθηκε μεγάλη πορεία η οποία διευκόλυνε στην απομάκρυνση των καταληψιών από τον αστυνομικό κλοιό.

Τα συνθήματα που κυριάρχησαν στην πορεία ήταν:

"Μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι"

"Αλήτες είναι τα ΜΑΤ και οι Ασφαλίτες".

"Μέσα στο Χημείο, μια χούφτα αναρχικοί ξεφτέλisan το κράτος και την καταστολή".

14 ΜΑΙΟΥ 1985.

Ειρηνική πορεία στο κέντρο της Αθήνας από αναρχικούς και αριστεριστές ενάντια στην κρατική καταστολή.

28 ΜΑΙΟΥ 1985.

ΑΘΗΝΑ: 84 συλλήψεις στην περιοχή Εξαρχείων μετά από επίθεση 300 περίπου αναρχικών με μολότωφ στα γραφεία της ΕΠΕΝ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Τρεις επιθέσεις με πέτρες και μολότωφ από ομάδες εναντίον της Εθνικής τράπεζας στην πλατεία Συντριβανίου, σταθμευμένου αυτοκινήτου χρηματοθυρίδας της Εθνικής και ομάδας αστυνομικών στον Λευκό Πύργο.

1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1985.

Συλλαμβάνεται ο Βίκτωρ Αρμάνιους ως ύποπτος για τον εμπρησμό της Τράπεζας Κρήτης, στην πλατεία Ιπποδαμείας.

6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1985.

Τρεις σφαίρες από το αυτόματο

όπλο του αρχιψύλακα Γιώργου Πλατανίδη σκοτώνουν τον νεαρό διαρρήκτη Ανδρέα Σινιώρα, μετά από καταδίωξη.

9 ΙΟΥΝΙΟΥ 1985.

Αφήνεται ελεύθερος με εγγύηση 30.000 δρχ. ο αρχιψύλακας Γιώργος Πλατανίδης που σκότωσε τον νεαρό Σινιώρα.

ΤΡΙΤΗ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1985.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Σε σύγκρουση με την αστυνομία κατέληξε η συγκέντρωση διαμαρτυρίας των αναρχικών για την προκλητική παρουσία της αστυνομίας στο πάρκο Στρ. Τσιρογιάννη περιοχή "ΝΤΟ-ΡΕ".

Κατά τις συγκρούσεις τραυματίστηκαν οι αστυνομικοί: Ι. Θεοδώρου, Π. Καλιόπουλος, Γ. Τσουνκαρίδης, Θ. Μαργαριτόπουλος, Δ. Μαυρουδής, Κ. Παπαμιχαήλ, Ξ. Μαολός και Αλ. Θεοδουρίδης.

Κακοποιήθηκαν τόσο αναρχικοί όσο και θαμώνες των γύρω καταστημάτων. Οι 11 συλληφθέντες ήταν: Ν. Γκατζούνης 20 χρονών, φοιτητής, Ηλ. Μπουτσκιαβάρας 28 χρονών, χειροτέχνης, Χρ. Στεργιούλης 18 χρονών, φοιτητής, Α. Μουρατίδης 21 χρονών, Χρ. Ρούσιαμάνης 18 χρονών, Π. Μερέτσης 23 χρονών, Σ.Δ. Σκαθαρούδης 27 χρονών. Ν. Στεφανίδης 18 χρονών.

Μετά την απολογία τους με σύμφωνη γνώμη του ανακριτή Χ. Αγγελόπουλου και του εισαγγελέα Χρ. Σιδέρη κρίθηκαν προσωρινά προφυλακιστέοι μόνο δύο, ενώ οι υπόλοιποι αφέθηκαν προσωρινά ελεύθεροι με καταβολή εγγύησης 20.000 - 100.000

δρχ. και υποχρέωση να παρουσιάζονται κάθε 1η του μήνα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους.

Οι δυο που οδηγήθηκαν στις φυλάκες είναι οι: Νίκος Στεφανίδης 18 χρονών, Ηλ. Μπουτσιαβάρας 28 χρονών, χειροτέχνης. Κατηγορούνται για επικίνδυνες σωματικές βλάβες, διακεκρμμένες φθορές και οπλοφορία — οπλοχρησία, επειδή φέρεται ότι έρριξαν δυο κοκτέιλ μολότωφ εναντίον οχημάτων της αστυνομίας.

9 ΙΟΥΛΙΟΥ 1985.

Νεκρή η νεαρή αγγλίδα Κάτριν Μπωλ από σφαίρα του αστυφύλακα Νικ. Σταθόπουλου, μετά από μπλόκο για την εξακρίβωση στοιχείων.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Λίγες ώρες μετά την πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου ένας νεκρός κείτονταν στην οδό Στουρνάρα από

σφαίρα αστυνομικών. Τα επεισόδια που κατέληξαν στον θάνατο του 15χρονου Μιχάλη Καλέτσα, άρχισαν στις 11.45' το βράδι στην πλατεία Εξαρχείων όταν τρεις αστυνομικοί με στολή μπήκαν στο "Ρουαγιάλ" —παρά το ότι τα πνεύματα στην πλατεία ήταν οξυμέα— συγχρόνως, δυο άλλοι μπάτσοι, με στολή κι αυτοί, μπήκαν στο ζαχαροπλαστείο "Μαρονίτα". Η έντονη προκλητική παρουσία των αστυνομικών, δημιούργησε και την πολιορκία τους από τους εκεί ευρισκόμενους αναρχικούς. Κατά τη διάρκεια της απομάκρυνσης τους φώναζαν στους αναρχικούς: "Τώρα θα σας περιποιηθούμε εμείς". Αυτή ήταν η δεύτερη πρόκληση.

Εκατό περίπου αναρχικοί και αντικρατιστές, άρχισαν να κυνηγούν τους αστυνομικούς, οι οποίοι κατέβηκαν τη Σολωμού και έστριψαν στην οδό Μπόταση. Ένας απ' αυτούς είχε ήδη τραβίξει το περιστροφό του αλλά δεν το χρησιμοποίησε.

Στην γωνία Στουρνάρα και Μπόταση, οι αστυνομικοί κατέφυγαν σε μια κλούβα που ήταν σταθμευμένη εκεί. Οι αναρχικοί πλησίασαν και με το σύνθημα "Μπάτσοι γουρουνία δολοφόνοι" πέταξαν βόμβες μολότωφ και πέτρες. Η κλούβα πήρε φωτιά και οι αστυνομικοί, βγήκαν έξω για να κυνηγήσουν τους αναρχικούς, ενώ οι τελευταίοι συνέχιζαν την επίθεση. Από την πλευρά των αστυνομικών ακούστηκαν πυροβολισμοί. Οι αναρχικοί υποχώρησαν προς τον λόφο του Στρέφη. Λίγα λεπτά αργότερα ακούστηκαν, από ένα μπαλκόνι της Στουρνάρα, γυναικεία ουρλιαχτά. "Ένας νεκρός στο πεζοδρόμιο!"

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

οι εγκληματίες του κράτους, δολοφόνοι της Αστυνομίας ξαναχτύπησαν
* Όπως η Χούντα το Νοέμβρη του '73 έπνιξε στο αίμα την αυθόρμητη εξέγερση του Πολυτεχνείου

* Όπως η Δεξιά το Νοέμβρη του '80 δολοφόνησε τον Κουμή και την Κανελλοπούλου

* Έτσι και τώρα οι δολοφόνοι του «σοσιαλιστικού» κράτους του ΠΑΣΟΚ εκτελούν εν ψυχρώ με σφαίρα στον κρόταφο τον 15χρονο σύντροφό μας ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΗ.

Γίνεται φανερό για ακόμα μία φορά ότι τα σημερινά «σοσιαλιστικά» καθάρματα δε διαφέρουν σε τίποτα από τους δολοφόνους της Χούντας και της Δεξιάς και ότι στο όνομα της ψεύτικης και ελεεινής «Αλλαγής» τους πρόκειται να τσακίσουν κάθε κοινωνική αντίσταση, απ' όπου και αν προέρχεται, προς όφελος του Κεφαλαίου και των Αφεντικών.

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

Η νέα δολοφονία δε μας ξαφνιάζει. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τα κληρονομιά, τους ξελοδαρμούς, τις παρακολουθήσεις, την αστυνομοκρατία, τη φυσική εξόντωση όλων όσων αντιστέκονται στις επιλογές των καπιταλιστών. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις απεργίες και τις διαδηλώσεις που διέλυσαν τα ΜΑΤ της «Αλλαγής». Η νέα περίοδος που άνοιξε το ΠΑΣΟΚ πετώντας ξεκάθαρα πλέον το «φιλολαϊκό» του προσωπείο θα είναι μια περίοδος αύξησης της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης όλων μας.

Τα γουρούνια της Αστυνομίας δεν έχουν καμιά δικαιολογία. Δεν είναι η πρώτη φορά που αντιμετωπίζουν διαδήλωση αναρχικών με σφαίρες. Τα παραδείγματα είναι πάμπολλα. Ο Καλτεζής δεν είναι ο πρώτος νεκρός μας.

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ,

η μάσκα έπεσε.

Το Ελληνικό Κράτος συνεχίζει τη βαμμένη με αίμα παράδοσή του. Όμοια με την παράδοση όλων των κρατών. Ο νόμος τους είναι η ωμή βία. Η χθεσινή δολοφονία δεν αφήνει περιθώρια για αμφιταλαντεύσεις και ψευδαισθήσεις. Ο καθένας μας πρέπει να πάρει σαφή θέση.

Ή ΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ Ή ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΟΜΕΝΟΥΣ

Τα κροκοδείλια δάκρυα δεν χρειάζονται. Όποιος σιωπά είναι συνένοχος και συνεργάτης της δολοφονίας και του κράτους.

Να οργανώσουμε την αντίσταση μας ενάντια στην εξουσία.

- * ΝΑ ΕΞΟΤΩΘΟΥΝ ΟΙ ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΤΟΥ ΜΙΧΑΛΗ ΚΑΛΤΕΖΗ
- * ΝΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΘΟΥΝ ΟΙ 30 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ
- * ΤΑ ΜΑΤ ΚΑΙ ΜΕΛ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ, ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΝΑ ΔΙΑΛΥΘΟΥΝ
- * ΝΑ ΑΦΟΠΛΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
- * ΚΑΤΩ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΔΕΥΤΕΡΑ 6 μ.μ. ΚΑΜΑΡΑ

Αναρχικές Ομάδες

Οι αστυνομικοί φώναζαν: "Αφήστε τον αλήτη, ας είναι ό,τι θέλει".

Από το οδόστρωμα και σε απόσταση δυο περίπου μέτρων από την κλούβα, βρισκονταν νεκρός ο 15χρονος Μιχάλης Καλτζέας, με το κεφάλι προς το πεζοδρόμιο. Κι ενώ η κλούβα εξακολουθούσε να καίγεται και το ασθενοφόρο με τον νεκρό ν' απομακρύνεται, τα ΜΑΤ άρχισαν επίθεση προς τους συγκεντρωμένους, οι οποίοι συγκλονισμένοι, δεν μπορούσαν να πιστέψουν την ύπαρξη νεκρού. Οι κρανοφόροι ξυλοκοπούσαν όποιον βρίσκαν μπροστά τους και κάναν συλλήψεις με το πρόσχημα της εξακρίβωσης.

18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Στην Θεσσαλονίκη από πολύ νωρίς το πρωί, οι αναρχικοί κινήθηκαν προς την Καμάρα, όπου και συγκεντρώθηκαν κοινοποιώντας τη δολοφονία του Μιχ. Καλτζέα από την αστυνομία, με εφημερίδες τοίχουν και συνθήματα, καλώντας παράλληλα σε πορεία το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Την πορεία την αποτελούσαν τρία μπλοκ, των Αναρχικών, των Αριστερών συσπειρώσεων και του ΚΚΕ (μ-λ). Στην πορεία σε ένδειξη παραπέρα διαμαρτυρίας, απ' αυτήν την ίδια την πορεία, κτυπήθηκαν με βόμβες μολότωφ όλες σχεδόν οι τράπεζες της οδού Εγνατίας, Ερμού και Αγ. Σοφίας, τα γραφεία της ΕΠΕΝ και ο ΟΥΘ.

Το μπλοκ των αναρχικών κατέληξε στο χώρο της Θεολογικής και από κει συγκεντρώθηκαν στο μεγάλο αμφιθέατρο της Νομικής σχολής, για να αποφασίσουν την κλιμάκωση της διαμαρτυρίας.

Αποφασίστηκε γύρω στα μεσάνυχτα: Κατάληψη της Βιομηχανικής σχολής. Ήδη όμως στην αστυνομία έγιναν γνωστές οι προθέσεις των αναρχικών και ισχυρή αστυνομική δύναμη των ΜΑΤ-ΜΕΑ έκανε κλοιό γύρω από την ΑΒΣΘ με αποτέλεσμα η πορεία των αναρχικών που είχαν σκοπό την κατάληψη απέφυγε την σύγκρουση με τα ΜΑΤ και γύρισαν μέσω της Εγνατίας οδού στη Θεολογική σχολή όπου ακολούθησε αντιπαράθεση εκ του μακρόθεν με τα ΜΑΤ για αρκετές ώρες, μέχρι που οι βοηθητικοί μηχανισμοί καταστολής (αγανακτισμένοι πολίτες, φασίστες) εισέβαλαν στον περίκλειστο χώρο της Θεολογικής όπου οι αναρχικοί αναγκασμένοι, ύστερα από σύγκρουση, υποχώρησαν προς την βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου.

Πορείες διαμαρτυρίας από ομάδες αναρχικών για το θάνατο του 15χρονου Μιχ. Καλτζέα, έγιναν στις πόλεις Πάτρα, Ιωάννινα, Ηράκλειο Κρήτης, Κομοτηνή και Ξάνθη. Στην Ξάνθη έγινε και κατάληψη της Πολυτεχνικής σχολής.

18 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Πολεμικές διαστάσεις παίρνει η δολοφονία του Μιχάλη Καλτζέα καθώς οι αναρχικοί καταλαμβάνουν το Χημείο για να απαντήσουν στο κράτος.

Στις 10.20 π.μ. όμως ειδικά εκπαιδευμένοι αστυνομικοί εισβάλλουν στο κατειλημμένο κτίριο υποστηριζόμενοι από δεκάδες κρανοφόρους, πυροσβεστικά οχήματα και συλλαμβάνουν 35 από τους καταληψίες.

Τα δακρυγόνα που εκτοξεύτηκαν κατά δεκάδες στην τaráτσα και το ε-

σωτερικό του Χημείου, έπνιξαν όχι μόνο τους καταληψίες, αλλά και ολόκληρη την γύρω περιοχή, συνθέτοντας μια από τις εφιαλτικότερες εικόνες της μεταπολιτευτικής περιόδου.

Οι προετομασίες για την τελική έφοδο στο Χημείο άρχισαν στις 7.00 π.μ. όταν αυτοκίνητα της ασφάλειας με συμβατικά νούμερα, μετέφεραν κιβώτια με δακρυγόνα, τα οποία μοίρασαν στις ειδικές μονάδες για να τα εκτοξεύσουν από τις γύρω πολυκατοικίες.

Τρεις ώρες αργότερα επιτροπή από τέσσερα άτομα έθεσε τους όρους στον επικεφαλής αστυνομικό διευθυντή Γ. Σκούρα, κάτω από τους οποίους θα λύνονταν η κατάληψη. Η επιτροπή ζήτησε την απομάκρυνση όλων των αστυνομικών, άμεση διώξη των υπεύθυνων της δολοφονίας του 15χρονου Μ.Κ. και εγγυήσεις ότι δεν θα τους ενοχλήσει κανείς κατά την αποχώρηση.

Σαν απάντηση ο αστυνομικός διευθυντής ανακοίνωσε: "Έχετε πέντε λεπτά διορία για να παραδοθείτε, αλλιώς θα επέμβουμε". Η ώρα ήταν 10.15 π.μ. Στις 10.20 ακριβώς άρχισε η μεγαλύτερη και βιαιότερη εκκένωση κτιρίου που έχει γνωρίσει ποτέ η Αθήνα. Στην αρχή βομβάρδισαν το κτίριο από παντού και μέσα στην αποπνικτική ατμόσφαιρα που δημιουργήσαν τα καπνογόνα, δυο πυροσβεστικά οχήματα κατάφεραν να φτάσουν στις πλευρές του κτιρίου (Μαυρομιχάλη-Χαρ. Τρικούπη) και να υψώσουν τις σκάλες τους προς την ταράτσα. Σε μικρό χρονικό διάστημα άνωπλοι κομάντος σκαρφάλωσαν στην ταράτσα. Φορού-

σαν αντιασφυξιογόνες μάσκες, αλεξίσφαιρα γιλέκα, κράνη, και ήταν οπλισμένοι με αυτόματα πυροβόλα όπλα. Την ίδια ώρα οι διμοιρίες των κρανοφόρων που είχαν ζώσει το τετράγωνο, άρχισαν να τρέχουν συγκλίνοντας προς την είσοδο του Χημείου, στην οδό Ναυαρίνου και να απομακρύνουν τα στημένα από την προηγούμενη νύχτα οδοφράγματα, προετομαάζοντας τον χώρο "υποδοχής" των καταληψιών.

Η επιχείρηση κράτησε 10 περίπου λεπτά. Στις 10.30 εμφανίστηκε στην είσοδο του Χημείου η πρώτη ομάδα από 12 αναρχικούς. Παρότι ήταν ήδη τραυματισμένοι από την μάχη μέσα στο κτίριο, στην Ναυαρίνου, τους παραλαμβάνουν άνδρες (:) των ΜΑΤ και τους ξυλοκοπούν αλύπητα. Τρία λεπτά αργότερα βγαίνει από το Χημείο μια δεύτερη ομάδα που αποτελούνταν από καμιά 25αριά αναρχικούς, οι περισσότεροι από τους οποίους μισολυπόθυμοι, που έχουν κι αυτοί την ίδια τύχη στην διαδρομή για την κλούβα.

Από τις 3 το μεσημέρι, εκατοντάδες αναρχικοί και αριστεριστές άρχισαν να συγκεντρώνονται έξω από το Πολυτεχνείο στην οδό Στουρνάρα, κλείνοντας την κυκλοφορία από την πλατεία Εξαρχείων μέχρι την οδό Πατησίων. Στις 4.30 το απόγευμα οι αριστεριστές -και ορισμένοι αναρχικοί, μπαίνουν στο Πολυτεχνείο και το καταλαμβάνουν. Στις 5.30 μ.μ. ξεκινάει πορεία από την οδό Πατησίων προς την Ομόνοια με τα συνθήματα "Μπάτσοι γουρούνια δολοφόνοι", "Βία στην βία της εξουσίας". Στα Χαντεία το μπλοκ των αναρχικών κυνηγά δυο τροχονόμους μέχρις ότου αυτοί εξαφανίστη-

καν. Καθοδόν καταστρέφονται οι τραπεζες στην οδό Κοραή και Σταδίου και η τράπεζα Πιστεως Σταδίου 40 και την ώρα που φθάνουν στην Τράπεζα Ελλάδος δέχονται επίθεση από ισχυρή δύναμη των ΜΑΤ. Οι αναρχικοί υποχωρούν προς το Πολυτεχνείο και ανασυντάσσονται γύρω στις 7 μμ. - Επανεμφανίζονται τα ΜΑΤ για να διαλύσουν τους συγκεντρωμένους και ξεκινούν νέες συγκρούσεις. Στις 9.50μμ τέσσερα υδροφόρα οχήματα με τους κρουνοούς τους να εκτοξεύουν τόνους νερό, επιτίθενται κατά των αναρχικών από την γωνία Στουρνάρα και Γ' Σεπτεμβρίου προς την συμβολή των οδών Πατησίων και Στουρνάρα. Στο σημείο αυτό υπήρχαν μεγάλες δυνάμεις αναρχικών, που αμύνονταν με πέτρες και βόμβες μολότωφ. Πίσω από τα πυροσβεστικά οχήματα ακολουθούν δεκάδες κρανοφόροι που κάνουν συνεχείς επιθέσεις χωρίς να μπορούν να απωθήσουν τους αναρχικούς. Λίγο αργότερα από την οδό Σολωμού ξαναεπιτίθενται οι δυνάμεις των κρανοφόρων, ενώ άλλες διμοιρίες με την βοήθεια φασιστικών ομάδων επιτίθενται με κυκλωτική δύναμη από Στουρνάρα και Πατησίων. Μαζί με τα πεζοπόρα τμήματα της αστυνομίας επιτίθενται.

19 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1985.

- Έγινε η κηδεία του Μιχάλη Καλτέζα στο νεκροταφείο Ζωγράφου.

Στις τρεις τα ξημερώματα, έπειτα από πολύωρες συσκέψεις υπουργών και αξιωματικών της αστυνομίας, δόθηκε εντολή προς τα ΜΑΤ που ήταν εφοδιασμένα με δακρυγόνα και αντιασφυξιογόνες μάσκες, να γίνει η ε-

πίθεση κατά των αναρχικών. Το σχέδιο που έμπαινε σε εφαρμογή προέβλεπε:

- Πλήρη εκκαθάριση όλων των πέριξ του Πολυτεχνείου δρόμων από όλα τα παριστάμενα άτομα.

- Συλλήψεις χωρίς τραυματισμούς.

Μόλις δόθηκε το σήμα, ισχυρές αστυνομικές δυνάμεις που βρίσκονταν από ώρα στη γωνία Χαλκοκονδύλη και Πατησίων στη γωνία Κάνιγγος, κινήθηκαν σε δυο μέτωπα προς το Πολυτεχνείο. Επικεφαλής, τέθηκαν τεθωρακισμένα οχήματα της πυροσβεστικής.

Έρριξαν δακρυγόνα στους δρόμους έξω από το Πολυτεχνείο και στη συνέχεια στο προαύλιο. Σε λίγα λεπτά, οι γύρω δρόμοι άδειασαν.

Από τους αναρχικούς, που βρίσκονταν στην Πατησίων και Στουρνάρα, όσοι πρόλαβαν μπήκαν στο Πολυτεχνείο ενώ άλλοι έφυγαν σε άλλες κατευθύνσεις και άλλοι πιάστηκαν από την αστυνομία.

Στις 3.15 τα πυροσβεστικά οχήματα πήραν θέση μάχης μπροστά στην κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου. Για ένα τέταρτο της ώρας τα ΜΑΤ έρριχναν δακρυγόνα στο εσωτερικό της σχολής, ενώ όσοι βρίσκονταν μέσα στο Πολυτεχνείο απαντούσαν με βόμβες μολότωφ και συνθήματα.

Στις 3.30 άρχισαν τα πυροσβεστικά οχήματα να εκτοξεύουν τόνους νερό στο Πολυτεχνείο.

Στο έργο της αστυνομίας βοήθησαν και οι "αγανακτισμένοι πολίτες" (φασίστες και πασόκοι). Στις 10.30 το πρωί λύθηκε η κατάληψη του Πολυτεχνείου.

21 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

ΠΑΤΡΑ: Βόμβα μολότωφ ρίχνεται στο Γ' αστυνομικό τμήμα στην οδό Ερνεστρόλι 65 της Πάτρας. Την ευθύνη αναλαμβάνει η "Αντιεξουσιαστική Πάλη".

ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Στόχος επιθέσεων έγιναν η πρεσβεία στη Βόνη και το γενικό προξενείο της χώρας μας στην Φραγκφούρτη.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Έγινε πορεία στη Θεσ/νίκη, ενάντια στην κρατική καταστολή και τον θάνατο του Μ. Καλτζά, από τους αναρχικούς και τις αριστερές συσπειρώσεις.

22 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Ελεύθερος, χωρίς κανέναν περιοριστικό όρο αφέθηκε ελεύθερος ο αστυνομικός Αθαν. Μελίστας που σκότωσε τον 15χρονο Μιχάλη Καλτζά.

26 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Εκατοντάδες αναρχικοί έκαναν πορεία στο κέντρο της Αθήνας. Ξεχώρισε το σύνθημα: "Εσείς μιλάτε για βιτρίνες, μα εμείς μιλάμε για ζωές".

Η πορεία, παρά την απαγόρευσή της πραγματοποιήθηκε υπό την σκιά ισχυρού αστυνομικού κλοιού.

17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1986.

ΕΞΑΡΧΕΙΑ: Οι αναρχικοί στην προσπάθειά τους να διώξουν μόνοι τους, τους εμπόρους ναρκωτικών από την πλατεία Εξαρχείων βρίσκονται αντιμέτωποι με τα ΜΑΤ που σπεύδουν να συλλάβουν 11 απ' αυτούς, αφήνοντας ανενόχλητους τους εμπόρους.

Οι κατηγορίες που τους αποδόθηκαν ήταν:

-Σωματικές βλάβες.

-Φθορά ξένης ιδιοκτησίας.

-Παράνομη οπλοφορία.

-Διέγερση.

8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1986. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Την ευθύνη για τρεις βομβιστικές επιθέσεις, σε δύο υποκαταστήματα τραπεζών και στο πολυκατάστημα Κλαουδάτος αναλαμβάνει η ομάδα "Ελευθερία."

18 ΜΑΡΤΙΟΥ 1986. ΑΘΗΝΑ

Πορεία συμπαρατάσεως στους πέντε αναρχικούς κρατούμενους στις φυλακές του Καναδά για συμμετοχή σε ένοπλες ομάδες και σαμποτάζ κατά των πυρηνικών.

26 ΜΑΡΤΗ 1986.

Δύο αμερικανικά αυτοκίνητα τινάχτηκαν στον αέρα στου Μακρυγιάννη, ένα άλλο κάηκε στα Εξάρχεια και βόμβες μολότωφ ρίχτηκαν στο Υπουργείο Δημοσίων Έργων και στο Ν. Ψυχικό κατά την επίσκεψη του Σουλτς στην Αθήνα. Την ευθύνη για την βομβιστική ενέργεια εναντίον των δύο αμερικάνικων αυτοκινήτων στου Μακρυγιάννη ανέλαβε η οργάνωση "Ομάδα πολιτικής πρωτοβουλίας αγωνιστών για τη συμβολή στην ανάπτυξη του λαϊκού και επαναστατικού αγώνα".

Είκοσι-δμοιρίες κρανοφόρων των ΜΑΤ, με άγριο ξύλο, δακρυγόνα, τραυματισμούς, συλλήψεις και κυνηγητό αναστάτωσαν το κέντρο της πόλης, στην προσπάθειά τους να διαλύσουν την συγκέντρωση των αναρχικών - αριστεριστών που ήταν γύρω στους 1.500 στα Προπύλαια, όταν προσπάθη-

σαν να κάνουν πορεία.

Αντιδρώντας στην αστυνομική βία οι συγκεντρωμένοι διαλύθηκαν και δημιούργησαν διάφορα μέτωπα, έκαψαν ένα αυτοκίνητο που φέρονταν σαν ασφαλίτικο, προκάλεσαν ζημιές στην Εμπορική Τράπεζα στην οδό Ασκληπιοῦ. Τραυματίστηκαν αρκετά άτομα και η αστυνομία συνέλαβε 11 άτομα.

Η συγκέντρωση άρχισε γύρω στις 5 μμ, η πορεία απαγορεύτηκε. Οι συγκεντρωμένοι, στην προσπάθειά τους να πραγματοποιήσουν την πορεία προς την Ομόνοια, χτυπήθηκαν ανελέητα από τρεις δμοιρίες ΜΑΤ, που είχαν παραταχθεί κατά πλάτος του πεζοδρομίου της Κοραή.

Μετά την επίθεση των κρανοφόρων, οι διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν μπροστά στην είσοδο του Πανεπιστημίου, όπου και βομβαρδίστηκαν από δακρυγόνα, με παράλληλες εφόδους, τα ΜΑΤ ανάγκασαν τους διαδηλωτές να κινηθούν προς την Ακαδημίας και να σκορπίσουν.

Στις 11 το βράδι, από αρκετά άτομα αποφασίστηκε κατάληψη του Πανεπιστημίου με αίτημα, την απελευθέρωση των 11.

27 ΜΑΡΤΙΟΥ 1986.

Την ευθύνη για τον εμπρησμό της Εθνικής Τράπεζας στην οδό Ξενοκράτους στο Κολωνάκι αναλαμβάνει η οργάνωση "Μιχάλης Καλτέζας".

Δεύτερη βόμβα στην Αγροτική Τράπεζα στην οδό Ιπποκράτους.

Απαγορεύεται η πορεία διαμαρτυρίας αναρχικών — ανταξουσιστών, Αστυνομοκρατείται το κέντρο της Αθήνας.

Για 20 ώρες περίπου καταλήφθηκε η Α.Β.Σ.Θ. από τους αναρχικούς, με βασικό αίτημα την αποφυλάκιση των συλληφθέντων κατά τα τελευταία γεγονότα, με την επίσκεψη του Σουλτς στην Αθήνα. Η λύση της κατάληψης έγινε στις 7μμ.

28 ΜΑΡΤΙΟΥ 1986.

Επίθεση με βόμβες μολότωφ και δυναμίτες εναντίον των ΜΑΤ στην πλατεία Εξαρχείων. Εμπρησμός της Ιονικής—Λαϊκής Τράπεζας στην Καλλιδρομίου και Ιπποκράτους. Την ευθύνη αναλαμβάνει η οργάνωση "Μιχάλης Καλτέζας".

30 ΜΑΡΤΙΟΥ 1986.

Ο αστυφύλακας Χάρης Αθανασόπουλος πυροβόλησε και τραυμάτισε στην πλάτη τον 18χρονο Νίκο Κόκκαλη σε ακατοίκητο σπίτι στα Εξάρχεια.

1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Επίθεση με βόμβες μολό-

τωφ και αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό εναντίον των γραφείων του ΠΑΣΟΚ, στη Χαρ. Τρικούπη, και αστυνομικής δύναμης που βρίσκονταν σε φορητό της αστυνομίας σταθμευμένον έξω απ' τα γραφεία.

Εμπρησμός της τράπεζας Αττικής της οδού Πατησίων. Την ευθύνη ανέλαβε η οργάνωση "Μιχάλης Καλτέζας" και "Χρήστος Τσουτσουβής".

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΑΠΡΙΛΗ 1986

ΠΑΤΡΑ: Στις 18 Απρίλη άρχισε στην Πάτρα η Πανελλήνια συνάντηση Αναρχικών Αντιεξουσιαστών, και κράτησε μέχρι την 20ή του ίδιου μήνα, στην οποία υπολογίζεται, ότι πήραν μέρος πάνω από 1.000 αγωνιστές απ' όλη την Ελλάδα, καθώς και αντιπρόσωποι από την Κύπρο, Ιταλία, και την Γερμανία.

Ο σκοπός της συνάντησης ήταν η διάδοση, η διεύρυνση και η επεξεργασία των αναρχικών και αντιεξουσιαστικών ιδεών. Ήταν ανοιχτή για οποιοδήποτε φορέα ή άτομο που ήθελε να παρακολουθήσει. Η συνάντηση έγινε στο αμφιθέατρο του παραρτήματος του Πανεπιστημίου της Πάτρας. Τα ζητήματα αιχμής στην συζήτηση ήταν:

- Το θέμα της "βίας και τρομοκρατίας"

- Το θέμα της "κριτικής"

- Το θέμα της οργάνωσης

21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1986.

Επιχείρηση για τη σύλληψη 160 αναρχικών οργανώθηκε το πρωί στον σταθμό Πελοποννήσου από τα ΜΑΤ με μερική επιτυχία. Αιτία τα μικροε-

πεισόδια που δημιουργήθηκαν μέσα στο τρένο κατά την διάρκεια της διαδρομής από την Πάτρα για Αθήνα, μετά το τριήμερο Πανελλαδικό Αναρχικό συνέδριο.

Οι αναρχικοί μόλις έφτασαν στον σταθμό Πελοποννήσου, στις 7.15 δεν πρόλαβαν να κατέβουν, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τρεις διμοιρίες των ΜΑΤ που προσπάθησαν να τους συλλάβουν.

Συνελλήφθησαν 42 άτομα και μεταφέρθηκαν στην ασφάλεια. Ο εισαγγελέας Κ. Σινώρας παρέπεμψε να δικάσουν στο Αυτόφωρο με τις εξής κατηγορίες:

- Διακεκρίμενες περιπτώσεις φθοράς από κοινού.

- Διατάραξη της ασφάλειας του σιδηροδρόμου από πρόθεση.

9 ΜΑΙΟΥ 1986.

Άγριο ξύλο από κρανοφόρους των ΜΑΤ σε αναρχικούς, συγκεντρώσεις αυτόνομων — αναρχικών, πορείες και από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ήταν το κλίμα που έζησε για μια ακόμη φορά η Αθήνα. Αιτία, το Πυρηνικό ατύχημα του Τσέρνομπιλ.

Στα προύλαια από τις 6.30 το απόγευμα δυνάμεις των ΜΑΤ εμπόδισαν τους αναρχικούς και τους αριστεριστές να πραγματοποιήσουν τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας για τα πυρηνικά, με κλοιό που είχαν σχηματίσει γύρω από τον χώρο του Πανεπιστημίου.

Η συγκέντρωση απαγορεύτηκε με αστυνομική διαταγή. Λίγοι μόνο που προλαβαίνουν να μπουν στα προύλαια μένουν αποκλεισμένοι, φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στα πυρηνικά

δυτικά και ανατολικά.

Οι υπόλοιποι αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στον πεζόδρομο της οδού Κοραή κοντά στην Πανεπιστημίου.

Οι συλλήψεις άρχισαν όταν έγινε προσπάθεια να σπάσει ο κλοιός των αστυνομικών και να περάσουν οι διαδηλωτές στον χώρο των Προπυλαίων.

Στις 7.20 μια ομάδα προσπάθησε να παραβιάσει τον κλοιό των MAT και απωθήθηκε από τους κρανοφόρους, που άρχισαν να κτυπούν με τα γκλομπς κυνηγώντας τους προς την Πατησίων.

Στο μεταξύ πραγματοποίησαν πορεία διαμαρτυρίας στην Ομόνοια οι οργανώσεις του ΚΚΕ (μ-λ), ΕΚΚΕ, ΜΛ-ΚΚΕ.

Στις 8 το βράδι στον χώρο των Προπυλαίων οι δυνάμεις των MAT επιτέθηκαν πάλι στους αναρχικούς, που είχαν ξανασυγκεντρωθεί, την ώρα εκείνη έγιναν τουλάχιστον 15 συλλήψεις και ξυλοκοπήθηκαν άγρια. Σ' όλα τα επεισόδια βρίσκονταν μπροστά ο εισαγγελέας Σινώρας, ο ταξίαρχος Αρκουδέας και εκπρόσωπος της Νομαρχίας.

Από τα Εξάρχεια στις 9μ.μ. ξεκίνησε πορεία των αναρχικών η οποία πέρασε τις οδούς Θεμιστοκλέους, Πανεπιστημίου, έκανε τον γύρο της Ομόνοιας και ανέβηκε την Σταδίου. Στο ύψος της οδού Αρσάκη μια ομάδα έριξε Μολότωφ προς τις προκλητικά παρατεταγμένες αστυνομικές δυνάμεις. Κατ' αρχήν ακριβιδιάστηκαν. Στην συνέχεια ανασυντάχθηκαν και αντεπετέθηκαν συλλαμβάνοντας 30 διαδηλωτές.

12 ΜΑΙΟΥ 1986.

Πολύωρες αματηρές συγκρούσεις μεταξύ αστυνομικών δυνάμεων και δια-

δηλωτών για την πυρηνική απειλή, με μολότωφ και δακρυγόνα. Η αστυνομία συνέλαβε πάνω από 100 άτομα.

Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν μετά την απαγόρευση από την αστυνομία της πορείας διαμαρτυρίας μοτοσυκλετιστών στις πρεσβείες των ΗΠΑ και ΕΣΣΔ για τα πυρηνικά.

Τα MAT με επίθεση προσπάθησαν να εμποδίσουν τους συγκεντρωμένους στα Προπύλαια να πραγματοποιήσουν την πορεία. Πολλοί μοτοσυκλετιστές κατάφεραν και έφθασαν στις πρεσβείες.

Αντεπίθεση των Αναρχικών με μολότωφ σε κλούβα των MAT στην γωνία Τρικούπη - Στουρνάρα, αντιμετώπιστηκε με δακρυγόνα. Τα μεσάνυχτα ρίχτηκαν δυο βόμβες μολότωφ στην Εθνική Τράπεζα της Λεωφ. Αλεξάνδρας και Κυρ. Λουκάρεως.

Σε 3 μήνες φυλάκιση ο καθένας καταδικάστηκαν οι 7 από τους 11 που είχαν συλληφθεί την Παρασκευή, γιατί συμμετείχαν σε απαγορευμένη συγκέντρωση διαμαρτυρίας κατά των πυρηνικών, στα Προπύλαια.

13 ΜΑΙΟΥ 1986.

Συγκέντρωση και πορεία ενάντια στα πυρηνικά πραγματοποιούν αναρχικοί και αριστεριστές στις 7.30 μ.μ. στο κέντρο της Αθήνας.

Στην περιοχή της Ομόνοιας και στην γωνία Πανεπιστημίου και Πεσματζίγγλου, ομάδα αναρχικών επιτίθεται σε μοτοσυκλετιστή της αστυνομίας και πυρπολεί με μολότωφ την μοτοσυκλέτα.

Λίγο αργότερα επιτίθενται με πέτρες και μολότωφ στο υπ' αριθμόν

10869 αστυνομικό όχημα, που βρισκόταν σταθμευμένο στην πλατεία Ομονοίας τραυματίζοντας δυο αστυνομικούς.

Αμέσως διατάσσεται από τον Ατικάρχη Ν. Αρκουδέα εκτεταμένη επιχείρηση "εκκαθάρισης" σ'ολόκληρο το κέντρο. Μέχρι τα ξημερώματα επικρατεί πρωτοφανής αστυνόμευση στην πλατεία Εξαρχείν.

Στην διάρκεια των επεισοδίων τραυματίζονται έντεκα αστυνομικοί και συλλαμβάνονται έξι διαδηλωτές.

14 ΜΑΙΟΥ 1986

Δώδεκα συλλήψεις χωρίς αιτία, για λόγους προληπτικούς όπως ειπώθηκε από αξιωματικό, έγιναν μέσα στα δικαστήρια, κατά την προσαγωγή στον εισαγγελέα 39 ατόμων, που κατηγορούνταν σε βαθμό κακουργήματος για τα γεγονότα της 13ης Μάη στο κέντρο της Αθήνας.

Οι 39 που μεταφέρθηκαν από την ασφάλεια στην Εισαγγελία με δρακόντεια αστυνομική δύναμη, διώκονται με τρεις κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος: Απόπειρες ανθρωποκτονιών σε βάρος αστυνομικών, εκρήξεις από πρόθεση που προκάλεσαν σωματικές βλάβες και διακεκριμένη περίπτωση οπλοκατοχής. Επιπλέον αντιμετώπιζαν και 7 κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος.

— Απρόκλητες σωματικές φθορές κατά συρροή.

— Επικίνδυνες σωματικές βλάβες σε βάρος αστυνομικών.

— Περιύβριση αρχής.

— Διατάραξη κοινής ειρήνης, στάση, παράνομη οπλοχρησία, παρακώλυση

συγκοινωνιών.

Και οι 39 όση ώρα χρειάστηκε ο εισαγγελέας να μελετήσει την δικογραφία και να ασκήσει δίωξη, φρουρούνταν από ισχυρή αστυνομική δύναμη με πλήρη εξάρτηση των ΜΑΤ, μέσα σε δυο κλούβες.

14 ΜΑΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγκέντρωση και πορεία από την Καμάρα αποφασίζουν να πραγματοποιήσουν οι ομάδες αναρχικών, μετά το ατύχημα του Τσέρνομπιλ και τα αιματηρά γεγονότα στην Αθήνα. Η πορεία καταλήγει διαμέσου της οδού Εγνατίας μετά την Καμάρα στο σπάσιμο του υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας στην περιοχή Συντριβανίου και στην πυρπόληση με βόμβες μολότοφ του βιβλιοπωλείου "ΚΟΥΛΤΟΥΡΑ" που προωθεί σοβιετικές εκδόσεις.

14 ΜΑΙΟΥ 1986

Προσφυγή στη Διεθνή Αμνηστία του ανθυποπλοίαρχου χρήστου Ρούσση για να καταγγείλει τη βάνανση κακοποίηση από άνδρες των ΜΑΤ κατά την προχτεσινή αντιτυρηνική διαδήλωση.

18 ΜΑΙΟΥ 1986.

Ομαδική επίθεση σε κινέζο τουρίστα από μια διμοιρία ΜΑΤ.

21 ΜΑΙΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Δυο "άγνωστοι" χτύπησαν άγρια με σιδερογορθιές και κλωτσιές τον Ρολφ Πόλε στο Λυκαβητό.

22 ΜΑΙΟΥ 1986

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Αποφασίζεται

συγκέντρωση στην Καμάρα και πορεία στο κέντρο της πόλης από τους αναρχικούς ενάντια στην κρατική καταστολή και σε συμπαράσταση των κρατουμένων της Αθήνας για τα γεγονότα της 13 Μαΐου. Ισχυρή αστυνομική δύναμη των ΜΑΤ φράζει τον δρόμο της Εγνατίας μόλις ξεκινάει η πορεία, με κατεύθυνση την πλατεία Αριστοτέλους. Η επί τόπου εκτίμηση των αναρχικών, κρίνει αλλαγή της πορείας προς το Συντριβάνι, Βασ. Σοφίας — Τσιμισκή.

Ισχυρή αστυνομική δύναμη των ΜΑΤ γρήγορα σχηματίζει πέταλο από πίσω προς τα μπρος κυκλώνοντας το μπλοκ, το οποίο όμως αγνοεί τις χυδαιότητες των ΜΑΤ, οι οποίοι βρίσκονταν σε απόσταση αναπνοής από τις αλυσίδες της πορείας.

Όταν το μπλοκ έφτασε στο χώρο της πλατείας Αριστοτέλους, όπου την ώρα εκείνη πραγματοποιούνταν συναλία ΡΟΚ μουσικής, που την διοργάνωσε ο Δήμος, επενέβηκαν βίαια τα ΜΑΤ και άρχισαν να χτυπούν λυσσαλέα όποιον έβρισκαν μπροστά τους, δημιουργώντας πρωτοφανή πανικό.

Κυνηγημένοι οι αναρχικοί για να προστατευθούν καταφεύγουν στο πλήθος που παρακολουθεί την ΡΟΚ συναυλία, ενώ τα ΜΑΤ συνεχίζουν να τους κινηγούν ακόμη και ανάμεσα στα τραπεζάκια, κτυπώντας αδιακρίτως και ανύποπτους θαμώνες.

Η πλατεία αριστοτέλους γύρω στις 11.30 μ.μ. δείχνει την σχιζοφρένεια και τον παραλογισμό της αστυνομίας. Οι νεαροί εγκαταλείπουν τρομοκρατημένοι την συναυλία, θαμώνες των ζαχαροπλαστείων τρέπονται σε φυγή καθώς το κινήγι των αναρχικών επεκτεί-

νεται σε όλο το μήκος της παραλιακής λεωφόρου.

Αργότερα οι αναρχικοί ανασυντάσσονται στην Θεολογική σχολή του πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, όπου τα επεισόδια συνεχίζονται μέχρι τις πρωινές ώρες παραβιάζοντας το άσυλο για πολλοστή φορά.

Οι συλληφθέντες ήταν: Καραβασίλης 18 χρ. φοιτητής, Μιχ. Ανδρεάδης 19 χρ. Ι.Υ., Ακύλας Τερζόγλου 21 χρ. σπουδαστής, Ευανθία Δουλγερίδου 22 χρ. φοιτήτρια, Φανή Μαραγκάκη 20 χρ. σπουδάστρια, Χρ. Καραόγλου 19 χρ. άεργος, Κρέων Ταυρίδης 28 χρ. φοιτητής, Θεοδοσία Κούσογλου 21 χρ. φοιτήτρια, Ευαγγελία Κουμπιζίδου 21 χρ. φοιτήτρια, Δημ. Ορφανάκης 19 χρ. φοιτητής, Ηλ. Αρναούτης 25 χρ. βιοτέχνης, Μαρία Καρπούζη 21 χρ. Σπουδάστρια, Παν. Παπαδέλης 21 χρ. φοιτητής, Ι. Πεχλιβανίδης 19 χρ. χρυσόχοος, Ευστάθιος Γιαννακάρας 18 χρ. ανθοπώλης, Γ. Μπλιούκας 21 χρ. σπουδαστής.

Ο εισαγγελέας υπηρεσίας απήγγειλε κατηγορίες για απόπειρα απρόκλητης σωματικής βλάβης και περιύβριση αρχής για τους έντεκα, οι υπόλοιποι αφέθηκαν ελεύθεροι.

24 ΜΑΙΟΥ 1986.

Επιθέσεις εναντίον γραφείων του ΠΑΣΟΚ και άλλων στόχων στην Αθήνα και στον Πειραιά έγιναν την νύχτα της 24ης Μαΐου 1986, με αιτία το εντεινόμενο κατασταλτικό πρόγραμμα του στρατηγού Δροσογιάννη για εκκαθάριση της πλατείας Εξαρχείων από τους αναρχικούς.

— Βόμβες μολότωφ έπεσαν στην α-

ποθήκη του ΠΑΣΟΚ στα Εξάρχεια (Εμμανουήλ Μπενάκη 69). Προκλήθηκε πυρκαγιά με αποτέλεσμα να καταστραφεί όλο το διαφημιστικό και προεκλογικό υλικό του κόματος.

— Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός εξερράγει στην προθήκη του υποκαταστήματος της Εμπορικής τράπεζας στο Παλαώ Φάληρο, χωρίς όμως ιδιαίτερες ζημιές.

— Αποτίειρα εμπρησμού με ναυτική φωτοβολίδα έγιναν στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στην Πλατεία Κοκκινιάς.

— Επίθεση με βόμβες μολότωφ εναντίον του βιβλιοπωλείου "ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ" στα Εξάρχεια (ανήκει στην ακροδεξιά ΕΝΕΚ).

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΜΑΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Με αφορμή την συγκέντρωση που πραγματοποιούν οι φασίστες για την αποφυλάκιση των πρωταίτιων του πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου, οι αναρχικοί αποφασίζουν ν' απαντήσουν με συγκέντρωση μπροστά στο Χημείο του πανεπιστημίου και πορεία η οποία όμως απαγορεύτηκε.

Λόγω της ισχυρής αστυνομικής δύναμης των ΜΑΤ, αναγκάζονται να προχωρήσουν προς την Θεολογική σχολή,

διαμέσου της πλατείας Συντριβανίου, όπου και την καταλαμβάνουν.

Από εκεί αρχίζει η ανταπάθεση Αναρχικών και ΜΑΤ — φασιστών, με βόμβες μολότωφ και κομμάτια από μάρμαρα.

Γίνονται αλλεπάλληλες επιθέσεις εναντίον της κατάληψης, τόσο από τους αστυνομικούς με κομμάτια από μάρμαρα, όσο και από τους φασίστες, χωρίς όμως να μπορέσουν να εισβάλουν στο προαύλιο της σχολής.

Γύρω στις 3 μ.μ. αποφασίζεται η λύση της κατάληψης από τους αναρχικούς αφού καλούν εκπρόσωπο της σχολής, (τον πάτερ Ρωμανό Κούσουλα, για να αποφύγουν τυχόν εκ των υστέρων προβοκατόρικες φθορές), αποχωρούν.

ΠΑΤΡΑ: Ακροδεξιοί χτυπούν ανελέητα το μεσημέρι της 25ης Μαΐου αναρχικούς, οι οποίοι αποδοκιμάζουν την φασιστική συγκέντρωση που γίνεται στην Πάτρα για την αποφυλάκιση του δικτάτορα Παπαδόπουλου. Κάτω από την ανοχή της αστυνομίας η οποία παρίσταται στα γεγονότα.

ΤΡΙΤΗ 27 ΜΑΙΟΥ 1986

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Επτά από τα 11 ά-

τομα που συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν από το αυτόφωρο Τριμελές σε φυλάκιση ενός χρόνου, για τα τελευταία επεισόδια στην πορεία της Πέμπτης 22 Μάη στην πλατεία Αριστοτέλους.

Με την κατηγορία της περιύβρισης αρχής καταδικάστηκαν οι:

Γ. Μπλιούκος, 21 χρ., σπουδαστής.

Μ. Ανδράδης, 19 χρ., άεργος

Φ. Μαραγκάκη, 20 χρ., σπουδάστρια

Ι. Πεχλιβανίδης, 19 χρ., χρυσοχόος

Π. Καπαδέλης, 21 χρ., φοιτητής

Α. Τερζόγλου, 21 χρ., σπουδαστής

Χρ. Καραόγλου, 19 χρ., άεργος

3 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Απαγορεύεται με απόφαση του γενικού αστυνομικού διευθυντή Θεσσαλονίκης η συγκέντρωση στην πλατεία Αγίας Σοφίας, που προ-

γραμμάτισε η "Αντιεξουσιαστική επιτροπή ενάντια στην κρατική βία και τρομοκρατία".

ΒΟΛΟΣ: Φάλαγγα και άγριο ξύλο στον 14χρονο Σ.Κ. από αστυνομικούς, μετά τη σύλληψή του για απόπειρα κλοπής βίντεο, καταγγέλει η μητέρα του Ελευθερία Κεραμιδιώτη.

4 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Με τέσσερις βόμβες μολότωφ σε γραφεία του ΠΑΣΟΚ, στην ΔΕΘ και εναντίον αστυνομικών στην περιοχή Συντριβανίου και με πέτρες που ρίχτηκαν από τη Θεολογική σχολή, απάντησαν οι ομάδες αναρχικών στην απαγόρευση της συγκέντρωσης από την αστυνομία.

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΚΦΡΑΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

ΚΑΘΕΝΑΣ ΜΕ ΤΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΑΝΗΘΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΖΗΤΟΥΝ:

το κορμί μας, το μυαλό μας, τα όνειρά μας, τη φωνή μας, τα χέρια μας, την ουτοπία μας, τον έρωτά μας, την σκέψη μας, την ιδιαιτερότητά μας, για να θεμελιώσουν την βία του κράτους και της εξουσίας τους εναντία σ' αυτό που διαχωρίζει τον άνθρωπο από τα ζώα: ΤΗΝ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΕΞΕΓΕΙΡΕΤΑΙ.

Σήμερα ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΥΠΕΡΒΟΛΗ στα Εξαρχεία (και όχι μόνο) απαγορεύονται και οι συγκεντρώσεις αλλά και η διεκύρωση οποιουδήποτε και για οποιοδήποτε λόγο. Οι ψυχασθενείς δολοφονοί της αστυνομίας, δολοφονοί όχι μόνο των διαδηλωτών αλλά και των ιδίων των οικογενειών τους, έχουν εξαπολύσει ένα βαρβαρό ανθρωποκυνήγιο, σε μικρά παιδιά κατοίκων της περιοχής, σε θαμνώνες μαγαζιών, σε ξένους και Έλληνες, σε συγκεντρωμένους, στους πάντες.

"Τα Εξαρχεία πρέπει να εκκαθαριστούν", δήλωσε ο στρατοκράτης Δροσογιάννης ΔΕΝ ΤΟΥ ΑΜΦΙΣΒΗΤΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτός και

το σκυλολοι του,θελουν να εκκαθαρισουν οχι μονο τα Εξαρχεια αλλα καθε γειτονια,καθε σπιτι,καθε χωρο συναθροισης ατομων,απο την ελευθερια της σκεψης την ελευθερια της δρασης,την ελευθερια του αυτοκαθορισμου προκει-μενου να εγκατασταθει παντου η στρατιωτικη πειθαρχεια,η δημοκρατια της αστυνομιας,η κοινωνια της ισοπεδωσης.

Συμπολιτες

η παραιτηση και η απαθεια ισχυροποιει το κρατος που δεν μπορεί να λει-τουρησει χωρις να παραβει τους ιδιους του τους νομους,αυτους που συνη-θιζονται να λεγονται "στοιχειωδη δημοκρατικα δικαιωματα"

Συμπολιτες

το κρατικο τερας και οι πολιτικοι του υποστηριχτες,αυτη τη στιγμη χτυπα -Αυτους που αγωνιστηκαν τις πρωτες νυχτες στο πολυτεχνειο πριν ο αγωνας απαλλοτρωθωει απο τις κομματικες οργανωσεις

-Αυτους που σταθηκαν διπλα στους οικοδομους το 1975,στους αγροτες της Η-λειας,στο Μαντεμ-Λακκο,στην Αγια Βαρβαρα

-Αυτους που αγωνιστηκαν εναντια στο αισχος των φυλακων και των ψυχιατρι-ων

-Αυτους που πρωτοι τολμησαν να διαδηλωσουν και να καταδικασουν το στρατι-ωτικο καθεστος της Πολωνιας.

-Αυτους που κηρυγισαν τους εμπορους ηρωινης εχοντας απο παλια δημοσιο-σιοποιησει πως "οι μπατσοι πουλανε την ηρωινη"

-Αυτους που ποτε δεν επαφαν να καυτηριαζουν τις εκλογικες απατες και την εκμεταλευση απο τα αφεντικα και το κρατος

-Αυτους που με απεργιες πεινας και συλλαλητηρια οχι μονο αντισταθηκαν σε σκευωριες της ασφαλειας,αλλα και νικησαν

-Αυτους που πολεμησαν με λυσσα τον μπαμπουλα του φασισμου που σημερα βρι-σκει το προσωπο του στον Λεπεν

-Αυτους που εχυσαν το αιμα τους πολεμωντας την κρατικη καταστολη

-Αυτους που αρνουμενοι τον φιλοτομαρισμο και την παρανοικη υστερια του Σουπερ-Μαρκετ κατεβηκαν στους δρομους επιλεγοντας με αμμεσοτητα την ζωη εναντια στον πυρηνικο ολεθρο

-Αυτους που προσβαλουν το γηρασμενο προσωπο της εξουσιας,

Καταγγελλουμε και καταδικαζουμε ταυτο-χρονα τις πολιτικες νεολαιες,τους φο-ρεις και τις οργανωσεις που εκτος ελα-χιστων εξαιρεσεων,βλεπουν περιπαθεις την καταστολη,υπενθυμιζοντας τους απλα πως "εχει ο καιρος γυρισματα"

Συμπολιτες

ο αναρχισμος δεν ειναι νεολαιστικο ρευ-μα μιας συγκεκριμενης φασης του καπιτα-λισμου,που το ξεπερασμα της θα σημαινε και το δικο του ξεπερασμα.Ειναι ΙΣΤΟΡΙ-

ΚΟ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΙΝΗΜΑ που στις εξαρσεις της ανθρωπινης ιστοριας πολε-μησε και πολεμα με λυσσα θεους και εξουσιες,παιζοντας αλλες φορες πρω-ταρχικο,κι αλλες σημαντικο ρολο.Γι αυτο και καμια λασπη και καμια ρε-τοινια δεν μπορεί να υποβαθμισει τον ιστορικο του ρολο,τις παραδοσεις και τις ριζες του,πολυ δε περισσοτερο τους συγχρονους αγωνες του για την κοινωνια της απολυτης ελευθεριας χωρις αφεντικα και δουλους.

ΠΡΟΣΟΧΗ, Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΥΠΟΘΕΣΗ

ΒΕΒΑΙΑ. ΚΑΛΟ ΕΙΝΑΙ
ΤΟ ΔΙΑΒΑΣΜΑ, ΚΑΛΗ ΚΑΙ
Η ΓΥΖΗΤΗΣΗ...

ΣΗΜΑΣΙΑ ΟΜΩΣ ΕΧΕΙ
ΝΑ ΔΡΑ ΚΑΝΕΙΣ...
ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΣΤΑΙ.

5 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συγκρούσεις αναρχικών και ισχυρών δυνάμεων ΜΑΤ, έγιναν αργά το βράδι της 5 - 6 - '86 στον χώρο του πανεπιστημίου, με επίκεντρο την πλατεία έξω από το Χημείο του ΑΠΘ όπου οι αναρχικοί ήταν συγκεντρωμένοι από το απόγευμα, διαμαρτυρόμενοι για την απαγόρευση συγκέντρωσης και πορείας από την αστυνομία.

Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν στις 10 μ.μ. όταν οι αναρχικοί που πιο μπροστά ήταν συγκεντρωμένοι στην πλατεία Χημείου, αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν πορεία διαμαρτυρίας στους δρόμους της Θεσσαλονίκης, λαμβάνοντας υπόψη και το ενδεχόμενο σύγκρουσης.

Μόλις πληροφορήθηκαν οι αστυνομικές δυνάμεις τις προθέσεις των αναρχικών κινήθηκαν σε όλο το ύψος της Πανεπιστημίου, δημιουργώντας απαγορευτικό κλοιό. Στο σημείο αυτό δημιουργείται η πρώτη σύγκρουση όπου καίγεται από αυτοσχέδιες βόμβες μολότωφ μία, από τις πολλές σταθμευμένες αστυνομικές κλούβες, και συγκεκριμένα αυτή που βρισκόταν πίσω από το Κεντρικό νοσοκομείο.

Μετά την πρώτη σύγκρουση οι αναρχικοί υποχωρούν στο χώρο μπροστά από την ΦΜΣ σε λίγα λεπτά ακολουθεί επίθεση δυο δημοιριών ΜΑΤ, οι οποίες και εισβάλλουν στο προαύλιο της ΦΜΣ και συμπλέκονται με τους αναρχικούς. Ακολουθεί άγρια σύγκρουση μέχρι και το ύψος της Δασολογικής σχολής. Η παραβίαση του Πανεπιστημιακού Ασύλου από την επίθεση των ΜΑΤ έχει σαν άμεση συνέπεια,

ένα μέρος των αναρχικών να καταφύγει μέσα στην σχολή, για να αποφύγει την καταδίωξη και στην σύλληψη, ενώ το υπόλοιπο μέρος διασκορπίζεται σε όλη την ακτίνα του πανεπιστημιακού χώρου.

Από την στιγμή εκείνη το κτίριο της ΦΜΣ τελεί υπό κατάληψη. Σε λιγότερο από δυο ώρες επιστρέφουν σχεδόν όλοι οι καταδιωχθέντες από διάφορες κατευθύνσεις, αναρχικοί και αρχίζει η οργάνωση της κατάληψης η οποία και έχει τους εξής στόχους - αιτήματα:

- Απελευθέρωση των κρατούμενων στην Αθήνα.

- Απελευθέρωση των κρατούμενων στη Θεσσαλονίκη (αν υπάρχουν).

- Άρση των απαγορεύσεων στις εκδηλώσεις των αναρχικών.

6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Συνεχίζεται η κατάληψη, από τους αναρχικούς, του κτιρίου της ΦΜΣ του Αριστοτελείου πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης έπειτα από απόφαση γενικών συνελεύσεων, μιας και οι όροι που τέθηκαν δεν ικανοποιήθηκαν.

8 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

Ξημερώματα ώρα 4.50 κάποιοι που έχουν καλυμμένα τα πρόσωπά τους, πλησιάζουν σ'ένα αυτοκίνητο της ασφάλειας Θεσσαλονίκης με συμβατικούς αριθμούς, το οποίο είναι σταθμευμένο επί της Αγίου Δημητρίου στο ύψος του Κεντρικού Νοσοκομείου και αφού ρίχνουν εναντίον του βόμβα μολότωφ, εξαφανίζονται. Η ρίψη της μολότωφ έχει σαν συνέπεια να αρπάξει

ΠΡΟΣΟΧΗ!!
Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΥΠΟΘΕΣΗ!!

Όσοι εξακολουθούν να πιστεύουν, ότι η υπόθεση των αναρχικών είναι αποκλειστικά και μόνο δική τους υπόθεση, όσοι εξακολουθούν να πιστεύουν ότι η εξουσία υπάρχει για να προστατεύει, αργά η γρήγορα θα διαπιστώσουν το μερικό λάθος τους. Αυτή τη στιγμή το αναρχικό κίνημα δεχεται την πιο μεγάλη και θηριώδη καταστολή από οποιοδήποτε άλλο κοινωνικό χώρο. Η επίθεση του κράτους δεν έχει προηγούμενο: συνεχείς απαγορεύσεις διαδηλώσεων, κά-Θημερινές συλλήψεις, ξυλοδαρμοί, στήμενες δίκες, λασπολογία κ.λ.π.

Όλοι οι γελίοι κρατικές πολιτικαντίδες βαλθηκαν να μιλάνε για προβο-κατορες που διαταράσσουν το υψήκο πολιτικό κλίμα. Συμμαχοί τους οι δημο-σιογραφισκοικονδυλοφοροί της εξουσίας. Αυτό που τους αξίζει είναι μόνο η περιφρόνηση, στο βαθμό ακριβώς που αυτοί οι ανεγκεφαλοί γυρίνοι δεν μπορούν η δεν θέλουν να καταλάβουν πως το κράτος εξοπλίζεται όχι μόνο απεναντι στους αναρχικούς, αλλά απεναντι στην κοινωνία ολόκληρη. Η γενεσιουργός αιτία των μετρών θωρακίσης του κράτους είναι η ίδια η ύπαρξη αυτού. Είναι το κράτος που γεννήσε τα ΜΑΤ τα ΜΕΑ, τις αυρεςτα ιδιώνυμ'τον"αντί"-τρομο-κρατικό νομο, το ηλεκτρονικό φακελωμα και τ'όσα άλλα. Ο εξοπλισμός του κράτους γίνεται είταί προληπτικά είταί αναγκαστικά. Το μόνο που διαφέρει είναι ο ρυθμός με τον οποίο εξοπλίζεται. Η οξυνση των κοινωνικών αγώνων επιταχυνει το ρυθμό θωρακίσης του κράτους.

Όταν η αποκτίηση της συνεινέσης των ανθρώπων είναι πλέον αδύνατη τότε το κράτος φέρνει στο προσκήνιο τους μηχανισμούς φυσικής καταστίσης και τρομο-κρατίας. Οποιοσδήποτε αντίστακεται στα σχέδια του κράτους οποιαδήποτε κι-αν είναι αυτά, αργά η γρήγορα θα έρθει αντιμετώπος με τα ΜΑΤ-ΜΕΑ, τα άνδρα-ναδμματα των οποίων επεκτινώνται σόλους τους κοινωνικούς χώρους: νεολαι-στικός, αγροτικός, εργάτικός κ.λ.π.

Το κράτος βλέποντας την επικυνδινότητα του λόγου και της πράξης ενός κοσμου που θέλει και επιμένει να σκεφτεται ακόμα Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Α , εξω απο κομματα και ιεραρχικές δομες, προσπαθει να τον πολινικοποιήσει. Γι'αυτο απαγορευονται οι πορείες των αναρχικών, γι'αυτο γίνονται προληπτικές συλ-ληψεις και στήμενες δίκες.

ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ ΠΡΟΣΟΧΗ!! Οι καιροί είναι αμελίκτοι. Σε λίγο δεν θα μας επι-τρεπουν ουτε να σκευτομαται.

-ΟΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΩΝ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ
ΚΑΤΟ Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
-ΟΙ ΜΙΚΡΕΣ ΜΑΣ ΟΡΑΕΣ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗΝ ΟΥΤΟΠΙΑ

φωτιά το εσωτερικό του αυτοκινήτου και να πάθουν σοβαρά εγκαύματα ο αστυνόμος Άγγελος Χοροζίδης 37 χρόνων και ο αστυφύλακας Αθανάσιος Μέλλιος 29 χρόνων.

Το γεγονός αυτό, υποστήριξε η αστυνομική διεύθυνση, ότι είχε σχέση με την κατάληψη της ΦΜΣ, για αυτό ζήτησε με έγγραφο της από την εισαγγελία πρωτοδικών την γνώμη της, εάν νομιμοποιείται η δυναμική επέμβαση μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο για να συλληφθούν οι δράστες που κατά την "γνώμη" της βρίσκονταν στην κατάληψη.

Από τον εισαγγελέα Κ. Κατσή δό-

θηκε η εξής απάντηση:

"Απαντώντας στο έγγραφό σας με το οποίο μας ζητήσατε την γνώμη μας εάν μπορεί η δημόσια δύναμη να επέμβει στο χώρο του πανεπιστημίου προκειμένου να καταδιώξει και να συλλάβει τους δράστες οι οποίοι αφού αποπειράθηκαν να θανατώσουν δια πυράς δύο (2) αστυνομικά όργανα που επέβαιναν σε υπηρεσιακό αυτοκίνητο με συμβατικούς αριθμούς, στη συνέχεια τράπηκαν σε φυγή και κρύπτονται μέσα στο κτίριο της πανεπιστημιοπόλης, σας γνωρίζουμε τα εξής:

Η παράγραφος 7 του άρθρου 2 του Νόμου 1262/82, ορίζει: Επέμβαση δη-

μόσιας δύναμης χωρίς την άδεια του αρμοδίου οργάνου του ΑΕΙ, επιτρέπεται μόνον εφόσον διαπράττονται αυτόφωρα κακουργήματα ή αυτόφωρα εγκλήματα κατά της ζωής”.

Από την ανάγνωση της παραπάνω παραγράφου προκύπτει χωρίς καμιά αμφιβολία ότι υφίσταται δικαίωμα, και υποχρέωση θα λέγαμε, επεμβάσεως της δημόσιας δυνάμεως στους χώρους του πανεπιστημίου προκειμένου να προβεί στην καταδίωξη και σύλληψη των ενεχομένων στις παραπάνω αξιόποινες πράξεις δραστών είτε ως αυτουργών είτε ως συνεργών όχι μόνο χωρίς την άδεια του αρμοδίου οργάνου αλλά και στην περίπτωση που θα ζητηθεί άδεια επεμβάσεως και το αρμόδιο όργανο του πανεπιστημίου δεν την χορηγήσει.

Διότι, στην προκειμένη περίπτωση το δικαίωμα επεμβάσεως σας παρέχεται ευθέως από το νόμο την εφαρμογή του οποίου δεν μπορεί να την καταστήσετε ανενεργό ή να μην ματαιώσει τυχόν μη νομική αντίδραση οιοδήποτε πανεπιστημιακού οργάνου.

Κατόπιν αυτού παρακαλούμε να προβείτε στις αναγκαίες κατά την κρίση σας ενέργειες για την άμεσο και πιστή εφαρμογή του νόμου και σε περίπτωση τυχόν αντιδράσεων οιωνδήποτε να μας το αναφέρετε προκειμένου να προβούμε αν απαιτηθεί στην ποινική δίωξη παντός υπαιτίου εφόσον η συμπεριφορά του συνιστά την αντικεμενική αντίσταση συγκεκριμένης αξιοποιήσιμης πράξεως όπως απειθείας, υποθάλψεως εγκληματίου κλπ.”

Όταν οι αναρχικοί πληροφορήθηκαν το περιεχόμενο της γνωμοδοτή-

σεως του εισαγγελέα, συγκάλεσαν γενική συνέλευση για να εκτιμήσουν την κατάσταση. Η απόφαση που πάρθηκε, με βάση τις προθέσεις της αστυνομίας ήταν η λύση της κατάληψης.

Γύρω στις 4μμ. ενώ γινόταν η τελευταία σύσκεψη στην εισαγγελία Θεσ/νίκης για το πώς θα συντονιστεί καλύτερα η όλη επιχείρηση εναντίον των αναρχικών, οι αναρχικοί αποχώρησαν από την ΦΜΣ.

Από το σημείο αυτό άρχισε η επιχείρηση γενικευμένων συλλήψεων από την αστυνομία, με πρόφαση την πυρπόληση του αυτοκινήτου της ασφάλειας στην οδό Αγ. Δημητρίου.

Συνελήφθηκαν και οδηγήθηκαν στην ασφάλεια οι: Κων. Πέτρου 17 χρόνων, Χρήστος Κυριακού 19 χρόνων, Πασχάλης Λιάλιαρης 19 χρόνων, Μιχαήλ Τάχος 18 χρόνων, Μίκος Στεφανίδης 19 χρόνων, Ιωακείμ Σμιτζής 17 χρόνων, Αργύρης Μουρατίδης 22 χρόνων, Αθαν. Βαϊνδριλής 20 χρόνων, Άννα Τσαμπάκη 20 χρόνων, Αθαν. Σφέτκος 21 χρόνων.

TETARTH 11 IOYNH.

Ο εισαγγελέας κ. Χρ. Σιδέρης απήγγειλε εναντίον των νεαρών τις εξής κατηγορίες, τρία κακουργήματα και εννιά πλημμελήματα:

— Απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συρροή και κατά συναυτουργία.

— Άμεση συνέργεια στην παραπάνω πράξη.

— Απλή συνέργεια στην παραπάνω πράξη.

— Κατάληψη δημοσίου χώρου.

— Σύσταση και συμμορία.

— Απόπειρα αποκλήτων επικινδύ-

νων σωματικών βλαβών.

— Κλοπή.

— Οπλοφορία.

— Οπλοχρησία.

— Ηθική αυτουργία κατ' αγνώστων

σε όλες τις παραπάνω πράξεις.

— Κατοχή εκρηκτικών υλών.

— Ψευδής ανώμοτη κατάθεση.

Οι κατηγορίες στρέφονταν εναντίον

όλων των νεαρών που κρατούνταν, ο

επιμερισμός των πράξεων έγινε αργό-
τερα από τον τακτικό ανακριτή. Κρίθη-
καν προφυλακιστέοι.

10 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

Πορεία των φοιτητικών συλλόγων
ενάντια στο κλίμα τρομοκρατίας και α-
στυνομοκρατίας που επικρατεί στη
Θεσσαλονίκη.

Ο ΑΓΩΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΣΟΥΣΙΑ ΠΡΟΪΝΟΘΕΤΕΙ ΤΟΝ ΑΓΩΜΑ ΤΗΣ ΜΗΝΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΑΠΘ.

ΕΠΕΙΔΗ στην προεκλογική και θερμή καλοκαιρινή περίοδο που διανύουμε το κράτος κι όλα τα κόμματα - γελωτοποιού το βασιλέως - προσπαθούν να καμουφλάρουν τα κοινωνικά προβλήματα οργανώνοντας τις προεκλογικές τους φιέστες, αποβλέποντας, το καθένα απ' τη μεριά του, στις δημοτικές εκλογές, που θα 'ναι για άλλη μία φορά η "νίκη του λαού" (!!), ΕΠΕΙΔΗ η πραγματικότητα δεν χάνεται παρά μόνο ξεχνιέται μέσα απ' τις καλοκαιρινές διακοπές και τα "μπάνια του λαού"

ΕΠΕΙΔΗ όλα τα καθεστώτα, με σοσιαλιστικό ή μη προσώπο, προσπαθούν να στηρίξουν την εξουσία τους με τη βία, είτε όχι λήθη, ή με τη διαστρέβλωση της ιστορίας

επιμένουμε να θυμόμαστε και να υπενθυμίζουμε λίγα απ' αυτά που δεν επρεπε να είσαι να ξεχνάς:

Πως στην σοσιαλιστική, εθνικά περήφανη Ελλάδα, ένας στρατηγός με πετυχημένη προ-
ημερία στο Γράμμο-Ελτσι, πήρε το υπουργείο δημοσίας τάξης και ανέλαβε μπροστάρης να καταπνίξει κάθε εσωτερικό εχθρό και κύρια τους αναρχικούς. Φυσικά δεν ήταν παρά πειθαρχικός εκτελεστής του κράτους που υπηρετεί. Ηιας κυβερνήσης που μη έχοντας δεδομένη την πειθαρχία του κόσμου σ' ό οικονομικά της μέτρα και στη συνολική εκμε-
ταλλευτική πολιτική της, ακολούθησε το μόνο δρόμο που της απομένει, την καταστολή.
Απαντώντας με τα Κατ, έλτε πρόκειται για εργατικές απεργίες, έλτε για διαδηλώσεις ή συγκεντρώσεις, έλτε οργανώνοντας σκευωρίες, έδειξε τα δόντια σ' όποιονδήποτε φα-
ντάζεται πως μπορεί ν' αντισταθεί. Κάθε φωνή που εναντιώθηκε στις κρατικές επιλο-
γές έπρεπε να πνιγεί, έλτε αυτή αναφερόταν στην αυτοδιάθεση του ελεύθερου χρόνου
έλτε στην αντίθεση της στη χρήση πυρηνικής ενέργειας μ' όποιονδήποτε μορφή κ.λ.π.
Ο χώρος των αναρχικών, που είναι μόνιμα εναισθητοποιημένος απέναντι στα κοινωνι-
κά προβλήματα, ήταν και ο μόνος που αντέδρασε σε γεγονότα όπως αυτό του Τσερνόμιλ
ενώ τα κόμματα και οι επίσημοι φορείς αδιαφορούσαν, παραπληροφόρουν, αποσιωπούσαν.
Όταν όλοι τότε βούλωσαν το στόμα κι άκουγαν τις ειδήσεις απ' την οργανωμένη παρα-
πληροφόρηση (TV, ραδιόφωνο, τύπο, κομματικές και κρατικές ανακοινώσεις) κι άρχισαν
να νομίζουν πως η ραδιενέργεια είναι κάτι που πλένεται, σαπουνίζεται ή έλως κάτι
σαν το τσιγάρο, η μόνη φωνή που εναντιώθηκε στο οργανωμένο ψέμμα, ξεπερνώντας και
αποκαλύπτοντας όχι μόνο το ψευδοβλήμμα της ειρηνικής ή πολεμικής χρήσης της πυρ-
νικής ενέργειας, αλλά και τις αντιθέσεις του ίδιου του κράτους και του κεφάλαιου
που τη διαχειρίζεται, ήταν μια αντικρατική φωνή που έπρεπε να φιωθεί. Χτυπήθηκαν
αντιπυρηνικές διαδηλώσεις (οι ΙΙ αντιπυρηνικοί διαδηλωτές συλληφθέντες αποφυλακι-
στηκαν πρόσφατα, ύστερα από τόσους μήνες προφυλάκισης, ενώ ο Γιάννης Κηλαΐης έπρεπε
να φτάσει τις 57 μήνες απεργίας πείνας για ν' αποφασίσει το δυσκίνητο κράτος του
ΠΑΣΚΕ νά τον απελευθερώσει), απαγορεύτηκαν συγκεντρώσεις και πορείες, το κράτος ή-
θελε σιωπή νεκροταφείου.

Στην Αθήνα εν μέρει το κατάφερε εκείνο τον καιρό.

Στην Θεσ/νίκη, στην Αριστοτέλους, χτυπήθηκε άγρια από τα Κατ στις 22/5 η πορεία
των αναρχικών ενάντια στην κρατική καταστολή. Οι συλληφθέντες καταδικάστηκαν σε
στημμένες δίνες στις πιο βαριές ποινές που προβλέπονται. Οι πορείες και οι συ-
γκεντρώσεις που οργανώθηκαν τις επόμενες μέρες από τους αναρχικούς, απαγορεύτηκαν
ή μια μετά την άλλη. Την Πέμπτη 5/6 τα Κατ χτύπησαν άγρια την απόπειρα των αναρχι-
κών να πραγματοποιηθεί η πορεία, και παραβίασαν για πολλοστή φορά το άσυλο.

Ακολούθησε η κατάληψη της ΦΠΣ απ' τους αναρχικούς, που απαιτούσε: ν' αρθούν οι απα-
γορεύσεις των πορειών, να γίνει πορεία χωρίς την παραμικρή παρουσία της αστυνομίας,
ν' απελευθερωθούν οι ΙΙ συλληφθέντες της Αθήνας, να ζητήσει δημόσια συνγνώμη για τα
αίσχη της αστυνομίας ο διευθυντής της Παπαδημητρίου. Η κατάληψη λειτούργησε για
τρεις μέρες με ραδιοφωνικό πομπό που ενημέρωνε τόν κόσμο, με επιτροπές καθαριότη-
τας, περιφύρασης, προπαγάνδας, οίησης. Κόσμος περνούσε και ρωτούσε να μάθει η κα-
τάληψη είχε ζωή μέσα της και εμπέλεια προς τα έξω. Την Κυριακή 8/6, κάτω από την
πίεση που δημιουργήθηκε από την πυρπόληση του ασφαλιστικού, ενέργεια έξω από τα πλα-

σια της κατάληψης, εγκαταλήφθηκε το κτίριο της ΦΗΣ μπροστά στην επικείμενη επέμβαση των Νατ, Νεα, Δεα. Ακολούθησαν συλλήψεις έξω ή από σπίτια, βενκδών ατόμων που ζυλοκοπήθηκαν άγρια στην ασφάλεια. Στο τέλος κρατήθηκαν 10 που βασανίστηκαν απάνθρωπα για να ομολογήσουν τα ανομολγήτα. Υποβλήθηκαν σε ψάλαγγα, δέχτηκαν άμεσες απειλές για τη ζωή τους, τους απαγορεύτηκε αρχικά να 'ρθουν σ' επαφή με τους δικηγόρους τους. Καταδικάστηκαν εκ των προτέρων στο πυρ το εξώτερον, καταστρατηγώντας στην πράξη αυτό που το κράτος το ίδιο θέλει να λείει νόμιμο, σύνταγμα και ατομικά δικαιώματα, αποπεινώνοντας πόσο άσπια υπόθεση είναι όλα αυτά, πόσο δεν έχει κανένα ενδοιασμό να καταπατήσει τους θεσμούς του και να κινείται παράνομα σύμφωνα με την ίδια τη δική του νομιμότητα.

Το σοσιαλιστικό και το φασιστικό προσωπείο, οι δύο όψεις του ίδιου κρατιστικού νομισματος. Αυτό αποδείχτηκε για άλλη μια φορά λίγο αργότερα, με την καταφανέστατη και γελοία σκευωρία ενάντια στη δικηγόρο Κατερίνα Ιατροπούλου, γνωστή από πολλά χρόνια για τους αγώνες της για τους φυλακισμένους, και εκδότρια του περιοδικού "ΠΝΗ: ΨΥΛΛΑΚΗ Σ", ενάντια σ' αυτή την κοινωνία που φτιάχνει πολιτικούς και ποινικούς κρατούμενους, που φτιάχνει Πετρόπουλους και Τεμπερειδίδες για να τους κλείσει στις φυλακές και στα ψυχιατρεία και να τους εξοντώσει λίγο λίγο.

Η φυλακή είναι η μόνιμη απειλή πάνω από κάθε επαναστατική συνείδηση. Οι αντιπυρηνικοί διαδηλωτές της Αθήνας, έμειναν βάρβαρα προφυλακισμένοι πολλούς μήνες, και βγήκαν πρόσφατα, πληρώνοντας εγγυήσεις (το κράτος έχει δημιουργήσει ολόκληρη βιομηχανία και συσσωρεύει κεφάλαιο με τις εγγυήσεις των κρατούμενων). Εν όψει των δημοτικών εκλογών, το κράτος θέλει να φανεί χαλαρό, να διατηρήσει την προοδευτική μάσκα, σαν τόν κλόουν που βάρεται για να δώσει παράσταση στο νόιν.

Η αποκάλυψη της αλήθειας είναι από μόνη της επαναστατική πράξη. Όλοι συνέδραμαν στο κράτος για να χρησιμοποιήσει τη ύπαρξη πολιτικών κρατούμενων. Όμως ο Γιάννης Μπαλής έφτασε τις 57 μέρες απεργίας πείνας με σοβαρές επιπτώσεις για την υγεία του, για ν' αποφευχθεί η κυβέρνηση να τον αποφυλακίσει, βάζοντας τον να πληρώσει διακόσιες χιλιάδες εγγύηση (μήπως απ' την Ιατροπούλου δεν ζήτησε και πήρε θρασυτάτα εκατόκοις χιλιάδες, παρά την πρωτοφανή σκευωρία που της έστειλε). Όμως οι απάνθρωπα προφυλακισμένοι σβντροφοι στη θεσ/νική είναι ακόμα στο Γεντή Κουλέ. Ενώ δεν υπάρχουν στοιχεία εναντίον τους, ενώ δεν στηρίχτηκε καμιά απ' τις κατηγορίες που τους αποδίδουν, παρά την περισσότερο από δήμενη φυκική και σωματική τους ταλαιπωρία, τους κρατά στη φυλακή μόνο για τις ιδέες τους. Ποινοκοποιεί αδιαμαρτυρητά τη συμμετοχή σε μια κατάληψη, που είναι πολιτική ενέργεια.

Η κρατική καταστολή, μπορεί να διέρχεται ύφεση εξ' αιτίας της προεκλογικής περιόδου όμως ακόμα κλιμακώνεται. Τις δύσκολες μέρες που θα 'ρθουν, η δικιά μας αυτοοργάνωση θ' αποτελέσει την στοιχειώδη αυτοάμυνα και την πρώτη απάντηση ενάντια στη μετατροπή της κοινωνίας σ' ένα τεράστιο στρατόπεδο απο φοβισμένα και κειθαρχημένα ανθρωπάκια.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΙ
ΣΤΟ ΓΕΝΤΗ ΚΟΥΛΕ

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΠΕΜΠΤΗ 22 ΙΟΥΝΗ.

Προφυλακίστηκε μετά την απολογία του στο 14ο ανακριτή Αθηνών ο 23 χρόνων Βασ. Ν. Χαλκιαδάκης που έριξε βόμβα μολότωφ στα γραφεία της Τ.Ο. του ΠΑΣΟΚ στο Αιγάλεω, τα ξεμερώματα της περασμένης Κυριακής 8 - 6 - 1986, γιατί απαγορεύτηκε η πορεία των αναρχικών στην Αθήνα.

12 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986.

Πορεία διαμαρτυρίας ενάντια στις "προβοκάτιες των Αναρχικών" και στην αστυνομοκρατία, οργανώνει η πλειοψηφία των Δημάρχων της μειζοнос Θεσσαλονίκης.

24 ΙΟΥΛΙΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Με παραβίαση του πανεπιστημιακού ασύλου από την αστυνομία, τον αποκλεισμό του χώρου των Προπυλαίων από τρεις διμοιρίες ΜΑΤ και συλλήψεις διαδηλωτών τίμησε η κυβέρνηση την 12η επέτειο της πτώσης της Χούντας.

Συγκεκριμένα, από το μεσημέρι, η αστυνομική δύναμη είχε σχηματίσει κλοιό γύρω από τον χώρο των Προπυλαίων, για να αποτρέψει τη συγκέντρωση αντιεξουσιαστών, η οποία γινόταν σε συμπαράσταση των φυλακισμένων στον Κορυδαλλό, απεργών πείνας Β. Μπουγκαναδέλλη και Γ. Μπαλή που εί-

χαν συλληφθεί στην αντιπυρηνική διαδήλωση 13 Μαΐου και βρίσκονται στην 38η ημέρα απεργίας πείνας.

Από την επέμβαση των ΜΑΤ μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο συνελήφθησαν η Σοφία και Φίλιππας Κυρίτσης και ο Γρηγόρης Τσιλιμαντός, οι οποίοι οδηγήθηκαν στην ασφάλεια Αττικής και λίγο αργότερα αφέθηκαν ελεύθεροι.

6 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1986.

Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών απέρριψε την αίτηση του 20χρονου Γιάννη Μπαλή να αποφυλακιστεί.

Ο Μπαλής συμπλήρωνε 52 μέρες απεργίας στις φυλακές Κορυδαλλού και η κατάσταση της υγείας του ήταν κρίσιμη.

Σύντροφοι και φίλοι του Μπαλή σε σε συμπαράσταση κατέλαβαν για μια περίπου ώρα, το γραφείο δημοσίων σχέσεων της Αεροπορίας στη διασταύρωση των οδών Πανεπιστημίου και Αμερικής, σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την συνεχιζόμενη προφυλάκισή του.

8 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απ' το υπουργείο Δικαιοσύνης με αίτημα την άμεση αποφυλάκιση του Γ. Μπαλή, ο οποίος βρισκόταν στην 57η μέρα απεργίας πείνας.

Επίσης, συγκέντρωση την ίδια μέρα στις 20.30 έγινε και στα Προπύλαια για τον ίδιο λόγο..

10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας, με πανώ στα ελληνικά και στα

αγγλικά, στην Ακρόπολη για τον αντιπυρηνικό διαδηλωτή Γιάννη Μπαλή που συμπλήρωνε 59 μέρες απεργία πείνας στις φυλακές Κορυδαλλού.

11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1986.

ΑΘΗΝΑ: Βόμβα μολότοφ ρίχτηκε τα ξημερώματα στο υποκατάστημα της Σίτυ Μπάνκ στην γωνία των δρόμων Ναϊάδων και Αχιλλέως στο Παλαιό Φάληρο. Την ευθύνη ανέλαβε η ομάδα "Παράνομοι Αλιείς της Νύχτας", διαμαρτυρόμενοι μ' αυτόν τον τρόπο για την συνεχιζόμενη προφυλάκιση του Γιάννη Μπαλή.

12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1986.

Αποφυλακίζεται ο Γ. Μπαλής μετά από 58 μέρες απεργία πείνας στον Κορυδαλλό με περιοριστικούς όρους:

- Εγγύηση 20.000 δρχ.
- Απαγόρευση εξόδου απ' τη χώρα.
- Να εμφανίζεται κάθε 1η και 16η του μήνα στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής του.

17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1986.

Αθώς ο αστυνομικός Πέτρος Σπυρόπουλος κατηγορούμενος ως υπεύθυνος για τους φόνους Κουμή — Κανελλοπούλου.

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1986.

Έξι αντιπυρηνικοί διαδηλωτές που εξακολουθούν ήδη για τρεις μήνες να κρατούνται στο Γεντί-Κουλέ της Θεσσαλονίκης, καταγγέλουν τις συνθήκες με τις οποίες συνελήφθησαν και υπό τις οποίες παραμένουν στις φυλακές. Όπως αναφέρουν: "στις 5 Ιουνίου τα ΜΑΤ χτύπησαν άγρια την απόπειρα

των αναρχικών να πραγματοποιήσουν πορεία και παραβίασαν για πολλοστή φορά το πανεπιστημιακό άσυλο. Παρά το ότι αναγνωρίζεται επίσημα από τον αστυνομικό διευθυντή Παπαδημητρίου, ότι η αστυνομία μπήκε στον πανεπιστημιακό χώρο χωρίς δική του εντολή, παραμένει στο χώρο μεγάλη αστυνομική δύναμη.

Στις 8 Ιουνίου, σύμφωνα με ανακοίνωση της αστυνομίας, άγνωστοι κουκουλοφόροι που βγήκαν από τον πανεπιστημιακό χώρο, πυρπολούν με μολότωφ περιπολικό της αστυνομίας απέναντι απ' το Κεντρικό Νοσοκομείο. Η Φυσικομαθηματική Σχολή εγκαταλείπεται από το φόβο της επέμβασης των ΜΑΤ, ΜΕΑ. Από τις 9 Ιουνίου αρχίζουν οι συλλήψεις — παγίδευσή μας (ανακοίνωση ότι καταθέσαμε σαν μάρτυρες, στο σχετικό έγγραφο όμως υπάρχει η ένδειξη ανωμοτί...).

Από τους 20 προληπτικά συλληφθέντες, οδηγούμαστε στις 10 Ιουνίου στον εισαγγελέα 9. Με συνεχή καταπάτηση των δικαιωμάτων μας στην ασφάλεια (άρνηση επικοινωνίας με δικηγόρους, χωρίς ένταλμα σύλληψης, μη ειδοποίηση των συγγενών μας, απάνθρωπα, ασχρά και εξευτελιστικά βασανιστήρια και ψυχολογική βία, παράνομη κατακράτησή μας στην ασφάλεια ακόμα και με τα την ε μ φ ά ν ι σ ή μ α ς στον εισαγγελέα) στήνουν με την άνεσή τους, ανενόχλητοι, νέα ειδική πολιτική σκευωρία λασπολογίας, υποβάθμιση και τρομοκράτησης του χώρου μας, με στημένες "καταθέσεις" μας, όπου υποτίθεται ότι ο ένας καταδίδει τον άλλον, καταθέσεις που πρωτοείδαμε στα χέρια των

δικηγόρων και αυθόρμητα ανακαλέσαμε στον ανακριτή.

Παρά τις καταθέσεις των αστυνομικών περί αγνώστων κουκουλοφόρων, παρά τις αποδεδειγμένα, υπό συνθήκες βασανιστηρίων, στημένες και ανακληθείσες καταθέσεις μας, βρισκόμαστε προφυλακισμένοι στο Γεντί-Κουλέ εδώ και τρεις μήνες, χωρίς να καταθέσουν ακόμα οι δύο αστυνομικοί με στημένες κατηγορίες για "απόπειρες ανθρωποκτονιών", "εκρήξεις", "οπλοχρησία", "φθορές" πανεπιστημιακών οργάνων (ήδη οι σχετικές αστυνομικές αυτοψίες διαψεύδονται από τους υπεύθυνους του πανεπιστημιακού χώρου) με μόνο αίτιο την συμμετοχή μας, για όλους τους παραπάνω λόγους, στην κατάληψη της Φυσικομαθηματικής και τις ενοχλητικές ιδέες μας ενάντια στην κρατική καταστολή.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, καταγγέλλουμε επιπλέον την προφυλάκισή μας ήδη για τρεις μήνες και ως κατάφωρα παράνομη και ως νομικά απαράδεκτη.

Αμφισβητούμε και καταγγέλλουμε σε διεθνείς οργανισμούς και επιτροπές ανθρωπίνων δικαιωμάτων, στους οποίους προσφεύγουμε, με επιφύλαξη όλων των δικαιωμάτων μας, την νομιμότητα επιβολής και εκτέλεσης των διατάξεων της προσωρινής μας κράτησης.

"Τρελοκομείο" και "Μεσαιωνικό κάτεργο μόνο για ζώα", χαρακτηρίζουν με αλλεπάλληλα δημοσιεύματά τους οι αυστριακές εφημερίδες NEW ZEITUNG του Γκκρατς, TAGESPOST και WOCHENPOST τις φυλακές του Γεντί-Κουλέ, με αφορμή την προφυλάκιση των

τριών νεαρών αυστριακών.

(....) ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ την αναγκαστική κράτηση και διαβίωσή μας σ' αυτό το παράνομο κάτεργο, ως ΠΑΡΑΝΟΜΗ. Οι κρατούμενοι αναφέρουν στο σημείο αυτό ότι: Η διαδικασία με την οποία κλείστηκαν στις φυλακές είναι παράνομη και με συνεχή καταπάτηση των δικαιωμάτων τους. Δεν υπάρχουν "αποχρώσεις ενδείξεις" ως προς την ενοχή τους. Και οι συνθήκες διαβίωσης στις φυλακές δεν πληρούν τις απαιτήσεις των διεθνών συμβάσεων, που έχουν ισχύ νόμου στην Ελλάδα.

17 ΝΟΕΜΒΡΗ 1986.

Επεισόδια με συλλήψεις και ξυλοδαρμούς με αφόπλιση 4 αστυνομικών έγιναν κατά την πορεία για την εξέγερση του Πολυτεχνείου από αντιεξουσιαστές στην Αθήνα.

Συγκεκριμένα, κατά το διάστημα της πορείας αναγνωρίστηκαν 4 αστυνομικοί με πολιτική περιβολή, οι οποίοι παρακολουθούσαν μπλοκ των αντιεξουσιαστών από κοντά, ακολούθησε συμπλοκή με αυτούς και αφόπλιση των υπηρεσιακών τους περιστρόφων.

1 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 1986.

Το προγραμματισμένο συνέδριο των ευροφασιστών πραγματοποιήθηκε στη Θεσ/νίκη από 1 - 3 Δεκέμβρη και προκάλεσε ένα μεγάλο μέρος αντιφασιστών σε συγκέντρωση και πορεία διαμαρτυρίας.

Ιδιαίτερα επεισόδια δεν έγιναν πέραν της ολιγόωρης διαμαρτυρίας του μπλοκ των αναρχικών μπροστά στο "Μακεδονία Παλλάς", όπου και πραγματοποιούνταν το συνέδριο με επικεφαλής τον γάλλο ευροφασίστα Λεπέν.

Συνελήφθησαν δύο άτομα αργά το βράδι, όταν ένας αριθμός αντιφασιστών θέλησε να παραμείνει έξω από το ξενοδοχείο διαμαρτυρόμενοι. Τους διέλυσαν βίαια τα ΜΑΤ, με αποτέλεσμα να γίνουν και οι παραπάνω αναφερθείσες συλλήψεις.

Οι συλληφθέντες ήταν:

— Βασ. Σπανουδάκης, 18 χρ.

— Σ. Γραμματικός, 20 χρ.

Οι κατηγορίες που τους αποδόθηκαν ήταν:

— Απρόκλητη φθορά ξένης ιδιοκτησίας.

— Απρόκλητη σωματική βλάβη.

Διατάραξη ασφάλειας συγκοινωνιών

— Εξύβριση και οπλοφορία.

Κυκλοφορεί η Μηνιαία αναρχική εφημερίδα
ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ
που εκδίδεται στην Πάτρα

Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΡΟΗ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

1 ΑΠΡΙΛΗ 1985.

Δυο άγνωστα άτομα με μοτοσυκλέτα πυροβόλησαν και σκότωσαν τον εισαγγελέα πλημμελειοδικών Αθήνας Γεώργιο Θεοφανόπουλο στην γωνία των οδών Λυκούργου 160 και Δράμας στην Καλλιθέα.

Την ευθύνη ανέλαβε η οργάνωση "Αντικρατική πάλη".

ΤΕΤΑΡΤΗ 16 ΜΑΗ 1985.

Ενέδρα αστυνομικών για την σύλληψη κλεφτών μοτοσυκλέτας στην οδό Αμφικλείας 18, στου Γκύζη, εξελίχθηκε σε φονική μάχη με δυο νεκρούς και δυο τραυματίες. Ο ένας νεκρός είναι ο αστυνομικός Βασίλης Μπούρας και ο άλλος ο Χρήστος Τσουτσουβής μέλος της οργάνωσης "Αντικρατική πάλη", τραυματίες ήταν άλλοι δυο αστυνομικοί ο Γ. Δουνγένης και ο Γ. Γεώργου που πέθαναν αργότερα.

ΤΡΙΤΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΗ 1985.

Στις 9.45 το βράδι της Τρίτης εξερράγη εκρηκτικός μηχανισμός ο οποίος ήταν τοποθετημένος σε σταθμευμένο αυτοκίνητο την αρχή της οδού Ανδρέου Δημητρίου και προορίζονταν για την διερχόμενη εκείνη την ώρα αστυνομική κλούβα Ε.Α. 10255. Από την έκρηξη η διερχόμενη κλούβα τινάχτηκε στον αέρα, με αποτέλεσμα τον τραυματισμό 12 αστυνομικών και τον θάνατο ενός. Την ευθύνη ανέλαβε η "17 Νοέμβρη", σε αντίποινα για τον θάνατο του Μ. Καλτζέα.

ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΙΟΥΝΗ 1986.

Άγνωστοι πυρπόλησαν τις τεχνικές εγκαταστάσεις της εφημερίδας του ΠΑΣΟΚ "Εξόρμηση" σε απάντηση στις "εκκαθαρίσεις" των ΜΑΤ στα Εξάρχεια. Την ευθύνη της πυρπόλησης ανέλαβε με προκήρυξη η οργάνωση "Αναρχική Δράση". Οι ζημιές που προκλήθηκαν ξεπέρασαν τα 40 εκατομ. δραχμές.

ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΙΟΥΝΗ

Άγνωστοι έκαψαν το πρωί της Κυριακής προς την Δευτέρα, γύρω στις 5.30 το γραφείο της εφημερίδας της νεολαίας του ΠΑΣΟΚ και τα γραφεία της Επιτροπής Αυτοδιοίκησης του Κινήματος, που βρίσκονται στον 5ο και 6ο όροφο πολυκατοικίας της οδού Χαρ. Τρικούπη 45.

Την ευθύνη ανέλαβε, με προκήρυξη στον τύπο η οργάνωση "Αναρχική δράση".

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Το ερώτημα που τίθεται μέσα απ'τα γεγονότα αυτής της διетίας διανύει την εποχή από την απραξία των τριών χρόνων ('81 - '84) και φτάνει μέχρι την πρωτοφανή και πολλές φορές εκπληκτική δυναμική που ξεπηδά αμέσως μετά. Ας απαντήσουμε πρώτα στο ερώτημα αν η αστυνομία ανέστησε το πτώμα του αναρχισμού ή αν απελευθερώθηκε ένα νέο δυναμικό..

Μέχρι τώρα γνωρίζαμε το ένοπλο αντάρτικο μέχρι που ξεπρόβαλε ένα φαινόμενο που διαφοροποιείται ριζικά απ'αυτό, αλλά που κάλλιστα θα μπορούσαμε να το ονομάσουμε αντάρτικο χωρίς όπλα. Τα πάντα σχεδιάζονταν στη στιγμή και η σύγκρουση γινόταν πρόσωπο με πρόσωπο, ανοιχτή για όλους. Πολλοί βιάστηκαν να πουν πως οι επιχειρήσεις αρετής στα Εξάρχεια ανάστησαν το πτώμα του αναρχισμού. Γελιούνται όμως σε βαθμό γελοιοποίησης. Καταλαβαίνουν τα ακατάληπτα γι'αυτούς γεγονότα. Μα αφού οι αναρχικοί και οι καιροί μας, θάψαν τον αναρχισμό, για να νεκραναστηθεί πάει να πει πως κάποιος τον ξέθαψε και μάλιστα με κάποιο κοντοπρόθεσμο σχέδιο που θα απέφερε και τα ανάλογα ωφέλη. Ότι πλέον, όταν ξεθαύεται ένα πτώμα, το μόνο που μπορεί να παρουσιαστεί είναι το αποσυντιθεμένο του κορμί "πασσαλημένο με αρώματα" προκειμένου να καλυφθεί η δυσσομία του. Δεν αναρωτήθηκαν όμως ποτέ πώς αυτό το "πτώμα" απέκτησε μια δυ-

ναμική, που κινητοποίησε όλους τους μηχανισμούς του κράτους ομολογώντας πολλές φορές πως τα γεγονότα δεν ελέγχονται, είναι ανεξέλεγκτα.

Η σιωπή της τριετίας '81 - '84 δεν ήταν νεκρική. Μπορεί να έπαψε το Χιμείο και οι ατέρμονες συνελεύσεις, αλλά υπόρρητα, χωρίς καμιά διαταγή, δούλευε ο νεαρός τυφλοπόντικας που σιωπούσε αλλά ομαδοποιούνταν έτοιμος για άμεση δράση, κρατώντας κρυφές τις προθέσεις του, έτσι, που που αρκετοί έδειχναν να εκπλησσονται όταν αυτός είχε ήδη δημιουργήσει την έκπληξη. Η διетία που πέρασε απέδειξε πως ο έμπρακτος λόγος κάνει χειροπιαστές όχι μόνο τις δυνατότητες αλλά και τις αδυναμίες. Το να απορρίψουμε τον θαυμασμό για το ότι ήταν θαύμασιο, επιδή αρνούμαστε τον όντως σιχαμερό ρόλο του άβουλου υμνητή, κινδυνεύουμε να γίνουμε θύματα μετριοφροσύνης και συνοδοιπόροι αυτών που εξ αρχής καταδίκασαν τα γεγονότα. Γεγονότα που αγκάλιαζαν νεαρούς προλετάριους, παιδιά της νύχτας, στερημένα απ'αυτό που στην ευνομούμενη κοινωνία φαντάζει σαν μέλλον. Το αντικρατικό μήνυμα της αναρχίας γίνονταν στην πράξη το πιο επίκαιρο μήνυμα.

Αυτό που μας διαχώριζε απ'τους εχθρούς μας τότε, ήταν το ζήτημα της Βίας; Ας δούμε όμως κι αυτό το ζήτημα:

Σε καμιά ιστορική φάση του αν-

θρώπινου γένους δεν αναιρέθηκε το βίαιο της επανάστασης και της καθημερινής πάλης που αποτελεί το αντικαθρέφτισμά της. Στην φωτεινή περιοδο των αρχαίων ελληνικών χρόνων ακόμην, ο Αισχύλος, και κατ'επέκταση η Αθηναϊκή κοινωνία δεν θεωρούσε την Βία σαν έμφυτη κοινωνική δραστηριότητα αλλά αδελφή του Κράτους, υποδηλώνοντας πως η βία του κράτους γεννά από μόνη της την κοινωνική βία. Εξάλλου, η γλώσσα ενωμένη με την ίδια την πραγματική ζωή της Αθήνας χρησιμοποιούσε την ρίζα "κρα" για να σχηματίζει σημασίες που δήλωναν δύναμη—ισχύ—σκληρότητα, όπως κράτος, κρανίο, κρανγή, κράμα κλπ. Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε οι σύγχρονες κοινωνίες υφίστανται την καθολική κυριαρχία του κράτους και της βίας του με συνέπεια ή αντίθεση κοινωνίας και κράτους να μοιάζει με έναν ακήρυχτο ψυχρό πόλεμο και η ισορροπία ανάμεσά τους να είναι ισορροπία τρόμου.

Μέσα απ'αυτήν την σύγκρουση, πραγματική όσο ο αντικειμενικός μας κόσμος, η βία δεν είναι μια πρόσθεση περιστατικών αγριότητας. αλλά μια αναπόφευκτη αλληλουχία. Η βία καθ'αυτή είναι άνευ σημασίας στο βαθμό που εξοστρακίσαμε μια για πάντα την ουσία του Χριστιανισμού και των Γκουρού και του αντίποδά τους που εκφράζεται από την βία του μουςουλμανισμού για τον οποίο το άτομο δεν έχει καμιά αξία μπρος στον ιερό σκοπό. Απ'αυτή την σκοπιά η βία των αναρχικών προσπάθησε να απαντήσει στην βία του κράτους και στον πολιτισμό του εμπορεύματος. Πρέπει εξ άλλου να έχουμε υπόψη μας πως το δικαίωμα

στην ανυποταγή και στην εξέγερση δεν μπορεί να στριμωχτεί σε κώδικες. Δεν υπάρχει δηλαδή καθορισμένος και εκ των προτέρων πρότυπος δρόμος, κανόνας συμπεριφοράς απέναντι στην βία της εξουσίας και της εκμετάλλευσης. Ένα κίνημα ιστορικό μαθαίνει τα βήματά του απ'την πείρα του και την ιστορικότητά του. Η πηγή άντλησης των συμπερασμάτων του και της τακτικής του είναι η ίδια η κοινωνία της οποίας είναι έκφραση και εκδοχή. Σίγουρα η επαναστατική βία οφείλει να αυτονομηθεί από την βία της εξουσίας, γιατί ο Λόγος της ελευθερίας δεν θαθαιάζει ούτε τα μέσα σε βάρος των σκοπών ούτε τους σκοπούς σε βάρος των μέσων. Η επαναστατική βία είναι τέχνη, η βία της εξουσίας είναι έργο. Δεν είναι η επανάσταση που πουλάει κι αγοράζει αλλά η εξουσία.

Αυτό που μας χώριζε απ'τους εχθρούς μας τότε, ήταν η κοινή γνώμη, η "συναισθηματική παρόρμηση" ή μήπως πως δίναμε άλλοθι στο κράτος για να αυξήσει την καταστολή;

Όποιος λογαριάζει την κοινή γνώμη, λογαριάζει τον άνθρωπο σαν ποσότητα που μετριέται σε κοινή, μέση κλπ. Το λέμε και θα το λέμε συνεχώς. Αυτό που λογαριάζουμε στον άνθρωπο, εκκινώντας από τους ίδιους μας τους εαυτούς, είναι η δυνατότητα να κατακτήσει την ελευθερία του. Ενθαρρύνουμε ό,τι κινείται προς αυτή και καυτηριάζουμε ό,τι την αρνείται. Την κοινή γνώμη την αφήνουμε βορρά στους σκύλους του κρατισμού και της γραφειοκρατίας. Εξ άλλου οι κάθε λογής μπολσεβίκοι δεν θεώρησαν πως η γνώμη των εργατών ήταν η κοινή

γνώμη του τρεϊντγιουνισμού προκειμένου να δικαιολογήσουν το κόμμα, το κράτος του κόμματος και τις Κρον-στάνδες; Τις συνθήκες δράσης δεν τις διαμορφώνει η κοινή γνώμη, αλλά αυτοί που πρωταγωνιστούν στην ίδια τους την ζωή. Το πάθος για την ελευθερία δεν υπόκειται σε κανένα αντικειμενικό νόμο. Αν κάτι οφείλουμε να αναγνωρίσουμε στην εποχή μας είναι πως το κράτος μας θυμίζει, πως η λογική "του Νίκου Ξανθόπουλου και της Μάρθας Βούρτση" είναι η δύναμή του που την αντλεί απ' την δικιά μας αδυναμία να την ξεπεράσουμε. Όσο για την "συνασθηματική παρόρμηση" αν κάποιοι μ' αυτό θέλουν να αντιπαροθέσουν την δικιά τους λογική που θέλει τον άνθρωπο παγοκολώνα, στρατιώτη της ψυχρής σκέψης ή μέλος πολιτικής μεραρχίας τότε οφείλουμε να είμαστε οι "προβοκάτορες" αυτής της λογικής και οι "παράλογοι". Τέλος για το ζήτημα του εξοπλισμού του κράτους έχουμε να πούμε πως το κράτος πάντα εξοπλίζεται κατά των μαζών κι αυτό το κάνει είτε αναγκαστικά είτε προληπτικά. Δεν υπάρχουν για το κράτος "ορισμένες" συνθήκες κατά τις οποίες ενισχύει την εξουσία του. Το ΠΑΣΟΚ για παραδείγμα, παρ' όλη την σιγή που επικρατούσε από το '81 μέχρι το '84 αύξησε τα σώματα ασφαλείας κατά δυο ή τρεις χιλιάδες περίπου. Το μόνο που κάνουν αυτές οι περιβόητες συνθήκες, αντιπαλότητα δηλαδή, ενδεχόμενη ή υπαρκτή, κράτους και κοινωνίας είναι να προσδιορίζουν τον ρυθμό με τον οποίο το κράτος εξοπλίζεται. Εξάλλου θα 'ταν ηλίθιος αυτός που θα ισχυριζόταν πως τα νομοσχέδια κα-

ταστολής που εισχωρούν το ένα πίσω από το άλλο στο σύνταγμα, είναι προϊόν της διетίας που εξετάζουμε ('84-'86), ότι δηλαδή η καταστολή σήμερα είναι η απάντηση του κράτους στα γεγονότα και μόνον σ' αυτά. * Σαν επαναστάτες εξ άλλου δεν πρέπει να απορούμε με μια αναπόφευκτη διαδικασία του κρατικού μηχανισμού, την αστυνομοκρατία, κι ούτε βέβαια είναι αυτή που θα καταστρέψει ένα κίνημα. Βεβαίως τα επαναστατικά κινήματα μπορεί να χάσουν μια μάχη με το κράτος αλλά αυτό δεν σημαίνει πως χάσαν κι όλες τον πόλεμο. Κατανοούμε ακόμη και την αγωνία αυτών για τους οποίους ο μόνος κίνδυνος διάλυσής τους είναι οι επιλογές των εχθρών τους κι όχι των ιδίων. Υπάρχει παραδείγματος χάρη η άποψη πως η "17 Νοέμβρη" διέλυσε την "Ακρα Αριστερά" με τις συνεχείς επεμβάσεις του κράτους εις βάρος της (όταν βγήκε η προκήρυξη "γεια στα χέρια τους" για την δολοφονία του Μάλλιου δεν γνώριζαν τις συνέπειες;). Εδώ δεν τίθεται καν τι γνώμη έχει ο καθένας για την "17 Νοέμβρη" κι αν συμφωνεί ή διαφωνεί με την πρακτική και την φιλοσοφία της ομάδας αυτής. Το ζητούμενο είναι ότι εφευρίσκεται ένας εχθρός για να παραποιηθεί η ίδια η ιστο-

* Αυτές οι αλεπούδες κάνουν το Brixton σημαία τους, αλλά μόλις είδαν το Brixton στα πόδια τους το κλώττησαν και το ποδοπάτησαν στο όνομα των "συνθηκών που δεν ευνοούν την αντιπαράθεση". Εκεί οι καταστροφές και απαλλοτριώσεις ήταν κριτική στην καπιταλιστική κοινωνία εδώ ήταν "τυφλή βία". Ποιόν πάτε να κοροϊδέψετε προκρούστες;

ρία. Ξεχάσαν κιόλας αυτοί οι κύριοι ότι η πραγματική τους χρεωκοπία διατελέστηκε την περίοδο '77-'80 μέσα στις καταλήψεις των Πανεπιστημίων όταν η ιδεολογία τους ακολουθούσε την κατιούσα, αδυνατώντας να απαντήσουν και σ' αυτή την δολοφονία του Κουμή και της Κανελοπούλου. Η στροφή τους προς τον χώρο της αστυνομίας και μετέπειτα στον αντιεξουσιαστικό χώρο (έτσι όπως αυτοί όριζαν την αντιεξουσία) τι άλλο μπορεί να σημαίνει απ' αυτή την φθισική πορεία. Και δεν ξεχνάμε ακόμη ότι η συμμετοχή τους και σ' αυτά τα γεγονότα που πέρασαν ήταν περισσότερο συμμετοχή για αυτοσυγκρότηση παρά για απάντηση στην βία του κράτους. Γι' αυτούς το ζήτημα ήταν πολιτικό—παρταξιακό. Απ' την όλη στάση των "επαναστατικών ηγετών" διαφαίνεται μια τάση που ελοχεύει στους κόλπους της άκρας αριστεράς. Είναι η τάση που θέλει να πάρει το μερίδιό της απ' τον πολιτικό κόσμο και να το εδραιώσει στην συνδικαλιστική και επίσημη γραφειοκρατία.

Ας δούμε όμως και το μήνυμα των οδοφραγμάτων.

— Η κοινωνικότητα των οδοφραγμάτων έκανε σύμβολο της την νύχτα γιατί η μέρα είναι μέρα κυριαρχίας των αστών και της εργασίας.

— Το μίσος στην αστυνομία κύρηξε τον πόλεμο κατά του μηχανισμού του κράτους που σήμερα λαβαίνει απ' όλους τους νέους και σ' όλους τους χώρους (γήπεδα, συναυλίες, διαδηλώσεις...) το σύνθημα "μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι".

— Απομυθοποιήθηκαν οι αυτόκλητοι διαπραγματευτές.

— Το αίτημα να φύγει η αστυνομία από το κέντρο της Αθήνας έκρυβε μέσα την ίδια της την κατάργηση.

— Τα κόμματα αδυνατούσαν να επιβάλλουν την τάξη τους σαν πολιτικοί και πολιτιστικοί φορείς της καταστολής.

— Οι τράπεζες κέντρα του χρηματιστικού κεφαλαίου γίναν το ίδιο μισητές όσο και η αστυνομία.

— Ο εμπορευματικός κόσμος και η πραγματοποίηση που αυτός επιβάλλει παραδόθηκαν στον χλευασμό και στην ασέβεια. Εδώ πολλοί στάθηκαν στην πλιατσικολογία. Είναι γνωστό πως στους διαδηλωτές χρεώνεται όχι η καταστροφή αλλά το παθητικό που αφήνει η ίδια η οικονομία στους μαγαζάτορες και που βρίσκουν την ευκαιρία να το καλύψουν διογκώνοντας τις καταστροφές.

Ποιο ήταν τέλος το "Βίβα λα Μαεστρο" που απέδωσαν στους ταραξίες; Η πρόθεσή τους να απαντήσουν.

— Στην αστυνομική βία.

— Στον φασισμό και τον ρατσισμό.

— Στις φοιτητικές εκλογές.

— Στην πρόκληση του παρακρατικού μηχανισμού της αστυνομίας (Η ΕΠΕΝ και η ΕΝΕΚ ήταν το δεξί της χέρι).

— Στις συλλήψεις.

— Στην πολιτιστική βαρβαρότητα.

— Στο απαρχαίντ της Αφρικής.

— Στον φόνο ενός συντρόφου.

— Στις απαγορεύσεις των διαδηλώσεων.

— Στον πυρηνικό όλεθρο.

Αυτό που εμφανίστηκε σαν αδυναμία δεν ήταν παρά η μετατροπή αυτού του γίγνεσθαι σε κατάσταση. Η στασιμότητα στην προοπτική μιας ολικής κοινωνικής πρότασης που να γενέκευε το αίτημα της ελευθερίας, οδήγησε τους αναρχικούς σε μια σταδιακή υποχώρηση, αφού εξάντλησαν

και τις τελευταίες ρανίδες της τακτικής τους. Αν η τακτική εξάντλησε τα όρια της αυτό το οφείλει στα όρια της ίδιας της προοπτικής. Δεν μένει παρά να δώσουμε στην προοπτική μας τα όρια του ορίζοντα και να προσαρμόσουμε την τακτική μας στα ίδια όρια.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΩΣ

ΤΗΣ ΔΙΕΤΙΑΣ 1984 - 1986

Απο τα "Γραφεία" στην Φ.Μ.Σ

Ι. ΟΙ ΟΜΑΔΕΣ

Ο χειμώνας του 1983 δεν ήταν και τόσο "κρύος" όσο οι προηγούμενοι. Για πρώτη φορά στη Θεσ/νίκη μια ομάδα πρωτοβουλίας, αναλαμβάνει, αφού είχε ήδη δεσμευτεί με κείμενό της, να δημιουργήσει στο κέντρο της πόλης "Αναρχικό Γραφείο Πληροφόρησης". Η απόφαση είχε παρθεί μέσα στο πνεύμα της οργάνωσης του αναρχισμού σε μια προσπάθεια πειραματισμού για την δόμηση ενός σχήματος που να συσπειρώνει τις μέχρι τότε σκόρπιες δυνάμεις του αντικρατισμού.

Η δημιουργία τους συνέπεσε με την πρόταση για μια Πανελλαδική Αναρχική Ομοσπονδία. Και λέμε συνέπεσε, γιατί παρόλο που η κίνηση αυτή οδηγήθηκε σε αδιέξοδο, τα γραφεία συνέχισαν τη λειτουργία τους. (Τουλάχιστον το ζήτημα της σχετικής αυτονομίας δράσης των αναρχικών Θεσ/νίκης σε σχέση με τη δράση των συντρόφων

της Αθήνας, η πρωτοβουλία όχι μόνο το συνέλαβε σαν πρόβλημα, αλλά και το έβαλε στην πράξη).

Ο κεντρικός χαρακτήρας των Γραφείων, κάτι που η ίδια η δομή της πόλης επέβαλε, και η δεκάμηνη δραστηριότητά τους, σημάδεψαν την πορεία των αναρχικών τον πρώτο καιρό μετά την διάλυσή τους, που προσανατολίστηκε πάνω στο ξεπέραςμα της δυσπραγίας τους. Μιας δυσπραγίας που εντοπιζόταν στον τρόπο και στα μέσα που θα επιλέγονταν προκειμένου να ξεπεραστούν τα προβλήματα που δημιουργήσαν τα δυο χρόνια της σιωπής που επακολούθησε μετά το τέλος των κατελημμένων σπιτιών.

Η δράση των γραφείων, που θα την χαρακτηρίζαμε σιωπηλή, δεν ήταν καθόλου μικρής σημασίας, αν αναλογιστεί κανείς κάποιες βασικές τους λειτουργίες:

— Εκδίδεται το πρώτο τεύχος του Αναρχικού Δελτίου Πληροφόρησης

που προσδοκούσε να γίνει συλλογικό εκδοτικό όργανο.

— Συντονίζεται αρκετά ικανοποιητικά η επαφή με άλλους συντρόφους και ομάδες σε Αθήνα και επαρχία.

— Οργανώνεται η κεντρική διάθεση όλων των περιοδικών και βιβλίων με αντικρατικό περιεχόμενο.

— Γίνεται η πρώτη διαδήλωση για την Πρωτομαγιά του '84 και ταυτόχρονη έκδοση ανάλογης μπροσουράς. Η διαδήλωση αυτή αποτέλεσε το "βάπτισμα" των γραφείων στους δρόμους.

Απ'όλες τις δραστηριότητες όμως των Γραφείων δύο ήταν αυτές που ξεχώρισαν: Οι επαφές με τα σχολεία, όπου προσεγγίστηκαν αρκετοί μαθητές που πλασίωσαν την πρωτοβουλία, και η εκδήλωση στο Πολυτεχνείο με αφορμή τα 48 χρόνια από την αματηρή εξέγερση του 1936 των καπνεργατών στην Θεσ/νίκη.

Η τελευταία αυτή εκδήλωση επισφράγιζε μια ήδη εσωτερική ενασχόληση που επικράτησε για ένα μεγάλο διάστημα στους κόλπους των αναρχικών. Υπήρξε μια περίοδος ανάκλησης της ιστορικής μνήμης απ'τον λήθαργο της εποχής εκείνης που τα γεγονότα του Μάη δεν ήταν απλά ένας ξεσηκωμός των εργατών, αλλά μια βαθιά τομή στην ιστορία του Εργατικού Κινήματος στην Ελλάδα, όπου συμπυκνώθηκαν οι αγώνες μιας 20ετίας (από το 1918 — ίδρυση της ΓΣΕΕ). Συνάμα οι αυταπάτες και προδοσίες της εποχής εκείνης που τα γεγονότα του Μάη τις έκαναν πιο ορατές, καθιστούσαν όλο και πιο συγκεκρι-

μένο το περιεχόμενο της σημερινής αντίθεσης με τις κρατικο-κομματικές φιέστες των παραχαράκτων της ιστορίας.

Κατά την διάρκεια των τελευταίων μηνών της "ζωής" των Γραφείων αρχίζουν να γίνονται εσωτερικές ομαδοποιήσεις, προϊόν της αδράνιας που επήλθε με την εκφρασμένη διάσταση αντιλήψεων για τους σκοπούς και τη δράση των μαθητών στα σχολεία. Είναι αλήθεια πως οι μαθητές δεν αντιλαμβάνονταν το σχολείο σαν χώρο κοινωνικής παρέμβασης αλλά σαν εχθρό που, όταν δεν μπορείς να τον νικήσεις τον εγκαταλείπεις αφού και ο δικός σου θεσμοποιημένος ρόλος είναι να σ' εγκαταλείψει (να σε προάγει) σε άλλους θεσμούς (Πανεπιστήμιο — Παραγωγή).

Αυτές λοιπόν οι ομαδοποιήσεις που ναί μεν διέλυσαν τα Γραφεία, θα παίρναν συγκεκριμένο χαρακτήρα δράσης μετά. Απ'αυτή τη σκοπιά οι ομάδες που σχηματοποιήθηκαν ήταν μια θετική απάντηση στον τρόπο λειτουργίας των Γραφείων. Έτσι, έχουμε τη δημιουργία έξι νέων ομάδων:

Αναρχική ομάδα νέων, αναρχική ομάδα ανατροπή, αναρχική ομάδα παρέμβασης, αναρχική ομάδα Δυτ. συνοικιών, αντιεξουσιαστική φοιτητική ομάδα, αναρχική ομάδα πληροφόρησης, που, παράλληλα μ'αυτές δρούσε και η δική μας ομάδα, η πιο παλιά ομάδα, "Μαύρι και Κόκκινο".

Είναι αξιοσημείωτο πως τρεις απ'τις νέες ομάδες δημιούργησαν δικά τους Γραφεία Νέων, Ανατροπή, Δυτ. Συνοικιών) απ'τα οποία βέβαια κανένα δεν άντεξε στο χρόνο. Συνεπώς το μήνυμα

των Γραφείων, όχι μόνο δεν απορρίφθηκε, αλλά αποτέλεσε βάση για νέες πρωτοβουλίες. Κι αυτές οι πρωτοβουλίες ήταν μια απάντηση στη συλλογική αδράνεια.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει να τονίσουμε πως όταν μιλάμε για αναρχικές ομάδες, δεν εννοούμε ομάδες με συγγενή πρακτική θεώρηση της κοινωνίας, με συγκροτημένο πρακτικό και θεωρητικό πρόσωπο. Μόνη ίσως εξαίρεση αποτελούν η αναρχική ομάδα Νέων και η ομάδα "Μαύρο κ, Κόκκινο". Ο καλύτερος όρος που αρμόζει εδώ, είναι ομάδες δράσης με αναρχικό χαρακτήρα. Η πρακτική τους ξεκινούσε από μια προπαγανδιστική δουλειά περιορισμένων δυνατοτήτων με κοινότυπες και επαναλαμβανόμενες θέσεις. Μια προκήρυξη, μια αφίσσα και μερικά συνθήματα έφταναν να πιστοποιήσουν την ύπαρξη μιας νέας ομάδας.

Κι ενώ κατά γενική παραδοχή αυτή ήταν η αφετηρία δράσης, εκείνο που τις συγκεκριμενοποίησε κι ως ένα βαθμό τις όρισε σαν τέτοιες, ήταν η πρακτική τους δραστηριότητα πάνω στο ζήτημα της κρατικής καταστολής. (Η μόνη ομάδα που σταδιακά αποστασιοποιούνταν απ' αυτές τις δραστηριότητες ήταν η ομάδα Νέων που κατηγορήθηκε ότι σε περίοδο οξυμμένης αντίθεσης με το Κράτος ακολουθούσε Τολστοϊκή τακτική, που την έρριξε στις αγκάλες της άκρας αριστεράς. Η τελευταία δε, απέδειξε ότι δεν ήθελε να την δεχθεί σαν αναρχική ομάδα, αλλά σαν άτομα προς πέψη και αφομοίωση. Οι "Νέοι" καίτοι το γνώριζαν ουδέποτε αντιστάθηκαν σθεναρά).

II. ΟΙ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Μέσα στην διετία που εξετάζουμε όλες οι ομάδες δρούσαν πάντα πρωτοβουλιακά, αλλά σχεδόν όλες οι πρωτοβουλίες του πλαισιώνονταν απ' όλους τους αναρχικούς. Στις συνελεύσεις, "ομάδες" και "άτομα" διαχέονταν στις πανεπιστημιακές αίθουσες που είχαν θεσμοθετηθεί σαν χώρος συνάντησης.

Ξεκινώντας απ' αυτή την επιλογή χώρου έχουμε να κάνουμε και μια παρατήρηση: Το πανεμιστήριο, απ' την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, επιτρέπει (για πολύ ακόμη άραγε;) την άτυπη είσοδο σ' όλους όσους θέλουν να συζητήσουν. Η δυνατότητα που παρέχουν οι παν/κές αίθουσες για πληθωρικές συνελεύσεις, στους αναρχικούς έγινε άλλοθι και για την πιο μικρή τους συνάντηση. Το πανεμιστήριο είναι "ξένο" δεν είναι "δικό μας" συνεπώς η παρουσία μας σ' ένα ξένο χώρο μας αποδεσμεύει από υποχρεώσεις και ευθύνες. Αυτό βέβαια δεν είναι "νόμος" των αναρχικών αλλά θεσμός της κοινωνίας μας. Όταν λέμε υποχρεώσεις και ευθύνες δεν αναφερόμαστε στις υλικές εγκαταστάσεις, αλλά στην οικειοποίηση του χώρου συνάντησης απ' τους συναντούμενους. Στο βαθμό λοιπόν που οι επαναστατικές δραστηριότητες δεν μπορούν να οικειοποιηθούν (μόνιμα) τις παν/κές, το να ανάγεται το παν/μιο σε μόνιμο τόπο συνάντησης σημαίνει πως οι εσωτερικές λειτουργίες μας περιορίζονται στο επίπεδο του μόνιμου περιστασιακού.

Σ' αυτόν τον χώρο λοιπόν, των περιορισμένων δυνατοτήτων η σύγκλιση των συνελεύσεων που είχε να κάνει

με πρακτικές διαδικασίες, και καλά έκανε, τα αδιέξοδα των συζητήσεων αποδίδονταν πάντα στον διαχωρισμό ανάμεσα σ' αυτούς που μιλάνε και σ' αυτούς που ακούνε. Αυτό που είναι νόμος-θεσμός και αξία στις κομματικές οργανώσεις τουλάχιστο στους αναρχικούς ήταν πρόβλημα που ποτέ δεν παρέβλεψαν και ποτέ δεν αποδέχτηκαν την ύπαρξη του σαν αναπότρεπτη και αμετάκλητη κατάσταση.

Τί σήμαινε όμως αυτός ο διαχωρισμός;

Η διетία που πέρασε έβριθε από γεγονότα, που φέραν στην επιφάνεια τον κόσμο της αναρχίας και η παρατεταμένη του σιωπή έγινε οργή και μίσος. Διαδηλώσεις, συγκρούσεις, καταλήψεις, δολοφονίες, συλλήψεις. Ένας ανοιχτός πόλεμος, κύρια με την αστυνομία και μια ένταση που ποτέ δεν έζησε παρόμοια η ελληνική κοινωνία. Συνεπώς το βάρος των δραστηριοτήτων είχε πέσει στην αντίσταση κατά της κρατικής θηριωδίας. Αυτό το βάρος όμως δεν μπορούσε να το σηκώσει άλλος απ' τις ομάδες. Παρόλο που κανένας δεν φαινόταν να μιλά σαν εκπρόσωπος της ομάδας του στην ουσία όλοι τον εκλάμβαναν σαν τέτοιο. Κι ενώ οι ομάδες αυτές σχεδόν πάντα κάτι είχαν να πουν, αυτοί που κύρια σιωπούσαν ήταν οι "προσκεκλημένοι" των ομάδων. Και αφού το ζήτημα ήταν το πρακτικό σκέλος των δραστηριοτήτων του αναρχικού χώρου η βαρύνουσα σημασία θέση των ομάδων αποδυνάμωνε τον λόγο των ατόμων, εκτός ελαχίστων περιπτώσεων. Αυτή η διαδικασία χωρισμού οφείλεται σε αιτίες που δεν βαρύνουν απλά την ατομική συμπεριφο-

ρά, αλλά και την συλλογική διαδικασία που αντί να απελευθερώνει τον λόγο τον περιορίζει.

ΑΠΟΨΕΙΣ — ΘΕΣΕΙΣ

Εδώ κατ' αρχάς πρέπει να σημειώσουμε ότι ένας χώρος κοινωνικής δράσης για να συγκροτηθεί πρέπει να συγκροτήσει τις απόψεις του πάνω στις οποίες θα στηριχτεί για να κάνει τις προτάσεις του. Όταν μιλάμε για την συγκρότηση του αναρχικού χώρου δεν πρέπει να εννοούμε αφελώς τεχνικές διαδικασίες ενοποίησης (να βρισκόμαστε τακτικά σ' έναν συγκεκριμένο χώρο). Αυτό που θα ενοποιήσει τους αναρχικούς (ή θα τους διαχωρίσει) είναι η θέση που θα πάρουν πάνω στα κοινωνικά ζητήματα και ταυτόχρονα η αποφασιστικότητα και τα μέσα που θα χρησιμοποιήσουν για να δικαιώσουν τις απόψεις τους και να δικαιωθούν.

Πολλοί μας κατηγορήσαν και μας κατηγορούν για φτώχεια ιδεών. Η αλήθεια όμως είναι ότι και ιδέες υπάρχουν και απόψεις. Εκείνο που πραγματικά λείπει απ' τον χώρο μας είναι η συγκρότησή τους. Κάτι τέτοιο σημαίνει επεξεργασία, περιοδικά, κείμενα, παρέμβαση, δράση με περιεχόμενο. Αυτό που με άλλα λόγια λέμε κίνηση ιδεών και πρακτική θεωρία.

Αυτήν την διαδικασία πραγματικά την είχαμε εξορίσει απ' το προσωπικό ή ομαδικό πεδίο δράσης ή την είχαμε εναποθέσει σε κάποιους τρίτους που θα αναλάμβαναν την υποχρέωση να ασχοληθούν με κάτι τέτοιο.

Έτσι, φτάσαν μερικοί να πιστεύουν πως μπορεί να μην ξέρουν τί θέλουν

αρκεί που ξέρουν πώς θα το αποκτήσουν. Με την διαφορά όμως πως οι αναρχικοί και ξέρουν τι θέλουν και ξέρουν πώς θα αποκτήσουν.

Παρατηρώντας απ'τα "μέσα" σήμερα τη διετία που πέρασε, βλέπουμε πως όσο ικανοί είμαστε για να πάρουμε πρακτικές αποφάσεις, άλλο τόσο άτολμοι φανήκαμε για να βρούμε ή έστω να θίξουμε τις διαδικασίες εκείνες που θα μας επέτρεπαν να δείξουμε ένα συγκροτημένο πρόσωπο. Γεγονότα που καθόριζαν την παγκόσμια σκακιέρα και την Ελληνική πραγματικότητα μας προσπερνούσαν και τα προσπερνούσαμε χωρίς να πάρουμε στα σοβαρά μια προσπάθεια αναλυτικής τους ερμηνείας.

Πρέπει να γίνει κατανοητό εξάλλου πως δεν ζούμε σε εποχή κοινωνικού αναβρασμού (απ' την σκοπιά της επανάστασης) μέσα στον οποίο, αυτό που ήδη "σκέφτεται" η κοινωνία γίνεται σύνθημα αλλά τουναντίον σε περίοδο που το σύνθημα ανάγεται σε τρόπο σκέψης. Και δεν εννοούμε απλά τα πολιτικά συνθήματα που είναι ένα δείγμα τρόπου σκέψης, αλλά για την καθημερινή επικοινωνία της νεολαίας που επινοεί συνεχώς σημασίες απλουστευτικές έτσι που να αρκούν μερικές λέξεις — σύνθημα για να συνεννοείται ("φάση", "την βρίσκω", "έτσι" κλπ.). Κι αν στον τομέα της οικονομίας προτιμάμε να καταναλώνουμε περισσότερο και να παράγουμε λιγότερο στον τομέα της σκέψης οι σημερινές γενιές προτιμούν να σκέφτονται λιγότερο και να δρουν περισσότερο, είναι πιο άμεσες αλλά λιγότερο "στοχαστικές".

Ο κίνδυνος που ελλοχεύει είναι, αυ-

τοί που επιζητούν την ανατροπή του κράτους (θεσμοί - αξίες - ρόλοι) να σκέφτονται και να δρουν "παυλοφικά", κινδυνεύοντας να ανάγουν την πάλη τους για την θετική κατάργηση της εξουσίας (αυτοδιεύθυνση, απόλυτη ελευθερία) σε αντικρατιστικό σύνδρομο, όπου ο μόνος εχθρός είναι ορατός (αστυνομία). Και θάταν ολέθριο σφάλμα αν αφήσουμε να καταλήξει η αντιπαλότητα αστυνομία — αναρχικοί να γίνει κατάσταση ανεξέλικτη και τροχοπέδη του Λόγου μας. Έχουμε μπροστά μας ένα συγκεντρωτικό κράτος που πάνω του στηρίζεται ο έμπορας, ο μαγαζάτορας, ο επιχειρηματίας, ο πάς και ο περιπτεράς. Ξέρουμε πώς ήταν οι πρώτοι που ζήτησαν να μπει το κεφάλι μας στον κάμπο του χασάτη. Τους είδαμε να τρέχουν να κατεβάσουν τα ρολά τους για να μην τους καταστρέψουν οι αναρχικοί την "περιουσία" ενώ δεν βλέπουν, αυτές οι ανθρωπόκοτες, πως η οικονομία τους προξενεί χειρότερες και ταχύτερες καταστροφές. Δεν είμαστε εμείς οι πρώτοι που τους γράφουμε μια σπιθαμή κάτω απ' τον αφαλό μας. Πέρα όμως απ' αυτούς, υπάρχουν χιλιάδες που συζητάνε για την ταυτότητά μας, για το τί θέλουμε και γιατί το θέλουμε. Είναι τα αδέρφια μας που ακόμα δεν συναντήσαμε, είναι αυτοί που δεν έχουν να χάσουν τίποτε κι έχουν να κερδίσουν τα πάντα. Ας μην αφήνουμε το κράτος με την δυσφήμιση και τη σύγχυση να παίζει τον ρόλο του Ερυθρού Σταυρού. Ας απλώσουμε το Λόγο μας παντού κάνοντας την οργάνωση δύναμή μας και το πρόγραμμα δράσης την ένωσή μας. Και τότε οι εχθροί μας νά-

να σίγουροι πως θα μας συναντούν παντού και μ' όλους τους τρόπους.

Αυτά τα δυό χρόνια ο πλούτος των εμπειριών (θετικών και αρνητικών) που αποτελούν τη βάση των προσωπικών μας απόψεων, μας επιτρέπει να πούμε πως μπορούμε (αν θέλουμε) να δρομολογήσουμε τους εαυτούς μας σ' εκείνες τις διαδικασίες που οι απόψεις μας συγκροτούνται και εμπλουτίζονται και γίνονται θέσεις και αξίες από — και για τις οποίες κρίνουμε και κρινόμαστε.

III. ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ — ΑΜΥΝΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Όπως τονίσαμε και πριν, οι ομάδες των αναρχικών είχαν χαρακτηριστεί, και καθορίσει κατά κάποιο τρόπο τη δομή τους, από τις αντι-κρατικοκατασταλτικές τους δραστηριότητες. Τα καλέσματά τους είχαν λίγα να πουν, αλλά η πρακτική του δρόμου αντανάκλουσε σε περιορισμένη κλίμακα τον χαρακτήρα των συνελεύσεων. Οι αυτοσχέδιες ομαδοποιήσεις και οι ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ επιλογές αντικαθρέφτιζαν τους ελιγμούς των διαδηλωτών κάθε φορά που έρχονταν αντιμέτωποι με τις "κρυφές" εκλογές του κράτους. Προθέσεις που επισημοποιούνταν εκείνη τη στιγμή, και συνεπώς η τακτική της αντίστασης δεν μπορούσε παρά να είναι τακτική εκείνης της στιγμής.

(Αυτό ποτέ δεν μπόρεσε, ούτε και θα μπορούσε να το συλλάβει ο νους της αστυνομίας, των δικαστών, των δημοσιογράφων τους, ο νους του κόσμου, της εξουσίας. Γι' αυτούς, πίσω από κάθε τι πρέπει να υπάρχει, και οφείλει να υπάρχει κάποιος εγκέφαλος

κάποιος αρχηγός που κατευθύνει τα νήματα, γιατί γι' αυτούς νόμος της ζωής είναι ο νόμος της εξουσίας του καταμερισμού υποχρεώσεων και δικαιωμάτων. Υποχρεώσεις και δικαιώματα που είναι προγραμματισμένα με σφραγίδα και βουλοκέρι πάνω στα σκαλιά της ιεραρχικής κλίμακας, που όσο τα αναρριχάσαι τόσο απολαμβάνεις τα δικαιώματα και άλλο τόσο αποστασιοποιείσαι απ' τις υποχρεώσεις. Για τους απανταχού υπηρέτες της εξουσίας, σημασία πια δεν έχει να την αμφισβητείς στα λόγια, σημασία έχει να την εφαρμόξεις στην πράξη.. Κι όταν τύχει να συμβαίνει το αντίθετο, έρχεται η ίδια μ' όλα τα όργανα και τους θεσμούς που διαθέτει, σε αμφισβητεί δημόσια (καταζητούνται οι αρχηγοί των αναρχικών, συνελήφθησαν οι εγκέφαλοι, "σκοτεινές δυνάμεις" πίσω απ' τους προβοκάτορες κλπ.) όχι μόνο για εξοντώσει κάποιους απθαρρύνοντας τους υπόλοιπους (υπενθυμίζοντας στους δεύτερους πως το μέλλον τους είναι αυτό των πρώτων, τελεία και παύλα) αλλά και για να κρατήσει σε συνοχή την επικράτειά της και σε ενότητα την αρχή της: κοινωνικοί ζωή σημαίνει πως κάποιοι πάντοτε διατάζουν και κάποιοι πάντοτε εκτελούν.)

Οι διαδηλώσεις, οι συγκρούσεις, οι καταλήψεις, στηρίζονταν πάνω στην ΑΤΟΜΙΚΗ μαχητικότητα που μερικές φορές ξάφνιαζε και τους "εντός" και τους "εκτός των τειχών". Και εδώ θα το ξαναπούμε, η σιωπή στις συνελεύσεις και η πρακτική των δρόμων επιβεβαιώνει τη διαπίστωσή μας πως οι "νεολαίοι σήμερα είναι πιο άμεσοι αλλά λιγότερο "στοχαστικοί".

Πρέπει ακόμη να τονίσουμε πως ο συντονισμός των ατόμων την στιγμή της μάχης ήταν απόρροια του καθολικού πνεύματος που επικρατούσε στους διαδηλωτές. Δηλαδή η δίνη των γεγονότων και οι ανάγκες κάθε στιγμής υπήρξαν ο μοναδικός "εγκέφαλος" ο μοναδικός "συντονιστής" και οι μοναδικοί "σκοτεινοί κύκλοι" που ενέπνεαν τους διαδηλωτές στα γεγονότα. Κι όμως, μια φορά έφτασε να υπερβούν αυτόν τον κανόνα οι αναρχικοί (στον βαθμό που δεν είπαν ακόμα κάτι αντίθετο), και τους κόστισε φυλακίσεις, απάνθρωπα βασανιστήρια και ανελέητο κυνηγητό. Μια φορά έφτασε η επιτολαιότητα και ο ακτιβισμός κάποιων για να οδηγηθούν στη φυλακή καταληψίες της Φ.Μ.Σ. έχοντας στην πλάτη τους ένα γεγονός, πέρα από κάθε αίτημα της κατάληψης, του οποίου η διαλεύκανση στηρίχτηκε σε μια παραλλαγή της θέσης του Μπακούνιν "για τους θεοκράτες μας έστω κι αν δεν υπάρχει θεός πρέπει να τον εφεύρουν" που στις προσφιλείς μεθόδους της ασφάλειας αυτό μεταφράζεται επί λέξει "όταν δεν υπάρχουν μάρτυρες κατηγορίας και κατηγορούμενοι, πρέπει να τους εφεύρουμε". Μόνο που εδώ φευ!! μάρτυρες κατηγορίας και κατηγορούμενοι είναι ένα και το αυτό πράγμα. Σαν πρώτοι (μάρτυρες - αθώοι προς το παρόν) εμβρατιζόμενοι στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ (βασανιστήρια) έπρεπε να εφεύρουν τους εαυτούς τους σαν δεύτερους (κατηγορούμενοι = ένοχοι) $1 + 1 = 2$ αυτό λένε οι μαθηματικοί στην Φ.Μ.Σ αυτό λέει και η αστυνομία. *Αυτό βέβαια δεν απαλύνει την στάση μερικών στα κρατητήρια της ασφάλειας.

Είναι μερικές φορές που δεν βρισκόμαστε αντιμέτωποι μόνο με το κράτος αλλά και με τις ιδέες μας. Εδώ να τονίσουμε και την υποτονική οικονομική και νομική κάλυψή τους, που εμπίπτει στη γενικότερη αδυναμία της αμυντικής μας οργάνωσης σε μια περίοδο που ο αναρχισμός ήταν υπό διωγμόν.

Αν θέλουμε λοιπόν σύντροφοι να κάνουμε μια κριτική στον τρόπο οργάνωσης (στόχοι, μέσα, Λόγος, Όραμα) των αναρχικών, τότε αυτή η κριτική οφείλει να βουτήξει το πνεύμα της στα γεγονότα πριν και μετά την κατάληψη της Φ.Μ.Σ. Γεγονότα που δεν ξεκίνησαν βέβαια την επανάσταση, πόσο μάλλον δεν την έχασαν. Αν οι ομάδες και οι ομαδοποιήσεις των τελευταίων δύο χρόνων αποτέλεσαν την βάση και τα κύτταρα της αντίστασης των αναρχικών, πρέπει επιτέλους να γίνει κατανοητό πως η οργανωτική ενοποίησή τους δεν μπορεί να στηρίζεται μόνο στην ανάγκη της άμυνας αλλά και στην επιθυμία της θετικής παρουσίας των προτάσεων και του οράματος, αυτή είναι η επίθεση της Αναρχίας. Το πρόβλημα ποτέ δεν ήταν αυτό που κάποιοι θεωρητικοί του φιλοτομαρισμού προβάλλουν σαν επιχείρημα ότι δηλαδή η όξυνση οδηγεί στην φυλακή, στην ήττα και στην απομόνωση. Όξυνση από ποιόν και ποιού πράγματος; Μα όταν μιλάνε για κρίση του συστήματος εκμετάλευσης δεν εννοούν άραγε όξυνση στις σχέσεις δύο αντίθετων κοινωνικών δυνάμεων που συνυπάρχουν στην ίδια και την αυτή κοινωνία (εκμεταλευτές - εκμεταλούμενοι) μήπως δεν το εννοούν ή μήπως δεν την βλέ-

πουν; κι αν δεν την βλέπουν τότε γιατί την πιπιλίζουν;

Τόχουμε πει αλλά θα το ξαναπούμε:

Η αναρχία δεν είναι φιλοσοφική εφεύρεση κάποιου αλχημιστή της ιστορίας, αλλά κίνημα που σέρνει μέσα της η ίδια η εξουσιαστική κοινωνία, σαν απάντηση του ανυπότακτου ανθρώπου που επιζητά την ελευθερία, τα όρια της οποίας είναι σαν τα όρια του ορίζοντα. Εδώ θα δώσουμε το λόγο στον Κορν. Καστοριάδη για να πει πως: "η κρίση της εκμεταλλευτικής κοινωνίας υπάρχει, τόσο στο μέτρο ακριβώς που η ξένωση δημιουργεί μια συνεχή σύγκρουση σ' όλα τα επίπεδα και σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Σύγκρουση που εκφράζεται με δυο μορφές: Σαν πάλη των εργαζομένων ενάντια στην ξένωση και ενάντια στους όρους της και σαν απουσία ταυτόχρονα των ανθρώπων από την κοινωνία: παθητικότητα — απογοήτευση — αποχώρηση — απομόνωση.

Και στις δυο περιπτώσεις πέρα από ένα σημείο, η σύγκρουση οδηγεί σε ανοιχτή κρίση της κατεστημένης κοινωνίας, μόλις η πάλη των ανθρώπων αποκτήσει μια ορισμένη ένταση έχουμε επανάσταση. Αλλά και όταν η απουσία τους στην κοινωνία ξεπεράσει ένα όριο, έχουμε κατάρρευση του συστήματος.... Ταλαντευόμενη, έτσι, ανάμεσα σ' αυτά τα δυο οριακά σημεία ξετυλίγεται η καθημερινή ζωή των σύγχρονων κοινωνιών, που δεν κατορθώνουν να λειτουργήσουν, παρά σε πείσμα των ιδίων τους των κανόνων".

Το ότι οι αναρχικοί σήκωσαν το βάρος της καταστολής, που άρχισε απ' αυτούς αλλά δεν θα τελειώσει σ' αυ-

τούς (ήδη οι απεργοί "καλημερίστηκαν" με τα καταργηθέντα ΜΑΤ) αυτό δεν σημαίνει πως η επιλογή τους ήταν λάθος έστω κι αν, τουλάχιστον στη Θεσ/νίκη, ήταν μόνοι τους. Εξάλλου, για να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους, απ' τη στιγμή που οργανωτική ενότητα των αναρχικών ξεκινούσε από θέση άμυνας, η επιλογή του δρόμου ήταν μια φυσική απάντηση στην επιλογή που ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΕ το υπουργείο Δημόσιας Τάξης και επεξεργάζονταν επιμελώς οι διευθύνσεις και υποδιευθύνσεις της αστυνομίας. Αυτό που πρέπει να γίνει κατανοητό είναι πως οι αναρχικοί μέχρι τώρα αμύνονταν και συλλαμβάνονταν όχι με αυτό που είπαν αλλά με αυτό που δεν πρόλαβαν να πουν. Και δεν θάταν καθόλου άστοχο αν ισχυριζόμασταν πως το Κράτος δεν κινήγησε τον Λόγο της Αναρχίας αλλά τον Πρόλογό της. Κι εδώ καλούνται να πάρουν θέση οι αναρχικοί γιατί οργάνωση κι αγωγή σημαίνει ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΠΡΑΞΗ.

ΙΥ. ΤΑ ΣΥΝΘΗΜΑΤΑ

Κατ' αρχήν πρέπει να πούμε πως το σύνθημα είναι η συμπύκνωση του τρόπου σκέψης κι όχι η ίδια η σκέψη. Συνεπώς, εξετάζοντας τα συνθήματα που ακούστηκαν εδώ στη Θεσ/νίκη (και όχι μόνο) για μια 10ετία, δεν μπορούμε παρά να σκιαγραφήσουμε το σκεπτεσθαι των αναρχικών σαν εκφρασμένο σύνολο ΚΙ ΟΧΙ ΣΑΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ. Πάντα υπήρχαν διαφοροποιήσεις και θα υπάρχουν. Αυτές όμως δεν μπορούν να γίνουν κατα την διάρκεια μιας διαδήλωσης αλλά πριν απ'

αυτήν. Εξετάζουμε αυτό το σκέπτεσθαι στο βαθμό που αντανακλάται στα συνθήματα και που αντανακλά ταυτόχρονα τις μεταπτώσεις και ανελίξεις που συντελέστηκαν μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα.

Απ' όσο μπορούμε να θυμηθούμε, οι αναρχικοί ξεκίνησαν με τα συνθήματα "κάτω όλοι στρατοί, αναρχία και ζωή" και "εδώ και τώρα αναρχία" για να φτάσουν σήμερα, τουλάχιστον εδώ, να φωνάζουν "ο λαός δεν ξεχνά, τους φασίστες τους κρεμά". Ανάμεσα σ' αυτά τα δύο σημεία ο Λόγος των αναρχικών πάλλωνταν παλινδρομικά πότε προς τα μπρος και πότε προς τα πίσω. Το ίδιο έγινε και συνεχίζεται να γίνεται μ' όλους όσους πέρασαν, περνούν, φεύγουν ή μένουν στον χώρο αυτό. Την περίοδο 78 - 81 υπήρξε μια εκπληκτική άνοδος, μετά ακολούθησε η πτώση και η σιωπή. Το ίδιο έγινε κατά και μετά την περίοδο 84 - 86. Το πρόβλημα όμως δεν είναι στους αριθμούς. Ένα επαναστατικό κίνημα δεν μπορεί να λογιστεί σαν πολιτική παράταξη και η ποιότητά του να υφίσταται αριθμητικές ποσοστώσεις. (Κι αν ακόμα η κοινωνία καταδίκασε την επανάσταση κατά της σκλαβιάς (π.Χ. αποδεχόμενη εναν πυρηνικό πόλεμο) το επαναστατικό κίνημα οφείλει να την διακηρύττει χωρίς εσχάτων).

Δεν υπάρχει κι ούτε θα μπορούσε να υπάρξει σε τέτοιες συνθήκες γραμμική πορεία στους αριθμούς. Ένα ζήτημα μπορεί να συστειρώσει 1.000 εδώ και 10.000 διαδηλωτές στην Αθήνα κι ένα άλλο 100 και 500 αντίστοιχα.

Το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν (αν θέλουν να το δουν) οι αναρχικοί

σήμερα είναι στον Λόγο τους. Και δεν εξετάζουμε εδώ τον Λόγο σαν καθαρή έννοια, σαν κάτι το αφηρημένο, αλλά σαν μια πραγματικότητα που ξετυλίγεται δίπλα μας τόσο χειροπιαστή όσο τα μέλη του σώματός μας.

Μιλήσαμε πριν για συγκρότηση. Στο πλαίσιο των συνθημάτων η έλλειψή της είναι οφθαλμοφανής. Να σημειώσουμε μόνον εδώ πως ο Λόγος οφείλει να αναπτύσσεται πέρα από τους αριθμούς οι οποίοι στο κάτω - κάτω μπορούν να συντηρήσουν την αυταπάτη της ανάπτυξης. Επιπλέον, το σύνθημα δεν είναι το συμπλήρωμα μιας διαδήλωσης, όπως το νερό που πίνουμε μετά το φαγητό, κι ούτε είναι εφεύρεση της στιγμής, όπως πολλάκις τα παρουσίασαν μερικές εφηρίδες σαν έξυπνα κι ευρηματικά. Αναμφίβολα μέσα στην πορεία τους οι αναρχικοί είπαν αληθείες διαχρονικές και διάφανες που σαν συνθήματα υπέρβαιναν την λογική του πολιτικού κατεστημένου με τα ψευτοδιλλήματα και τις κάθε λογής αριστερές ή δεξιές αρλούμπες. Και να μερικά:

"Ούτε φασισμός ούτε δημοκρατία
κάτω ο κρατισμός ξήτω η αναρχία"

"Αυτή η κοινωνία είναι φυλακή
φυλακισμένοι είναι όλοι οι μισθωτοί"

"Κάτω το κεφάλαιο κι η μισθωτή
εργασία ενάντια στο κράτος για την
ελευθερία"

"Το κράτος σκοτώνει με ηρωϊνή"

"Η δημοκρατία είναι αστυνομία"

"Αντικρατικό αντιεραρχικό κίνημα
ενάντια στο καπιταλισμό"

ή ακόμη το σύνθημα που φωνάχτηκε στα πολωνικά του '81 που τίναξε όλους τους μύθους (αριστερούς και δε-

ξιούς) για το ρώσικο μοντέλο στον αέρα: "Πίσω από την Χούντα βρίσκεται η Ρωσία, πίσω κι απ'τα δύο η γραφειοκρατία."

Μαζί όμως μ'αυτά και δίπλα - δίπλα ακούστηκαν συνθήματα που είτε ήταν ξεπερασμένα από την εποχή τους, είτε δεν αρμόζουν σε αναρχικούς, είτε διατηρούσαν μύθους της πολιτικής μας κληρονομιάς. Είναι κωμικοτραγικό να φωνάζεται σήμερα και μάλιστα έξω από τις φυλακές του Γεντί Κουλέ το σύνθημα "έξω οι κρατούμενοι από τις φυλακές ΜΕΣΑ οι μπάτσοι και οι δικαστές" ενώ λίγη ώρα πριν ακούγονταν το σύνθημα, "οι φυλακές δε σώζουν τ' αφεντικά". Αυτό το "ΜΕΣΑ" μας θυμίζει την αστεία και εγκληματική θέση των μπολσεβίκων για το "φθίνον εργατικό κράτος".

Ακόμη, απ'το παραπλανητικό κι αριστερίστικο σύνθημα "αμερικάνοι Ρώσοι φονιάδες των λαών" φτάσαμε να ακούμε το σύνθημα που προέτρεπε την αστυνομία να συνδικαλισθεί "ντροπή - ντροπή να δέρνετε τον κόσμο για μια μπουκιά ψωμί". Κι απ'τα αριστεριστικά πέσαμε στα αριστερά φωνάζοντας "ο λαός δεν ξεχνά τους φασίστες τους κραμά". Ποιός λαός; Και πότε ο λαός ο δικός μας κρέμασε φασίστες; Αυτό το

έκανε το ΕΑΜ - ΕΛΑΣ για τους ίδιους τους λόγους που το έκανε και ο ΕΔΕΣ και δεν είναι καθόλου το ίδιο μ'αυτό που έκαναν οι Ισπανοί αναρχικοί στους Φρανκιστές.

Εξάλλου, κι αν ακόμη το δεχτούμε, είναι αστειό να ακούγεται κάτω από τα γραφεία της ΕΝΕΚ και να μην ακουστεί τη στιγμή που τα τάγματα εφόδου του ΠΑΣΟΚ περικύκλωσαν την Θεολογική για να απωθήσουν τους διαδηλωτές που ξεχύθηκαν στους δρόμους μετά την δολοφονία του Μιχάλη Καλτζέα.

Δεν θα μακρυγορήσουμε άλλο επ' αυτού. Εξάλλου, η τελευταία πορεία των αναρχικών που έγινε με την επίσκεψη του Λεπέν στη Θεσ/νίκη ήταν αρκετά ενδεικτική για να δείξει το αδιέξοδο που βασιλεύει ενόσω το παρελθόν αποτελεί την μόνη τροφή του παρόντος για να μην πούμε το καυστικό "όταν η ιστορία επαναλαμβάνεται, την μια εμφανίζεται σαν τραγωδία και την άλλη σαν κωμωδία".

Ξεπερνάει δηλαδή τα όρια της ανοχής να ακούς συνθήματα εφ'όλης της ύλης ("Τμή-τμή στον Χρήστο Τσουτσουβή", "οι φυλακές δεν σώζουν τ' αφεντικά", "φυλακές, στρατός, ψυχιατρεία να ποιά είναι η εξουσία") σε μια πορεία ενάντια στον Λεπέν.

ΡΕΚΒΙΕΜ ΤΟΥ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ Φ.Μ.Σ.

"Κράτος, τί είναι αυτό; Έ λοιπόν! Ανοίχτε τ' αυτιά σας γιατί τώρα θα σας μιλήσω για τον θάνατο των λαών.

Κράτος λέγεται το πιο κρύο απ' όλα τα κρύα τέρατα. Με απάθεια ψεύδεται και να η ψευτιά που φιδосέρνεται απ' το στόμα του: "Εγώ το κράτος, είμαι ο λαός"... Εξολοθρεφτές είναι εκείνοι που κρεμούν παγίδες στο πλήθος και τις ονομάζουν Κράτος: Κρεμούν από πάνω τους μια ρομφαία και εκατό ορέξεις. Το σημάδι αυτό σας δίνω: κάθε λαός και διαφορετική γλώσσα μιλεί για το καλό και το κακό. Εδημιούργησε τη γλώσσα του αυτή για τον εαυτό του, για τα έθιμά του και τους νόμους του. Μα το κράτος ψεύδεται σ' όλες τις γλώσσες του καλού και του κακού, ό,τι λέει είναι ψέμα κι ό,τι έχει είναι κλεμμένο. Όλα του είναι ψεύτικα με κλεμμένα δόντια δαγκώνει ξαγριεμένο. Ψεύτικα είναι ακόμα και τα σωθικά του. Σύγχιση των γλωσσών του καλού και του κακού: Το σημάδι αυτό σας δίνω για σημάδι του κράτους. Αληθινά, τάση προς θάνατο δείχνει το σημάδι αυτό και προσκαλεί τους ιεροκήρυκες του θανάτου. Πάρα πολλά γεννώνται στον κόσμο, το κράτος εφευρέθηκε για τους περιττούς. Δέστε λοιπόν πώς τους τραβά τους περιττούς! Πώς τους τυλίγει και τους μασά και τους ξαναμασά... Όλα θέλει να σας τα δώσει, αν το λατρέψετε, αυτό το νέο είδωλο: Έτσι, αγοράζει για δική του, τη λάμψη της αρετής σας και του περήφανου ματιού σας... Το κράτος είναι όπου όλοι πίνουν δηλητήριο το κράτος είναι όπου η σθγαλινή αυτοκτονία λέγεται "ζωή"... Εκεί που τελειώνει το κράτος από κει μόνον αρχίζει ο άνθρωπος, από εκεί αρχίζει το τραγούδι της ανάγκης, η μοναδική, η ασύγκριτη μελωδία".

Η Κυριακή 8 Ιούνη 1986 ήταν μέρα νεκρική. Το κράτος έδινε μια διορία στον εαυτό του για να μεθοδεύσει την επίθεσή του.. Το τί θα επακολουθούσε την επόμενη αποφασίζονταν σε κάποια γραφεία της Βαλαωρίτου, ενώ στον 4ο όροφο και στα κελιά του υπογείου γίνονταν οι τελευταίες επιθεωρήσεις απ' τους επιτελάρχες που θα αναλάμβαναν να υπερασπίσουν τον νόμο, του σώματος και της υπηρεσίας τους.

Δεν υπήρχαν κατηγορούμενοι, ούτε καν μάρτυρες, γι' αυτό έπρεπε να εφεύρουν και τους δύο. Όλοι εξάπαν-

τος οι συλληφθέντες οδηγούνται σαν μάρτυρες. Οι μύστες της σύγχρονης ιεράς εξέτασης με τις προσφιλείς τους μεθόδους, τους κατασκεύαζαν κατηγορούμενους. Τις 3 πρώτες μέρες κι αυτοί ακόμη οι συνταγματικοί νόμοι, εκτελωνίζονταν στην είσοδο της Βαλαωρίτου αφήνοντας στον θυρωρό κάθε ένδυμα που τους κάνουν πειστικούς. Κι αυτό που εισχωρούσε στους διαδρόμους, στα κελιά και στους σκοτεινούς θαλάμους των βασανιστηρίων δεν ήταν απλά το γυμνό σώμα της εξουσίας, αλλά το σκελετωμένο φάντασμα της δι-

καιωσύνης της. Αυτό δεν μας ξενίζει. Πάντα είμασταν βέβαιοι πως η δημοκρατία είναι επίφαση της ελευθερίας. Η κατάληψη της Φ.Μ.Σ. απέδειξε πως είναι η έμφαση της αστυνομίας. Το αίτημα να γίνει πορεία ειρηνική στο κέντρο της πόλης χωρίς την προκλητική παρουσία των ΜΑΤ κάθε άλλο παρά "παράνομο" θεωρείται. Ήταν όμως παράνομο γιατί η δημοκρατία φορούσε ασπίδες και ρόπαλα. Με το να επικαλείσαι τέτοιες στιγμές κι αυτές ακόμη τις "στοιχειώδεις ελευθερίες" ισοδυναμούν

σε με προσβολή της εξουσίας. Κι όταν η εξουσία προσβάλλεται δεν συζητά, οπλίζεται.

Τα φασιστοειδή και οι συνήγοροι της κρατικής βίας, μαζεμένα έξω απ' τα δικαστήρια και την Βαλαωρίτου, αλλαλάζοντες βλέποντας τους 20χρονους αναρχικούς, απελευθέρωναν με ελαφρά της καρδιά, την ήδη μισάνοιχτη πόρτα του οχετού τους έχοντας παραμάσχαλα τα πνευματικά τους στηρίγματα.

"καμαρώστε λοιπόν αυτούς τους περιττούς! Άρρωστοι είναι πάντα τους, ξεχύνουν τη χολή τους κι αυτό το ονομάζουν εφημερίδα. Τρώνε ο ένας τον άλλον και μήτε να χωνέψουν δεν μπορούν".

Γιατί, αλλοίμονο, ο βάρβαρος δεν μπορεί να δικαιώσει το πνεύμα του φορώντας αρκουδοτόμαρο και πίνοντας το κρασί του σε ανθρώπινα κρανία, ενώ ο πολιτισμένος έχει πνεύμα και το διακινεί με μια γραβάτα κι ένα κουστούμι, αθωωμένος από κάθε βαρβαρότητα. Αλλά τί δυσαρμονία, το πνεύ-

μα του πουλιέται μόνο 50 δραχμές. Ερώτημα ανατόφευκτο σ' αυτούς τους πολιτισμένους, που τρομάζουν από το αίμα αλλά ηδονίζονται απ' την οσμή του. Γιατί, σ' έναν κόσμο όπου τα πάντα έχουν αναχθεί σε χρήμα, το πνεύμα του έχει τόσο ευτελή αξία; Αλλά τί λέμε; "Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι".

ΥΠΟΚΡΙΤΕΣ Ή ΟΠΛΑ ΗΤΑΝ ΠΑΝΤΑ ΤΟ ΕΜΒΛΗΜΑ ΣΑΣ

Καμαρώστε τους πώς σκαρφαλώνουν οι ευκίνητοι αυτοί πύθηκοι. Σκαρφαλώνουν ο ένας πάνω στον άλλον και σπρώχνονται στη λάσπη και στον γκρεμό. Προς τον θρόνο τρέχουν όλοι: αυτή είναι η τρέλλα τους, ως εάν η ευτυχία καθότανε στο θρόνο. Συχνά η λάσπη κάθεται στο θρόνο και ο θρόνος στη λάσπη. Πετάξτε λοιπόν πέρα τη βρώμα, τραβηχτείτε πέρα απ'τον καπνό των ανθρωποθυσιών τους".

Αν ο Αριστοτέλης θεωρούσε τον άνθρωπο πολιτικό όν, σήμερα η κυρίαρχη πολιτική συντηρεί ό,τι ανθρώπινο υπάρχει. Αυτός ο πολιτικός κανιβαλισμός πήρε σάρκα και οστά στην πλατεία της Αγίας Σοφίας όπου οι όψιμοι κομμουνιστές δήμαρχοι κάλεσαν συγκέντρωση και πορεία για να καταγγείλουν τους "προβοκάτορες αναρχικούς". Αν ήταν φοιτητές θα είχαν το ελαφρυπτικό "ιδέες χωρίς κόστος". Αλλά πώς να αθώωσε κανείς αυτούς που σε άλλες εποχές γνώρισαν καλύ-

τερα από μας την αστυνομική θηριωδία; Η εθνική τους συμφιλίωση δεν στάθηκε μόνο στα σαλόνια και στις δεξιώσεις, αλλά πέρασε κι απ'τα μπουντρούμια της ασφάλειας, σφραγίζοντας μνήμες και σημάδια για λίγα ψίχουλα νομιμότητας. Εμάς όμως μας θυμούνται και θα μας θυμούνται γιατί πάντα θα τους θυμίζουμε τον Σπέρα και τον Αρβανιτάκη, τον Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη και στην Ισπανία, την Κροστάνδη και την Πολωνία, την Ουγγαρία του '56 και το Τσέρνομπιλ.

"Πάνω στο δέντρο του μέλλοντος θα κτίσουμε τις φωλιές μας. Οι αετοί θα φέρνουν σε μας τροφή με το ραμφί τους. Αληθινά, τροφή που δε θα μπορέσουν οι ακάθαρτοι να φάνε μαζί μας! Γιατί θα δουν πως τρώνε φωτιά και τους καίγεται το στόμα.... Και σαν δυνατοί άνεμοι θέλουμε να ξήσουμε από πάνω τους, γείτονες των αετών, γείτονες του χιονιού, γείτονες του ήλιου: έτσι ζουν οι δυνατοί άνεμοι... και τέτοια συμβουλή δίνουμε στους εχθρούς μας και στο κάθε τί που φτύνει και ξερνά: "προσέχετε, μη φτύνετε ενάντια στον άνεμο".

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ;

Τι ήταν αυτό που οδήγησε πολλές φορές τα πράγματα σ' αυτή τη σύγκρουση μέχρι θανάτου, ανάμεσα στους νεαρούς με τις μαύρες σημαίες και την αστυνομία; Τι σημαίνει και πώς προήλθε αυτό το κίνημα που έγινε γνωστό περισσότερο από τα επεισόδια και λιγότερο από τη μορφή, τους στόχους και τη λειτουργία του;

Η απάντηση δεν βρίσκεται στις κατελλημένες σχολές όπου μια χούφτα αναρχικοί φωνάζουν "βία στη βία της εξουσίας", αλλά πολύ πίσω στη Βασιλεία της Ελβετίας, όπου το 1869 ο απόγονος κάποιων ευγενών και πρόγονος των σύγχρονων Μιχαήλ Μπακούνιν εισέρχεται ορμητικά στην αίθουσα του συνεδρίου της Πρώτης Διεθνούς για να υποστηρίξει τις απόψεις του για την καταστροφή ή του κράτους. Δραπέτης τότε από τη Σιβηρία όπου τον είχε φυλακίσει ο Τσάρος και έχοντας στην πλάτη του μία θανατική καταδίκη, υπήρξε, μαζί με τον φίλο και δάσκαλό του Πруντόν, από τους θεμελιωτές του κλασικού αναρχισμού.

Κατ' αρχήν ερωτοτροπούμε με τη λέξη αναρχία, που από τη μια σημαίνει αταξία και από την άλλη, φυσική τάξη και οργανωτική αρμονία χωρίς τη μεσολάβηση της εξουσίας με τον ίδιο τρόπο που ερωτοτροπούν τόσο ο

Πрунτόν και ο Μπακούνιν όσο και αυτοί που αγωνίστηκαν για την πραγμάτωσή της. Αυτή η διττή φύση της αναρχίας ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα στο βαθμό που η κοινωνική επανάσταση είναι πράγματι η πιο κολλοσιαία αταξία και αποδιοργάνωση ενός εχθρικού κόσμου, όπου τα πάντα καταστρέφονται και ταυτόχρονα μα καινούρια τάξη πραγμάτων εμφανίζεται, μια καινούρια οργάνωση ζωής δίνει σάρκα και οστά στη νέα κοινωνία. Αναρχία δεν είναι μόνο η άρνηση της εξουσίας αλλά η θετική κατάργησή της. Είναι η γενικευμένη εναλλακτική λύση ως προς τα ιεραρχικά πρότυπα αυτής της κοινωνίας. Αναρχία είναι η ιστορικά βιωμένη εμπειρία μιας θεωρίας, που εκφράζει: μια εικόνα μιας μελλοντικής μη εκμεταλλευτικής, μη καταπιεστικής, μη εξουσιαστικής κοινωνίας, μια κριτική της υπάρχουσας κοινωνίας και των θεσμών της βασισμένη σ' αυτό το αντιεξουσιαστικό όραμα, μιας αντίληψης της ανθρώπινης φύσης που να δικαιολογεί την ελπίδα για μια σημαντική πρόοδο προς αυτό το όραμα και ένα μέσο περάσματος, μια στρατηγική που συνεπάγεται την άμεση καθιέρωση μη εκμεταλλευτικών, μη καταπιεστικών, μη εξουσιαστικών και αποκεντρωτικών εναλλαγών.

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΟΡΑΜΑ

Όταν λέμε αναρχικό όραμα δεν μπορούμε να εννοήσουμε αυτό που ιστορικά έχει καταγραφεί μέσα απ' την πάλη, την πολύχρονη πάλη, των καταπιεσμένων που με οδηγό τους την απόλυτη ελευθερία του ατόμου και της κοινωνίας (ταυτολογία) οικειοποιούνταν την ζωή τους ενάντια σ' αυτούς που ληστρικά την κατείχαν. Μιας ελευθερίας που περνούσε, και οφείλει να περάσει, πάνω από τα συντρίμια του κράτους και της εξουσίας, όπου το πρώτο (κράτος) ενώνει καταναγκαστικά και με την απειλή των όπλων, αυτό που η δεύτερη (εξουσία) διαχωρίζει, την ανθρώπινη κοινωνία δηλαδή, ανάμεσα σε αυτούς που κατέχουν την εξουσία και διευθύνουν και σ' αυτούς που δεν την κατέχουν και εκτελούν.

Με αυτή την γενική αρχή που θεμελίωσε την θεωρία και την πρακτική του αναρχισμού, οι αναρχικοί εντός —και διαμέσου της κοινωνίας, φτιάξαν προγράμματα, οργανώσεις, και μπαίνουν μέσα στους ξεσηκωμούς των καταπιεσμένων μιας και πάντα αποτελούσαν αναπόσπαστο κομμάτι τους.

Αυτό που προέχει όμως εδώ, στην σημερινή κατάσταση, δεν είναι να υμνήσουμε την ιστορία και αυτούς που πριν από μας, που σημαίνει σε άλλες εποχές, την κατέγραψαν. Αν σήμερα μιλάμε για την ιστορικότητα του αναρχικού οράματος το κάνουμε, και θα συνεχίσουμε να το κάνουμε, κάτω από την σκοπιά της χρήσης που μπορεί να έχει στους δικούς μας, που σημαίνει αυτήν την εποχή, στόχους στον δικό

μας έμπρακτο λόγο.

Είναι γεγονός ότι τα ελεύθερα αυτόνομα άτομα θα επεξεργαστούν ενδεχομένως λύσεις που μέσα στα πλαίσια της τωρινής κοινωνίας, δύσκολα μπορούμε να προβλέψουμε. Δεν θέλουμε να δεσμεύσουμε κανέναν σ' ένα μόνο όραμα —σ' αντίθεση με τις ιδεολογίες της ιδανικής κοινωνίας και τα ολοκληρωτικά προγράμματα της οποιασδήποτε επιστημονικής θεωρίας, γιατί από λόγους αρχής απορρίπτουμε κάθε απόλυτο σχήμα και αντίληψη — μια που η αποδοχή του πλουραλισμού συνεπάγεται τη δημιουργία παραλλαγών άρα και απεριόριστων δυνατοτήτων τελειοποίησης των ανθρώπινων συνθηκών ζωής, οι οποίες προσπαθούν πάντοτε να ανακαλύψουν καινούριες μορφές έκφρασης και κατά συνέπεια δεν μπορεί κανείς να βάλει ένα συγκεκριμένο όριο. Ωστόσο δεν υπάρχει καμιά αντίφαση στην προσπάθεια σκιαγράφησης (περιγραφής) μιας κοινωνίας που θα εύρισκε σύμφωνους τους αναρχικούς ικανοποιώντας τα κριτήριά τους, στο μέτρο που είναι φανερό ότι το μοντέλο υπόκειται σε κοινωνική κριτική και τροποποίηση και ότι θα μπορούσαν ίσως να βρεθούν και άλλα μοντέλα. Σαν μίνιμουμ θα μπορούσε να πει κανείς ότι στη μελλοντική κοινωνία που οραματιζόμαστε θα εξαφανιστεί η ανάγκη για τη χρήση της οργανωμένης βίας της κυβέρνησης και του κράτους. Καθώς επίσης θα πάψει να υφίσταται εκμετάλλευση και κυριαρχία ανθρώπου από ομοίους του, στο βαθμό που βασικές αρχές θα είναι η οικονομική, κοινωνική, φυλετική, σεξουαλική ισότητα και η από κοινού κατοχή των μέσων

παραγωγής και οι καταδικασμένες μέ-
χρι τα τώρα σε λήθη αξίες της αληλ-
λεγγύης, αλληλοβοήθειας και της ε-
λευθέρης συνένωσης και συνεργασίας
θα γίνουν επίκεντρο δίνοντας έτσι τη
δυνατότητα στο άτομο να βρει το συμ-
πλήρωμά του και όχι το όριο του στην
κοινωνία, διευρύνοντας και όχι οριο-
θετώντας την ατομική και κοινωνική
ελευθερία.

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ

Κεντρικής σημασίας για μας τους
αναρχικούς είναι η αντίληψη για την
ανθρώπινη φύση, που υποστηρίζει ότι
τα ανθρώπινα όντα έχουν ιδιότητες που
τα κάνουν ικανά να ζήσουν σε μια κατά-
σταση ειρήνης κι ελευθερίας, αναπτύσ-
νοντας ικανότητες για μια αμοιβαία
βοήθεια, συνεργασία, σεβασμό και κοι-
νοτικές σχέσεις, τις οποίες θεωρούμε
βάση της κοινωνικής προόδου.

Η πεποίθηση όμως ότι η εξουσία
διαφθείρει κι ότι οι άνθρωποι γίνονται
εύκολα ανεύθυνοι όταν την ασκούν,
αποτελεί το μεγαλύτερο μέρος της κρι-
τικής μας απέναντι στην πολιτική εξου-
σία και τη συγκεντρωτική δύναμη. Η
εξουσία πρέπει να διαλυθεί, όχι τόσο
επειδή όλοι είναι πάντα "καλοί", αλλά
επειδή όταν η εξουσία συγκεντρώνε-
ται, μερικοί άνθρωποι τείνουν να γί-
νουν εξαιρετικά "κακοί". Αυτή η επι-
σημάνση γίνεται όχι μόνο σε σχέση με
την πολιτική εξουσία αλλά και με κά-
θε άλλη εξουσία, που κυμαίνεται από
τη συγκεντρωμένη οικονομική εξουσία
στο επίπεδο της κοινωνίας ως τη συγ-
κεντρωμένη πατριαρχική εξουσία στο

επίπεδο της οικογένειας.

Στην προσπάθεια μας να αποφύγου-
με κάθε δογματική αντίληψη περί αν-
θρώπινης φύσης ("αισιόδοξη", "απαι-
σιόδοξη", ή "ρεαλιστική"), όπως απλοϊ-
κά εκφράζεται από τα παραπάνω,
αναγνωρίζουμε ως κυρίαρχη παράμε-
τρο την επίδραση του περιβάλλοντος.
Αυτή η αντίληψη υπονοείται στον αι-
τιοκρατικό υλισμό του Μπακούνιν και
σύμφωνα μ' αυτήν, οι άνθρωποι δεν εί-
ναι έμφυτα ούτε "καλοί", ούτε "κακοί"
αλλά μάλλον συμπεριφέρονται και σκέ-
πτονται με ριζικά διαφορετικό τρόπο
κάτω από διαφορετικές περιστάσεις.
Το πρόβλημα που μπαίνει για μας τους
αναρχικούς είναι να δημιουργήσουμε
τις κοινωνικές εκείνες συνθήκες κάτω
από τις οποίες πραγματώνονται οι
ελευθεριακές μάλλον παρά εξουσιαστι-
κές, οι συνεργατικές μάλλον παρά οι
ανταγωνιστικές ικανότητες (σχέσεις)
των ανθρώπων.

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Η στρατηγική αφορά τη διάκριση
ανάμεσα στο όραμα του αναρχισμού
και την άποψη του για την άμεση δρά-
ση. Διατυπωμένες διαφορετικά, είναι το
πρόβλημα της σχέσης ανάμεσα σε συ-
νοπτικούς στόχους και πρακτικές δυνα-
τότητες. Βασισμένη στην αναρχική αρ-
χή ότι οι σκοποί δεν μπορούν να δια-
χωριστούν από τα μέσα ούτε η θεωρία
από την πρακτική, αναγνωρίζοντας ότι
τα μέσα υποδηλώνουν τους σκοπούς
και οι σκοποί αντανakλούν τα μέσα,
ερχόμαστε σε πλήρη αντίθεση και σύγ-
κρουση με το ησονυτικό δόγμα "οι

σκοποί αγιάζουν τα μέσα”.

Αυτό είναι ίσως το καίριο σημείο που επικεντρώνεται και η κριτική μας στους μαρξιστές. Η άποψη των αναρχικών πάνω σ’ αυτό το ζήτημα, δεν είναι αναγκαστικά ότι όλες οι πτυχές του στόχου των μαρξιστών είναι λαθεμένες, αλλά ότι δοσμένων των μεθόδων που υποστηρίζουν, είναι βέβαιο ότι δεν θα μπορέσουν να πετύχουν ποτέ εκείνους ακριβώς τους σκοπούς που ήθελαν. Το τελευταίο καθοριστικό χαρακτηριστικό των αναρχικών είναι οι πρακτικές τους προτάσεις για την κοινωνική αλλαγή. Οι αναρχικοί έχουν ένα σαφές πρόγραμμα δράσης, μια στρατηγική προσανατολισμού προς την κατεύθυνση του οράματος. Η κατευθυντήρια αρχή, που προσπαθούν να εφαρμόζουν σύμφωνα με τις ιστορικές συνθήκες, είναι η αντικατάσταση των καταπιεστικών κι εξουσιαστικών θεσμών από εθελοντικούς κι ελευθεριακούς.

Το αναρχικό πρόγραμμα περιλαμβάνει:

Πρώτιστα την κατάργηση όλων των διαμεσολαβητικών παραγόντων (κράτος, χρήμα, εμπόρευμα) και κατά συνέπεια την κατάργηση της μισθωτής εργασίας και του κεφαλαίου και την αντικατάσταση της ιδιοκτησίας ιδιωτικής ή κρατικής με την από κοινού κατοχή της γης και των μέσων παραγωγής.

α) Την πολιτική της αποκέντρωσης όπου δηλαδή δεν υπάρχει κέντρο αποφάσεων ή μάλλον το κέντρο αποφάσεων είναι παντού και η περιφέρεια πουθενά.

β) Την άμεση δημοκρατία στη λήψη αποφάσεων, την καθολική και ισό-

τιμη συμμετοχή όλων με την εκλογή εκπροσώπων άμεσα ανακλητών και κυκλική εναλλαγή καθηκόντων.

γ) Την αυτοδιεύθυνση των τόπων δουλειάς όπου οι εργαζόμενοι έχουν αποφασιστικό ρόλο πάνω στο πώς θα παραχθεί και γιατί, σε τι ποσότητα και σε ποια ποιότητα και πώς θα διανεμηθεί το προϊόν που παράγουν με άξονα τις κοινωνικές ανάγκες.

δ) Την μέγιστη ελευθερία σκέψης και έκφρασης.

ε) Την ελευθεριακή εκπαίδευση.

στ) Την εξάλειψη των αυθαίρετων διακρίσεων που βασίζονται στο φύλο, τη φυλή, την ηλικία, τη γλωσσική ιδιομορφία.

ζ) Την ανάπτυξη τεχνολογιών που δεν απαιτούν την κυριαρχία κι εκμετάλλευση της φύσης.

η) Και το σπάσιμο της κυριαρχίας στις οικογενειακές και προσωπικές σχέσεις.

ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ

Η αξιολογική βάση του αναρχισμού, δηλαδή η "πρώτη" αξία από την οποία απορρέει και στην οποία πάντα αναφέρεται η αναρχική θεωρία και πρακτική, είναι η ελευθερία. Δε θέλουμε εδώ να ασχοληθούμε με την ελευθερία, επομένως, την ορίζουμε ως απουσία εξουσίας. Δίνουμε έναν αρνητικό ορισμό, γιατί, σε αυτήν την περίπτωση, θεωρούμε ότι είναι πιο χρήσιμος από ένα θετικό ορισμό (σε στιλ "μέγιστη ανάπτυξη των προσωπικών δυνατοτήτων" κλπ). Επιπλέον όπως δείχνει και η ετυμολογία της λέξης αναρχία, οι αναρχικοί είναι πεπεισμένοι ότι η απουσία εξουσίας είναι η μόνη κοινωνική συνθήκη που επιτρέπει τη μέγιστη ανάπτυξη κλπ.

Ωστόσο η "απουσία εξουσίας" θα είναι ανεπαρκής ορισμός αν δε δοθεί και ο ορισμός της εξουσίας. Κατά προσέγγιση, με άλλη μια απλοποίηση, ορίζουμε την εξουσία ως τη δυνατή — που προσδίδεται σε καθορισμένους κοινωνικούς ρόλους— για θέσπιση κανόνων κι επιβολή κυρώσεων για έκδοση εντολών και επιβολή της εκτέλεσής τους. Δηλαδή, ως μια σειρά εξουσιαστικών και διαρκώς ασύμμετρων κοινωνικών σχέσεων. Ας εξηγηθούμε: με κάπως αιρετική διάθεση απέναντι στην παραδοσιακή αναρχική σημασιολογία, ορίζουμε την εξουσία ως την ασύμμετρη φύση μιας κοινωνικής σχέσης από την άποψη της δύναμης λήψης αποφάσεων, γιατί πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η εξουσία είναι παρούσα, με μορφές λιγότερο ή περισσότερο συγκεντρωτικές και έκδηλες,

σε κάθε πραγματική ή φανταστική κοινωνία. Εμφανίζεται, δηλαδή, σαν μια ανεξάλειπτη κοινωνική λειτουργία ("συνέλευση", "κοινή γνώμη" κλπ). Στις πολύ διαφοροποιημένες και πολυσύνθετες κοινωνίες, δεν αρκεί να φαντάζεται κανείς μιαν αδιαίρετη συλλογική εξουσία· σε αυτές τις κοινωνίες είναι αναμφίβολα πολύ ευρύ το φάσμα των επιλογών που ξεπερνούν την ατομική σφαίρα και, επομένως, δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν συλλογικά απ' όλους τους ενδιαφερόμενους με την απόλυτη έννοια του όρου, δηλαδή με απόλυτη ομοφωνία και σε ένα επίπεδο απόλυτης ισότητας, τόσο για λόγους λειτουργικότητας όσο και λόγους αποδοτικότητας, κλπ. Κι έτσι μπορούν να εμφανιστούν με μ ο ν ω μ έ ν ε ς σχέσεις με μορφή καθαρά ασυμμετρική τόσο μεταξύ των ατόμων όσο και μεταξύ των ατόμων της κοινότητας. Αλλά αυτή η ασυμμετρία δεν είναι ακόμα εξουσία αν σ τ η ν α λ ό τ η τ ά τ ο υ ς οι κοινωνικές σχέσεις κατορθώνουν να ανασυνθέτουν μια ουσιαστική ισοδυναμία εξουσίας μεταξύ όλων των ατόμων, αν δηλαδή επιβεβαιώνεται αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε γενική και αμοιβαία "συμβολική ανταλλαγή" εξουσίας κατά την οποία κανένας δεν καθορίζει την συμπεριφορά των άλλων περισσότερο από ό,τι καθορίζεται η δική του συμπεριφορά και αντιστρόφως.

Όταν, αντίθετα, η ασυμμετρία μεταξύ των ατόμων γίνεται διαρκής και όταν η συμμετρία μεταξύ των μεμονωμένων ατόμων και της κοινότητας καταλήγει σε αυθόρμητη αποδοχή των (και εντός των) αναπόφευκτων ορίων

της και η σχετική εξουσία γίνεται μια λειτουργία διαχωρισμένη από την κοινωνία, λειτουργία που αναλαμβάνεται και επιβάλλεται από ειδικές κοινωνικές ομάδες, όταν δηλαδή η ασυμμετρία θεσμοποιείται σε δομές και κώδικες ιεραρχικής συμπεριφοράς, τότε εμφανίζεται η εξουσία όπως την ξέρουμε, η κρατική εξουσία.

Η κρατική εξουσία απορρέει από τη διάχυτα υπάρχουσα εξουσία (την ευρέως εννοούμενη αυταρχικότητα), αλλά όχι υποχρεωτικά⁴ όπως και η ανισότητα μπορεί να γεννηθεί, αλλά όχι υποχρεωτικά, από την ανομοιότητα.

Επαναλαμβάνουμε, για να μην υπάρχουν αμφιβιλίες, ότι η σημασία που αποδίδουμε εδώ στους όρους "κρατική εξουσία" και διάχυτα υπάρχουσα εξουσία" (και αυτό, γιατί το απαιτεί η ανάλυσή μας) δεν αντιστοιχεί στην τρέχουσα χρήση των όρων από τους αναρχικούς (οι οποίοι, τις περισσότερες φορές, συνδέουν τους δυο όρους σε μια ενιαία και αδιαίρετη αρνητική αξία), ούτε και στην τρέχουσα χρήση των όρων απ'τους απολογητές της ιεραρχίας που σκόπιμα συγχέουν τη διάχυτα υπάρχουσα εξουσία με την κρατική εξουσία για να δικαιολογήσουν την ύπαρξη της δεύτερης. Διαχωρίζοντας με το δικό μας τρόπο τους δυο όρους, μπορούμε να πούμε ότι για τον αναρχισμό, όσο περισσότερη ελευθερία υπάρχει ή όσο περισσότερο αναπτύσσεται η ελευθερία τόσο περισσότερο εμποδίζεται η λεγόμενη "διάχυτα υπάρχουσα εξουσία" να γίνει κρατική εξουσία και η ανομοιότητα ανισότητα. Με μια ουσιαστική διαφορά:

η διάχυτα υπάρχουσα εξουσία, από τη φύση της, εμπεριέχει πολύ μεγαλύτερους κινδύνους να μετατραπεί σε κρατική εξουσία, δηλαδή να έρθει σε αντίθεση και να περιορίσει την ελευθερία, ενώ η ανομοιότητα (η ευρέως εννοούμενη ποικιλομορφία) είναι απόλυτα συνυφασμένη με την ελευθερία. Εξάλλου, η πρώτη θα πρέπει να περιοριστεί στο φυσιολογικό "ελάχιστο", ακόμα και σαν συλλογική λειτουργία* ενώ η δεύτερη πρέπει να επεκταθεί σ'όλο της τον πλούτο ως το φυσιολογικό "μέγιστο".

Η κοινωνική ελευθερία του αναρχισμού, λοιπόν, σημαίνει κατ'ανάγκη ισοτιμία και ανομοιότητα. Ή, αν προτιμάτε, η αναρχική ελευθερία, που είναι η πιο ακραία και συνεκτική ερμηνεία η οποία έχει προταθεί ως τώρα, μπορεί να θεωρηθεί ως η πιο ακραία και συνεκτική ισότητα (γιατί είναι τέτοια ακόμα και απέναντι στη διάχυτα υπάρχουσα εξουσία ανούμενη τη μετατροπή της σε κρατική εξουσία, δηλαδή σε άνιση εξουσία) μαζί με την πιο ακραία και συνεκτική ανομοιότητα.

Πράγματι, χωρίς καθόλου να είναι αντιφατικές, οι έννοιες ισότητα και ανομοιότητα είναι συμπληρωματικές: παράδοξο αλλά είναι αλήθεια, είναι η ανισότητα που οδηγεί στην ομοιομορφία, την ισοπέδωση, τη μαζικοποίηση. "Ακόμα και σήμερα ακούμε να επα-

* Οι αναρχικοί επανειλημμένα επισήμαναν τον κίνδυνο να μετατραπεί η συλλογική εξουσία σε εκείνη την "τυρανία της κοινωνίας", στην οποία αναφέρεται ο Τζών Στιούαρτ Μιλ.

να λαμβάνεται επίτονα αλλά και επίμιο-
να", γράφει ο Γκουϊντούτσι, "ότι,
προτείνοντας την ισότητα, θέλουμε "να
παραβιάσουμε την ανθρώπινη φύση",
που δημιουργεί τις "διαφορές" και ό-
μως, είναι απλό: είναι δυνατό να υπάρ-
χουν διαφορές, και μάλιστα χωρίς συγ-
κρούσεις, μόνο σε καταστάσεις ισότη-
τας ενώ, αντίθετα, οι διαφορές ισοπε-
δώνονται στις καταπιεστικές επιτεδο-
ποιήσεις των τάξεων και των κοινω-
νικών στρωμάτων όπου όλοι είναι ε-
ναλλάξιμοι". "Η ανομοιότητα", όπως έ-
λεγα γράφοντας για την αυτοδιεύθυν-
ση, "πρέπει όχι μόνο να είναι αποδεκτή
αλλά και να εκθειάζεται, να επιδιώκε-
τι, να δημιουργείται και να αναδημιουρ-
γείται συνεχώς. Γιατί η ανομοιότητα εί-
ναι μια ανάγκη του ανθρώπου, γιατί η
ανομοιότητα είναι μια αξία καθεαυτή.
Το α ν ό μ ο ι ο ε ί ν α ι ω ρ α ί ο".

Ελευθερία, ισότητα και ανομοιότητα
σε όσο γίνεται μεγαλύτερο βαθμό και
σε αναγκαία σ υ ν ο χ ή μεταξύ τους:
αυτός είναι ο ειδοποιός χαρακτήρας
του αναρχισμού. Και από εδώ ακρι-
βώς απορρέει η ιδιαιτερότητα της
αναρχικής ουτοπίας.

Ο αναρχισμός είναι, λοιπόν, η
ελπίδα και η θέληση για έναν κοινωνι-
κό μετασχηματισμό τόσο ριζοσπαστικό,
σε τόσο μεγάλη αντίθεση με την υπάρ-
χουσα τάξη πραγμάτων, ώστε να κατα-
στεί ε φ ι κ τ ή μια ισχυρότατη ουτο-
πική τάση. Αλλά αυτή η ουτοπική
τάση είναι επιπλέον αναγκαία για να
προσανατολιστεί η κοινωνική δράση
προς μια τόσο ριζοσπαστική αλλαγή
ώστε να καταστεί αναγκαίο ένα πραγ-
ματικό ποιοτικό άλμα: όσο μεγαλύ-

τερη είναι η απόσταση μεταξύ του υ-
παρκτού και της άρνησής του τόσο με-
γαλύτερη πρέπει να είναι και η τάση
για να επιτραπεί στο "μέλλον" να εισ-
χωρήσει στο παρόν ώστε να το μετα-
σχηματίσει, για να επιτραπεί στο ανέ-
φικτο να γίνει εφικτό. Πράγμα που,
κατά σύμπτωση, εξηγεί και την πα-
ρουσία "χιλιαστικών" στοιχείων στα
μαζικά αναρχικά κινήματα.

Αφού η αναρχική αλλαγή προϋπο-
θέτει ένα πολιτιστικό ποιοτικό άλμα
(μια "πολιτιστική αλλαγή" μπορούμε
να πούμε), η λειτουργία της αναρχικής
ουτοπίας είναι πάνω απ' όλα η επανα-
στατική λειτουργία: ν' αναπτύξει την
ελπίδα και τη θέληση για αλλαγή της
κοινωνίας σε τέτοιο σημείο ώστε όχι
μόνο να ξεπεραστούν τα όρια ενός δε-
δομένου συστήματος εξουσίας, αλλά
και να καταστραφεί τελείως η πολιτι-
στική μεμβράνη που χωρίζει το συμ-
βολικό χώρο της εξουσίας από το συμ-
βολικό χώρο της ελευθερίας. Μια μεμ-
βράνη που δημιουργήθηκε με την επί-
χιλιετες εναπόθεση και στρωμάτωση
στις χαρακτηροδομές των ατόμων και
την κοινωνική φαντασία (καθώς και με
την μεταβίβαση από γενιά σε γενιά)
τόσων και τόσων ιεραρχικών — εξου-
σιαστικών συμπεριφορών και ιεραρχι-
κών αξιών, ένα σωρό φαντασιώσεων
και μύθων που κατασκευάστηκαν από
—και για— μια κοινωνία χωρισμένη
σε κυρίαρχους και κυριαρχούμενους.

Σ' αυτή την πολιτιστική ρήξη βρί-
σκεται και η πραγματική σημασία της
αναρχικής επανάστασης, που δεν είναι
η "μεγάλη οργιαστική νύχτα", δεν είναι
η "αποκάλυψη", αλλά μια "μεταλλαγή",

με πρωτοφανή ένταση και διάσταση που συντίθεται από ηθικές, δομικές και συμπεριφορικές αλλαγές, από ατομικές και συλλογικές αλλαγές. Αφού το κράτος έχει εισχωρήσει ακόμα και μέσα στα κεφάλια των ανθρώπων, τόσο των δούλων όσο και των αφεντικών, η ουτοπική λειτουργία είναι επαναστατική λειτουργία με την αναρχική έννοια όταν και όσο κατορθώνει να διαλύει αυτό το "ασυνείδητο κράτος", όπως το ονομάζει ο Λουρό, επιτρέποντας έτσι την αποδέσμευση της εν δυνάμει τεράστιας ανθρώπινης ενεργητικότητας, την ελεύθερη ροή (που τόσο φοβούνται και οι δούλοι και τα αφεντικά) του "καταρράκτη της αναρχίας".

Παρ' όλα αυτά, η ουτοπική τάση του αναρχισμού δεν εξαντλείται στην επαναστατική λειτουργία που επιφέρει το πολιτιστικό άλμα, γιατί αυτή δεν οδηγεί απ' το κλειστό σύστημα στο άλλο όπως συμβαίνει με τις ουτοπίες που κινούνται μέσα στο χώρο της εξουσίας. Η αναρχική ουτοπία είναι διαρκής ουτοπία, είναι ίσως η μόνη ουτοπία που δεν μπορεί να γίνει ιδεολογία με τη μανχαϊμική έννοια, που δεν μπορεί, δηλαδή, να γίνει δικαίωση του υπαρκτού. Μπορούμε βέβαια να φανταστούμε έναν περιορισμό της ουτοπικής τάσης με τ' α την επαναστατική ρήξη αλλά ο ελευθεριακός χαρακτήρας της αναρχικής ουτοπίας ε γ γ υ ά τ α ι τη συνέχεια μιας αμείωτης τάσης για αλλαγή. Γιατί ο χώρος στον οποίο τοποθετείται τότε η κοινωνία είναι ο χώρος των άπειρων δυνατοτήτων για εξερεύνηση. Η ελευθεριακή κοινωνία είναι α ν ο ι χ τ ή κοινωνία. Η α ν α ρ χ ι-

κ ή ουτοπία είναι ένας απλησίαστος ορίζοντας: μπορεί να πει κανείς ότι έφτασε στην Ινδία ενώ αντίθετα έχει φτάσει στην Αμερική και μετά να στηρίξει σ' αυτό το γεγονός μια ολόκληρη ιδεολογία, αλλά κανείς δεν μπορεί να πει ότι πλησίασε τον ορίζοντα. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι να εξαντληθούν οι άπειρες μορφές της ελευθερίας.

Στην πραγματικότητα, λοιπόν, η αναρχική ουτοπία είναι ο χώρος των χιλιάδων ουτοπιών που όχι μόνο μπορούν να διαδέχονται η μια την άλλη, όπως στην εικόνα του Όσκαρ Ουάιλντ, αλλά και να συνυπάρχουν σε διαφορετικές κοινωνίες ή μέσα στους κόλπους της ίδιας κοινωνίας. Η αναρχική ουτοπία δεν έχει τίποτα κοινό με εκείνες τις "μονολιθικές και ομοιογενείς κατασκευές όπου δεν συμβαίνει καμιά αλλαγή", στις οποίες αναφέρεται ο Ντάρεντορφ. Κάτι τέτοιο μπορεί να αληθεύει για τις μεμονωμένες ουτοπικές εφαρμογές, για τα μεμονωμένα ουτοπικά μοντέλα. Δεν δυσκολευόμαστε να παραδεχτούμε ότι τα περισσότερα ουτοπικά μ ο ν τ έ λ α έχουν αυτό το χαρακτήρα του ασφυκτικού κομφορμισμού και της νεκρής σταθερότητας (δεν ήταν καθόλου τυχαίο που πολλές ουτοπίες—σχεδόν όλες— ήταν εξουσιαστικές ουτοπίες, μοντέλα εξουσίας). Πράγμα όμως που, όπως είδαμε, δεν ισχύει στην περίπτωση της ουτοπικής λειτουργίας που είναι δυναμική λειτουργία και η εξάλειψη αυτής της λειτουργίας θα οδηγούσε σε μια "κατάσταση στασιμότητας" στην οποία ο άνθρωπος δεν είναι παρά ένα πράγμα

και η οποία δεν είναι παρά "ο θάνατος της ανθρώπινης θέλησης" (Μανχάιμ). Επίσης, σε καμιά περίπτωση δεν συμβιβάζεται με το χαρακτήρα της αναρχικής ουτοπίας, η εικόνα που δίνει ο Ντάρνεντορφ για την κοινωνία της ισότητας, συγχέοντας την ανισότητα με την ανομοιότητα. — ("Η κοινωνία της απόλυτης ισότητας είναι μια ιδέα όχι μόνο εξωπραγματική αλλά και φρικαλέα: στην Ουτοπία δεν βασιλεύει η ελευθερία (...) αλλά η τελειότητα του τρόμου ή της απόλυτης ανίας."). Και αυτό, γιατί ο αναρχισμός προϋποθέτει την *επιλογή της ελευθερίας* που είναι και η μέγιστη εγγύηση για την *ελευθερία της επιλογής* για την οποία κόπονται οι ρυπαίοι φιλελευθεροδημοκράτες τύπου Ντάρνεντορφ.

Η *αναρχική* ουτοπία είναι ο χώρος των χιλιάδων ουτοπιών, είναι δηλαδή ο χώρος των χιλιάδων μοντέλων που εξερευνούν τις μορφές της ελευθερίας, με τη διπλή λειτουργία της ανατρεπτικής επέμβασης στην κοινωνική φαντασία (προσπάθεια να αποδειχθεί το εφικτό του "ανέφικτου") και της πειραματικής εφαρμογής των ρποτάσεων για μια ελευθεριακή, εξισωτική κοινωνία. Η οικοδόμηση τέτοιων μοντέλων και η σύγκρισή τους είναι μια πράξη λογική που, όπως είπαμε, επιτρέπει την ορθολογική εξερεύνηση του μέλλοντος που επιθυμούμε να οικοδομήσουμε, για να μπορούμε ακριβώς να το οικοδομήσουμε, για να μπορούμε ακριβώς να το οικοδομήσουμε, αποφεύγοντας τα μαζικά πειράματα με ζωντανά πειραματόζωα, αποφεύγοντας τα λάθη και τις συνει-

δητές προδοσίες. Λογούχαρη, ίσως να είχαν αποφευχθεί πολλά από τα λάθη και τις μοιραίες αβεβαιότητες της ισπανικής επανάστασης, αν το αναρχικό κίνημα είχε ένα λιγότερο απλουστευτικό όραμα για την απελευθερωμένη κοινωνία, τους μηχανισμούς λήψης αποφάσεων και την τεράστια προβληματική της μετάβασης.

Η άρνηση από μέρους των αναρχικών για έναν τέτοιο πειραματισμό, για τη συζήτηση δηλαδή των προβλημάτων οργάνωσης της ελευθεριακής κοινωνίας (είτε λόγω του φόβου για μια "φυγή προς τα εμπρός" είτε λόγω της άποψης ότι η οικοδόμηση της ελευθερίας δεν είναι έργο δικό μας αλλά των μαζών, του συλλογικού πρωταγωνιστή της κοινωνικής επανάστασης, και επομένως πρέπει να ασχοληθούμε μόνο με την καταστροφή της παλιάς κοινωνίας), η άρνηση αυτή είναι τελείως παράλογη. Τα λάθη αυτής της επιχειρηματολογίας αποκαλύπτουν τόσο την αδυναμία κατανόησης της ουτοπικής λειτουργίας όσο και την καθήλωση σε μια αυστηρά ντετερμινιστική αντίληψη της ιστορίας ή μια αυστηρά φυσιοκρατική αντίληψη για την επανάσταση. Είναι μια άρνηση η οποία θανατώνει την ανατρεπτική δημιουργικότητα, μια άρνηση που συρρικνώνει τον πνευματικό πλούτο και το συγκινησιακό περιεχόμενο του αναρχισμού, που αφήνει την ελευθεριακή θεωρία και την ελευθεριακή πρακτική άοπλες απέναντι στα άμεσα προβλήματα της καταστροφής και της οικοδόμησης και, πάνω απ' όλα, άοπλες απέναντι στην τρομακτική δύναμη της κοινωνικής *αδράνειας* με την οποία η εξουσία κατορθώνει

να αναγεννάται από τις στάχτες της μετά από κάθε επαναστατική ρήξη.

“Όταν πέθανε το παλιό αφεντικό”, γράφει ο Γκουϊντούτσι, “ο δούλος κατάρφερε επιτέλους να νικήσει αλλά δεν ήξερε πώς θα οικοδομήσει την καινούρια κοινωνία. Πράγματι, περιορίστηκε πάντα στην άρνηση και ποτέ δεν ξεργάστηκε κάποια πρόταση για μια εναλλακτική κοινωνία ικανή να λειτουργεί απόλυτα δημοκρατικά σε όλα τα θέματα”. Για μια κοινωνία χωρίς κράτος, θα έλεγε πιο συγκεκριμένα ένας αναρχικός.

Το κράτος, σήμερα περισσότερο από ποτέ, ενσαρκώνει την ιεραρχία. Αν χθες ήταν μόνο η οργάνωση της πολιτικής εξουσίας, σήμερα το κράτος ενσωματώνει και νομιμοποιεί (και έτσι δικαιώνεται και το ίδιο) ολοένα περισσότερες κοινωνικές λειτουργίες (οικονομικές, παιδαγωγικές, πολιτιστικές κλπ). Η ουτοπία του κράτους — η τεχνογραφειοκρατική ουτοπία — είναι η δόμηση όλης της κοινωνίας σύμφωνα με τις δικές του ιεραρχικές αρχές, είναι η απόλυτη εξουσία. Είναι μια ουτοπία που, αν πραγματοποιηθεί, θα επιφέρει το θάνατο της κοινωνίας, αλλά και (τι ειρωνεία!) την αυτοκτονία του κράτους που μπορεί να υπάρχει μόνο σαν παράσιτο της κοινωνίας.

Σαν τον καρκινογόνο ιστό που εισβάλλει στους πυρήνες των κυττάρων κι επεκτείνεται από κύτταρο σε κύτταρο, από ιστό σε ιστό, ώσπου να θανατώσει τον οργανισμό, έτσι και το κράτος εισχωρεί όλο και πιο πολύ, όλο και πιο βαθιά στην κοινωνία. Η αναρχική ουτοπία είναι, λοιπόν, τα αντισώ-

ματα που πρέπει να δημιουργήσει η κοινωνία σε ολόένα αυξανόμενες ποσότητες για να μπορέσει να επιζήσει.

Η κοινωνία εναντίον του κράτους, το κυριότερο σύνθημα της αναρχικής ουτοπίας, είναι η εξέγερση των κυριαρχούμενων κοινωνικών ομάδων (των τάξεων που υφίστανται την εκμετάλλευση, των γυναικών, των καταπιεσμένων μειονοτήτων...) ενάντια στην κυριαρχία, ενάντια στη λογική της εξουσίας που ενσαρκώνεται από το κράτος. Αλλά για να μπορέσει η κοινωνία να κινηθεί ενάντια στο κράτος, πρέπει πάνω απ’όλα να μπορέσει να εννοήσει τον εαυτό της —σαν πραγματική δυνατότητα όχι σαν όνειρο— χωρίς χωροφύλακα, παπά, δικαστή, αφεντικό, γραφειοκράτη, διευθυντή... πρέπει δηλαδή να μπορέσει να φανταστεί τον εαυτό της χωρίς ρόλους εξουσίας, χωρίς ιεραρχικές δομές. Πρέπει να επινοήσει —και όσο γίνεται να δοκιμάσει στην πράξη— μορφές αυτοδιεύθυνσης και άμεσης δημοκρατίας, αποκέντρωσης και φεντεραλισμού. Πρέπει να επινοήσει και να δοκιμάσει στην πράξη μη ιεραρχικές σχέσεις μεταξύ άντρα και γυναίκας, ενηλίκων και παιδιών, πόλης και υπαίθρου, χειρωνακτικής και πνευματικής εργασίας. Πρέπει να επινοήσει και να δοκιμάσει στην πράξη αναρχικά ουτοπικά μοντέλα.

“Δεν έχουμε την πρόθεση”, έγραφε ο Μπακούνιν, “να επιβάλουμε σε οποιοδήποτε λαό ένα κοινωνικό σύστημα που θα το αντλήσουμε απ’τα βιβλία ή θα το επινοήσουμε εμείς. Ο λαός θα είναι ευτυχής και ελεύθερος μόνο αν μπορέσει να οργανωθεί από μόνος

του". Αποψη, που αναμφίβολα, δέχονται όλοι οι αναρχικοί. Αλλά εκείνο που αποδοκιμάζεται εδώ δεν είναι η ουτοπική προοπτική γενικά, είναι η, σαφώς αντι-αναρχική, απαίτηση να επιβληθούν στο παρόν και το μέλλον προκατασκευασμένα προγράμματα γενικής σωτηρίας, είναι το τεχνοκρατικό όνειρο τόσων και τόσων φιλόδοξων σωτήρων της κοινωνίας που θέλουν να φυλακίσουν την πραγματικότητα μέσα στο ζουρλομανδύα της **δ ι κ ή σ τ ο υ ς** ορθολογικότητας, είναι η "ευτυχία" που προκατασκευάζεται για λογαριασμό του λαού από τους "θεοφώτιστους πρίγκηπες" (ή από τις "επαναστατικές" δικτατορίες), η "ευτυχία" των εξουσιαστικών ουτοπιών που κατασκευάζεται σύμφωνα με τις ιδέες περί ευτυχίας των δημιουργών τους.

Αντίθετα, οι αντι-εξουσιαστικές ουτοπίες, όπως παρατήρησε ο Μαρία-Λουίζα Μπεννέρι, "δεν επιδιώκουν να παρουσιάσουν ένα προκατασκευασμένο πρόγραμμα, αλλά τολμηρές και ετερόδοξες ιδέες, (...) απαιτούν να είναι κάθε άνθρωπος "μοναδικός" κι όχι ένας μέσα στο πλήθος"; προτείνουν "μια ιδανική ζωή χωρίς να επιβάλλουν κάποιο πρόγραμμα - δηλαδή, ένα νεκρό σχήμα που εφαρμόζεται στη ζώσα ύλη.

Στον αντίποδα, λοιπόν, του ουτοπιστικού-εξουσιαστικού προγράμματος βρίσκεται η πρόταση, η ουτοπική πρόταση, για την οποία μιλάμε εδώ, η πρόταση σαν ατομική και συλλογική δημιουργικότητα, σαν ατομικός ή συλλογικός πειραματισμός, μια πρόταση που αναπτύσσεται μαζί με τον κοινωνικό αγώνα, μαζί με το επαναστατικό κίνημα, σε συνεχή αλληλεπίδραση

μεταξύ θεωρίας και πρακτικής, μεταξύ επιστήμης και ηθικής. Όπως έλεγε ο Μαλατέστα: "Το ουσιαστικό δεν είναι ο θρίαμβος των προγραμμάτων μας, των προτάσεών μας, των ουτοπιών μας, που άλλωστε πρέπει να επιβεβαιώνονται από την εμπειρία και ενδέχεται να τροποποιηθούν κατά την εφαρμογή τους". Και είναι σαφές ότι εδώ αρνείται -με συνέπεια- τη δογματική ακαμψία των μοντέλων, όχι την ύπαρξη και τη χρησιμότητά τους.

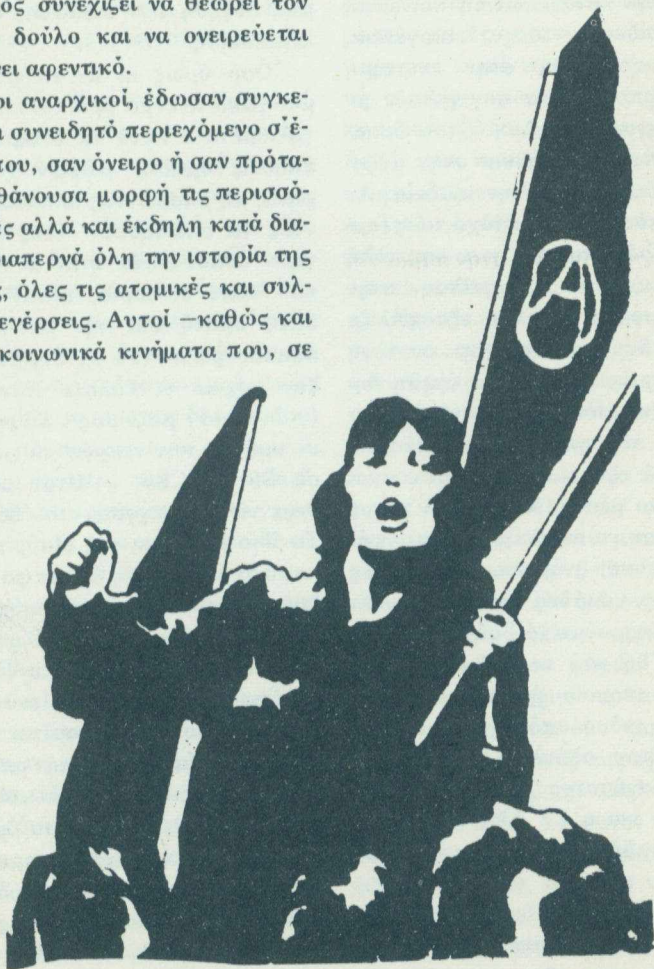
Ο ίδιος ο Μαλατέστα (στην "Αναρχία") περιγράφει μ'εκπληκτική σαφήνεια και ακρίβεια το μοντέλο της ελευθεριακής κοινωνίας και πριν απ' αυτόν ο Κροπότκιν (στην "Κατάκτηση του Ψωμιού") και μετά από αυτόν ο Μπενουάρ (στον "Καινούριο Κόσμος"). Τόσο αυτοί όσο και άλλοι αναρχικοί, γνωστοί και άγνωστοι, προσπάθησαν όχι μόνο να καταστρέψουν συθέμελα το σύστημα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης αλλά και να θέσουν τις βάσεις για μια κοινωνία χωρίς εξουσία: φρόντισαν δηλαδή να ζωντανέψουν όλο τον λαμπερό πλούτο της αναρχικής ουτοπίας: μερικές φορές με τα γραπτά τους, πιο συχνά όμως με τη συμπεριφορά τους, με τις επιλογές τους, με την ίδια τους τη ζωή.

Αυτοί, οι αναρχικοί, κράτησαν ζωντανό με το λόγο και το παράδειγμα -στην καθημερινότητα και τους αγώνες, στον ενθουσιασμό των επαναστατικών περιόδων ή στην κούραση της υποχώρησης, στα εργοστάσια στις Βαρκελώνης ή στα σταλινικά στρατόπεδα συγκέντρωσης, με άπειρες αντιφάσεις αλλά και μ' ανυποχώρητη συνέ-

πεια— το όραμα για μια εφικτή —
ανέφικτη κοινότητα ελεύθερων και ί-
σως ανθρώπων. Εφικτή γιατί είναι
μέσα στα πλαίσια της ανθρώπινης
"φύσης", ανέφικτη γιατί είναι έξω από
τα πλαίσια της κυρίαρχης κουλτούρας.
Εφικτή γιατί ο άνθρωπος μπορεί να
θεωρεί και να θέλει τον εαυτό του
ελεύθερο μεταξύ ελεύθερων, ανέφικτη
αν ο δούλος συνεχίζει να θεωρεί τον
εαυτό του δούλο και να ονειρεύεται
πότε θα γίνει αφεντικό.

Αυτοί, οι αναρχικοί, έδωσαν συγκε-
κριμένο και συνειδητό περιεχόμενο σ' έ-
να όραμα που, σαν όνειρο ή σαν πρότα-
ση, με λανθάνουσα μορφή τις περισσό-
τερες φορές αλλά και έκδηλη κατά δια-
στήματα, διαπερνά όλη την ιστορία της
κυριαρχίας, όλες τις ατομικές και συλ-
λογικές εξεγέρσεις. Αυτοί —καθώς και
εκείνα τα κοινωνικά κινήματα που, σε

διαφορετικό βαθμό, τόσο αυθόρμητα
όσο και με την επιρροή των αναρχικών,
επιδίωξαν να πραγματώσουν αυτό το ό-
ραμα της ελευθερίας και της ισότητας—
απέδειξαν ότι η αναρχική ουτοπία δεν
είναι η "φανταστική ανατροπή" αλλά
η "ανατρεπτική φαντασία".

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Στην Γαλλία ο Νοέμβρης του '86 δεν ήταν βέβαια ο Μάης του '68. Η κριτική στην καταναλωτική κοινωνία, στην εκπαίδευση, στην οικογένεια, στην αποικιοκρατία, στην επιστήμη κλπ., δεν μπορούν να συγκριθούν με τον συντεχνιακό ρεαλισμό του δικαιώματος στις σπουδές και στην αύξηση των δαπανών για την παιδεία. Αν οι Γάλλοι πέτυχαν τον στόχο τους (ουσιαστικά πρόκειται για μια αναστολή των μέτρων) αυτό το οφείλουν στην καθολική συμμετοχή που εξασφάλισε η άμεση δημοκρατία στις συντονιστικές επιτροπές. Όμως η άμεση δημοκρατία (εκπρόσωποι ανακλητοί, εντολοδόχοι των γενικών συνελεύσεων χωρίς καμιά εξουσία) δεν είναι ο σκοπός αλλά το μέσον. Μάλιστα ο τύπος προσπαθούσε να αναδείξει ηγέτες, ψάχνοντάς τους ανάμεσα σε μερικές εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές. Κι αν κάπου μπορούμε να δούμε την υπεροχή του '86 από το '68 είναι ακριβώς στην απουσία ηγετών που διασφαλίστηκε τόσο από την άμεση δημοκρατία (που απέκλειε στο εσωτερικό του κινήματος την ανάδυση ηγετών) όσο και η ΕΞ ΑΡΧΗΣ άρνησή τους σ' οποιαδήποτε κομματική οικειοποίηση (που απέκλειε την εκ των έξω επιβολή ηγετών). Η ίδια η σπίθα δεν άργησε να απλωθεί στην Ισπανία και στο Βέλγιο, στην Φρανκφούρτη και

την Κίνα, και πριν προλάβει να σβήσει άγγιξε λίγο τον μαθητόκοσμο της Ελλάδας. Παντού τα ίδια αιτήματα (πλην της Κίνας), πρόσβαση στα Πανεπιστήμια, αύξηση των δαπανών, όχι στην ελιτοποίηση.

Όσο όμως κι αν το φοιτητικό — μαθητικό πνεύμα βρίσκονταν προσανατολισμένο σ' αυτά τα αιτήματα, πολυπληθείς ομάδες νεαρών χωρίς αιτήματα, μη μπορώντας αλλά και μη θέλοντας να απαιτήσουν "ίσες ευκαιρίες", γιατί απλούστατα ήταν αποκλεισμένοι από κάθε ευκαιρία, κάναν την αυταπάτη ορατή και την κατέβασαν στο πλακόστρωτο. (Το σύνθημα που φώναζαν αρχικά οι Γάλλοι ήταν "τα CRS (γαλ. MAT) μαζί μας". Ξαφνικά αυτές οι ομάδες των νεαρών το μετέτρεψαν σε SS—SS, CRS. Ήταν μια προσπάθεια να προσεγγίσει το '86 το '68). Το ίδιο έγινε και στη Μαδρίτη, το ίδιο και στο κέντρο της Φρανκφούρτης από 300 μαυροντυμένους νεαρούς.

Κι αν η νίκη των Γάλλων σπουδαστών επεκτάθηκε και στο ζήτημα της Γαλλικής υπηκοότητας ενάντια στον ρατσισμό, ωστόσο παραμένει προκλητική η απουσία τους απ' την αεργία των σιδηροδρομικών που επεκτάθηκε και σε άλλους κλάδους. Όσο όμως κι αν αλλάξουν οι προσανατολισμοί ενός κινήματος εκείνο που δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ, είναι οι φάτσες των γουρουνιών και τα αφεντικά. Και ιδού:

Η αντιπολίτευση έμεινε άναυδη και

αμέτοχη. Ο κακομοίρης ο Μαρσαί, πήρε τα παπούτσια της τρύπιας του ι-
δεολογίας στο χέρι, όταν πήγε να μι-
λήσει στους φοιτητές.

Η δε κυβέρνηση, χεσμένη από την
δυναμική των κινητοποιήσεων επανέλα-
βε την ίδια "κασέτα" του Ντε Γκωλ
το '68:

ΣΙΡΑΚ: "Υπεύθυνοι είναι οι αναρ-
χικοί και οι αριστεριστές, αυτοί οι ε-
παγγελματίες της αποσταθεροποίη-
σης".

ΝΤΕΒΑΚΙΕ: "Θα συζητήσουμε μ'
αυτούς που έχουν κάτι να πουν, κι όχι
με ανεύθυνα άτομα, που το μόνο τους
χαρακτηριστικό είναι όχι στις συνο-
μιλίες, ενθουσιασμένοι από την δύ-
ναμη που τους δίνουν οι αριθμοί".

Και μέσα στην γενική σύγχυση και
στο παραλήρημα του πολιτικού λόγου
της εξουσίας ο κ. Σιράκ ανέλαβε να
εκπροσωπήσει την φάρα των πολιτικών
λέγοντας: "Με το νομοσχέδιο προσπα-
θήσαμε να προσαρμόσουμε την εκπαί-
δευση στις ανάγκες της οικονομίας".
Κι εδώ βρίσκεται η κρίση της σύγχρο-
νης εκπαίδευσης. Μια κρίση πολύπλευ-
ρη το βάθος της οποίας είναι ακόμη α-
δύνατο να προσδιοριστεί. Δεν υπάρχει
θεσμός που να μπορεί να εμπνέει ελ-
πίδα στο ίδιο του το μέλλον. Οι μετα-
βολές προκαλούν πιέσεις, οι πιέσεις
εξωτερικεύουν και εντείνουν τις αντι-
φάσεις και τις αντιθέσεις, που βρίσκο-
νται στο πετσί του παγκόσμιου εκμε-
ταλλευτικού συστήματος. Οι απαντα-
χού ηγέτες νιώθουν καλύτερα απ' τον
καθένα τις απρόβλεπτες συνέπειες που
μπορεί να επιφέρει οποιαδήποτε καινο-
(ή κeno)—τομία τους. Και εφ' όσον
μιλάμε για την εκπαίδευση δεν μπο-

ρούμε παρά να σκεφτούμε τόσο τις
μεταβολές και τους προσανατολισμούς
της όσο και τις εκρήξεις που πιθανόν
να προκληθούν απ' αυτές. Συνάμα είμα-
στε αναγκασμένοι να διατρέξουμε όλες
της τις βαθμίδες, από την πρωτοβάθ-
μια μέχρι τα μεταπτυχιακά, όχι γιατί υ-
πήρξε ποτέ κανένας διαχωρισμός τους,
αλλά ακριβώς γιατί σήμερα όσο ποτέ
άλλοτε, τα προβλήματα που υπάρχουν
μέσα σ' αυτές τις ενοποιούν διαγράφο-
ντας μια κοινή προοπτική σε μια κοι-
νή αγωνία, προκαλώντας μια όξυνση
που δεν είχαμε γνωρίσει μέχρι τώρα.
Αυτό που προκάλεσε εντύπωση στις
κινητοποιήσεις της Ευρωπαϊκής νεολαί-
ας από τον Νοέμβρη του '86 μέχρι
τους πρώτους μήνες του '87, ήταν ο
πρωταγωνιστικός ρόλος των μαθητών.
Δεν θα'ναι παράξενο αν η κρίση αυτή
βγάλει και τους μαθητές του Δημοτικού
στον δρόμο. Κι αυτό έχει να κάνει με
τα πλάνα των κυβερνήσεων που γίνο-
νται κατ' ανάγκην αωστήτά σε όλο και
περισσότερο κόσμο, έτσι που η προο-
πτική για ένα "καλύτερο" αύριο να με-
τατίθεται όλο και πιο μακριά. Κανείς
πια δεν μπορεί να βεβαιώσει (απ' την
σκοπιά των ηγετών μιλώντας) την νέα
γενιά ότι το μέλλον της ανήκει. Το
θαμπό γυαλί που χώριζε το σχολείο
απ' το πανεπιστήμιο κι αυτό απ' την
παραγωγή, γίνεται όλο και πιο διάφα-
νο, και η προοπτική της αβεβαιότητας
όλο και πιο βέβαιη. Στην εποχή που
διανύουμε είναι αδύνατον για την κα-
τακτητική και εκρηκτική σύγχρονη
τεχνολογία, να αφήσει την γενική
εκπαίδευση στο τωρινό της πίεδο.
Οι άνθρωποι που θα μπουν στην σύγ-
χρονη βιομηχανική κοινωνία πρέπει να

κατέχουν τεχνικές γνώσεις, να'χουν περισσότερες γνώσεις έστω κι αν αυτές αφορούν μόνο την τεχνική. Οι ανάγκες για ύλη εκπαίδευσης, αυξάνουν με τρομερό ρυθμό. Έτσι οι κλασικές σπουδές μοιάζουν αρχαϊκές και εκτός εποχής. Η σημασία του παρελθόντος γίνεται κάτι το τελειώς εξωτερικό. "Τι ήταν η αρχαία Ελλάδα; Ένας διαφορετικός κόσμος απ'τον δικό μας". Αυτήν την σημασία έχει σήμερα η φιλοσοφία που στήριξε τον δυτικό πολιτισμό. Μόνο μια κοινωνία που ζει πραγματικά το παρόν της θα μπορούσε να ξαναθέσει την σημασία του παρελθόντος γι'αυτήν.

Τα πάντα τείνουν να ΥΠΟΤΑΧΘΟΥΝ στους όρους της 3ης τεχνολογικής επανάστασης. Η ζωγραφική, η ποίηση, η μετάφραση, η λογοτεχνία, η μουσική, σαρώνονται εκτρωματικά μέσα στα κομπιούτερς. Η σύγχρονη τεχνολογία (Μάρκετινγκ, πληροφορική, κυβερνητική, ρομπότ) δεν απειλούν μόνο τον ανειδίκευτο ή το μισοειδίκευμένο δυναμικό αλλά κι αυτό το ειδικευμένο, αφού χρόνο με τον χρόνο η σημασία της ειδικεύσεως αναθεωρείται γρηγορότερα απ'όσο χρειάζεται για να αποκτηθεί (οι Γάλλοι ζήτησαν να γίνεται η επιλογή της ειδικότητας μετά τις σπουδές κι όχι κατά την διάρκειά τους, αφού δεν μπορούν να είναι σε θέση να γνωρίζουν, τί μετά από πέντε και έξη χρόνια θα θεωρείται αναγκαία ειδικότητα). Η κατεύθυνση της τεχνολογίας κάτω απ'την πίεση της συσσώρευσης, αναπαραγωγής και διατήρησης του κεφαλαίου, τείνει να αντικαταστήσει με αυξητικούς ρυθμούς γνώση και χέρια που δεν της είναι α-

ναγκαία. Έτσι το πανεπιστήμιο απ'όπου αντλείται το επιστημονικό δυναμικό, είναι ανίκανο να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες, τόσο απ'την σκοπιά της μαζικοποίησής του, όσο κι από την συρρίκνωση των νέων θέσεων εργασίας. Η ελιτοποίηση που επιχειρείται από την μια μεριά ωθεί μέχρι παροξυσμού την εξειδίκευση κι απ'την άλλη μετατρέπει την μεγάλη μάζα των φοιτητών σε απόκληρους της επιστήμης. Ταυτόχρονα το πανεπιστήμιο αποτελεί για τον μαθητόκοσμο την μόνη δυνατή οδό όχι πια για καριέρα, αλλά για μια θέση, για μια οποιαδήποτε θέση. Αυτό έχει σαν συνέπεια μια δίχως προηγούμενο εντατικοποίηση που οδηγεί εξ αρχής πολλούς μαθητές στην παραίτηση απ'αυτή την εξοντωτική διαδικασία, που είτε παρατούν το σχολείο στη μέση, είτε το τελειώνουν για να μπουν σε κάποιες τεχνικές σχολές, γνωρίζοντας εκ των προτέρων την τύχη τους. Αυτή η διπλή πίεση εντείνει και θα εντείνει την εκπαιδευτική κρίση. Αυτό που αποκαλούν υποβάθμιση των σπουδών συντελείται σε δυο επίπεδα. Από την μια η μόρφωση στο εσωτερικό της είναι ανεπαρκής κι απ'την άλλη οι βαθμίδες της εκπαίδευσης υφίστανται μια μετατόπιση προς τα πίσω σε αντιστοιχία με προηγούμενες εποχές. Έτσι βλέπουμε εδώ στην Ελλάδα η υποχρεωτική μόρφωση που παλιά ήταν το Δημοτικό σήμερα να έχει αρπάξει και 3 τάξεις του Γυμνασίου. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και στα διπλώματα. Παλιότερα με το απολυτήριο Γυμνασίου διεκδικούσες μια θέση στο δημόσιο ή σε μια επιχείρηση. Τώρα χωρίς πτυχίο για την ίδια θέση αυτό είναι α-

δύνατο. Το κύρος και τα προνόμια του παλιού διπλώματος έχουν παραχωρήσει την θέση τους στο μεταπτυχιακό και στο ντοκτορά. Από άποψη κύρους αυτό είναι όντως υποβάθμιση.

Εξ άλλου στα πανεπιστήμια σήμερα υπάρχουν σχολές, που από καπιταλιστική ακόμη άποψη, δεν δικαιολογούν είτε την ύπαρξή τους είτε την πληθώρα των φοιτητών. Δεν μπορεί κανείς να δικαιολογήσει την παραγωγική αξία της Βιομηχανικής Σχολής πόσο μάλλον τους 8.000 φοιτητές της, μόνο στην Θεσσαλονίκη. Ή ακόμη γιατί η Θεολογική συγκαταλέγεται στα ΑΕΙ.

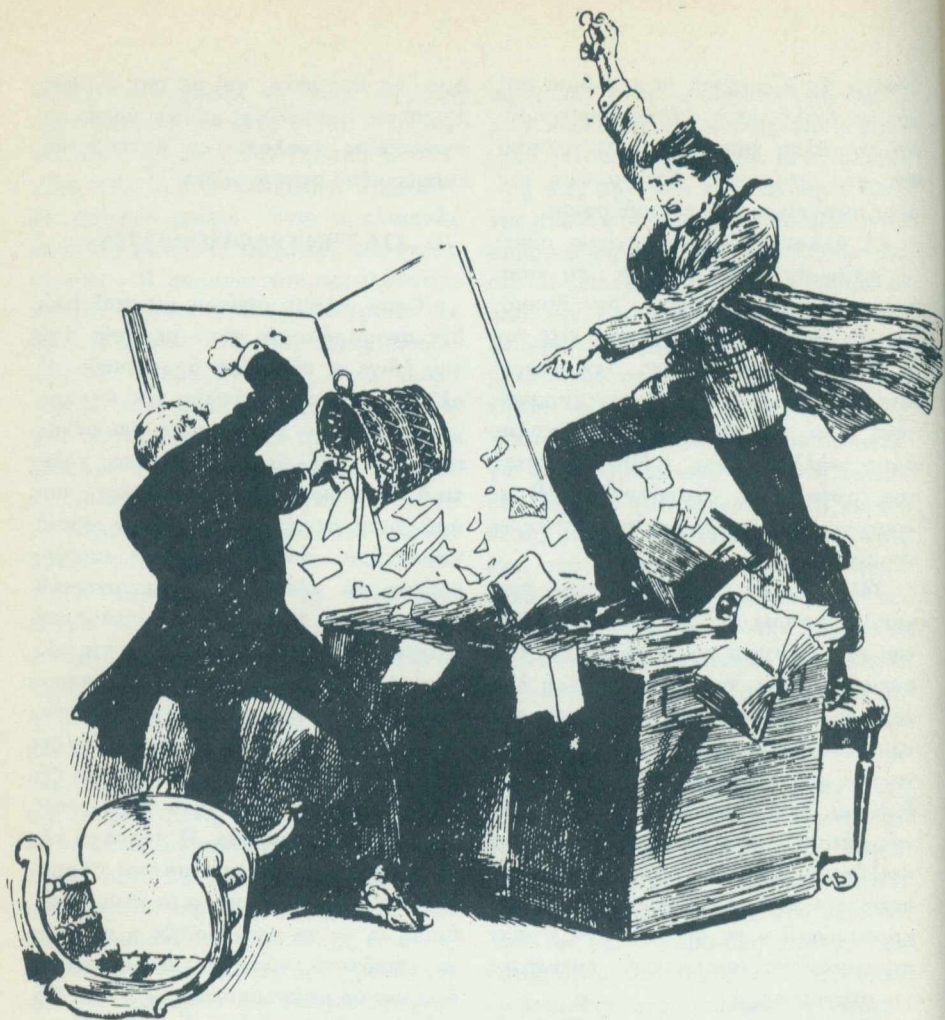
Τέλος κι αν ακόμα δεχτούμε πως κάποτε μπορεί να βρεθεί μια "λύση" την εκπαιδευτική κρίση την έχει στιγματίσει η ίδια της η αντιφατική λειτουργία. Από την μια οφείλει να κατασκευάζει μαζικά στελέχη προορισμένα για μια εξειδικευμένη και μερική δουλειά, να υποταχθεί στις προσταγές της ζήτησης σε ανθρώπινο υλικό για στελέχωση των σύγχρονων επιχειρήσεων και του κράτους, αλλά ταυτόχρονα οφείλει να συνεχίσει να βγάζει πραγματικούς επιστήμονες, ερευνητές και στοχαστές.

Εξ άλλου, αν το Ιαπωνικό "θαύμα", με τα μεγαλύτερα ποσοστά σε αυτοκτονίες και παιδική εγκληματικότητα, φαντάζει σαν πρότυπο ανάπτυξης, θα πρέπει να σκεφτούμε πως αυτό το θαύμα δεν στηρίζεται μόνο στην τεχνολογία του, αλλά και σε μερικούς αιώνες κομφουκισμού και στρατιωτικής πειθαρχίας. Πώς όμως αυτός ο απω-ανατολικός κομφουκισμός, θα επιβληθεί στο πνεύμα του καθολικισμού της

Δυτικής Ευρώπης, για να μην αναφέρουμε τις Ανατολικές χώρες, χωρίς να προκαλέσει τουλάχιστον πολιτισμική έκρηξη μέσα στην νεολαία;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Όταν μιλάμε σήμερα για πολιτική δεν αναφερόμαστε στην σημασία που της έδινε η αθηναϊκή δημοκρατία. Η αλλοτρίωση και η ξένωση που κυριαρχεί μέσα στην πορεία μιας ορισμένης ιστορικής εξέλιξης, οι έννοιες, πολιτική, αυτοδιαχείριση, συμμετοχή, σοσιαλισμός, δεν έχουν παρά έναν τυπικό χαρακτήρα, που όχι μόνον απογυμνώνει το πραγματικό και ιστορικό περιεχόμενο τους αλλά ταυτόχρονα δείχνει την αδυναμία της ίδιας της κοινωνίας να προσδιορίσει με νέες σημασίες την ίδια της την πραγματικότητα. Απ' αυτή την σκοπιά η κοινωνία δεν ζει το παρόν της; ή καμώνεται πως το ζει υποχρεώνοντας τον εαυτό της να υποκρίνεται ακατάπανστα. Η πολιτική κάποτε σήμαινε την πραγματική συμμετοχή στα κοινά, όποια κι αν ήταν αυτά, όπως κι αν τα προσδιόριζε η εκάστοτε κοινότητα, τόσο σε μικροσκοπική όσο και σε μακροσκοπική κλίμακα. Σήμερα εννοώντας πολιτική φτάσαμε να εννοούμε ακριβώς το αντίθετο. Δηλαδή την αποχή απ' τα κοινά και μάλιστα την εναπόθεσή τους σε κάποιους ειδικούς επαγγελματίες, που αναλαμβάνουν να καθορίσουν την τύχη μιας γειτονιάς, ενός σωματείου κι ακόμη πιο παράλογα την τύχη ενός ολόκληρου λαού. Αυτή η εναπόθεση που κατατρέχει την κοινωνία έχει δημιουργήσει όλο το χάος που ξετυλίγεται καθημε-

ρινά μπροστά μας. Αυτή η έναπόθεση γραφειοκρατικοποίησε και τις πιο απλές δραστηριότητες σε τέτοιο βαθμό που η απάθεια του κόσμου να διαρυνγνύει τον ιστό όλων των αξιών και να απειλεί με κατάρρευση το σύστημα που συνθέτουν. Από την μεριά της γραφειοκρατίας αυτή η αποχή δημοουργεί την ανάγκη του να υπάρχει η ίδια. Κάποιοι πρέπει να παίρνουν τις

αποφάσεις γι' αυτούς που "αδιαφορούν", κι εδώ μιλάμε για μερικές χιλιάδες που υποκαθιστούν μερικά εκατομμύρια, και μερικές φορές για μια χούφτα. Κι αυτό το ονομάζουν κοινωνικό χρέος, χρέος απέναντι στον λαό. Εν μέρει αυτό αποτελεί το προπαγάνδα με την οποία η γραφειοκρατία δικαιολογεί τον εαυτό της, εν μέρει όμως είναι και αλήθεια. Αυτό όμως που δεν

βλέπουν ή που δεν μπορούν να παραδεχτούν, είναι πως αυτός ο φαύλος κύκλος άρχισε μια ιδιαίτερη στιγμή, όταν η επιθυμία και η απόπειρα των ανθρώπων να συμμετάσχουν ενεργητικά και να πάρουν τις υποθέσεις τους στα χέρια τους συνάντησαν την αντίθεση της γραφειοκρατίας και τελικά φθάθηκαν απ' αυτή, που χρησιμοποίησε γι' αυτό όλα τα μέσα που διέθετε (αστυνομία, στρατός, νομοθεσία, κλπ). Το σοβιετικό μοντέλο αποτελεί απ' αυτή τη σκοπιά τον παροξυσμό της γραφειοκρατικής λογικής. Το τέλμα της ρώσικης κοινωνίας του οποίου η Γκορμπατσωφική "περεστρόϊκα" αποτελεί το ιδεατό ξεπέρασμα, βρήκε το ιδεολογικό της στήριγμα σ' έναν άνθρωπο, που ενώ καυτηρίασε την γραφειοκρατία δεν δίστασε να την εισαγάγει στο ίδιο του το πρόγραμμα. Και να τι έγγραφε στην κριτική της εγελιανής φιλοσοφίας του δικαίου:

"... Η γραφειοκρατία θεωρεί τον εαυτό της σαν τον έσχατο σκοπό του κράτους. Καθώς η γραφειοκρατία κάνει τους "τυπικούς" της στόχους περιεχόμενο της, έρχεται παντού σε σύγκρουση με τους "πραγματικούς" της στόχους. Είναι συνακόλουθα αναγκασμένη να παίρνει τον τύπο για περιεχόμενο και το περιεχόμενο για τύπο. Οι σκοποί του κράτους αλλάζουν σε σκοπούς γραφείου και οι σκοποί γραφείου σε σκοπούς κράτους. Η γραφειοκρατία είναι ένας κύκλος έξω από τον οποίο κανείς δεν μπορεί να πηδήσει. Η ιεραρχία της είναι ιεραρχία γνώσης. Το κεφάλι εμπιστεύεται στους κατώτερους κύκλους την άποψη για το επί μέρους και οι κατώτεροι κύκλοι, α-

ντίστροφα, εμπιστεύονται το κεφάλι σε ό,τι αφορά την εποπτεία του γενικού, κι έτσι αλληλοκαθορίζονται οι ρόλοι. Η γραφειοκρατία είναι το φανταστικό κράτος πλάι στο πραγματικό, είναι ο σπιριτουαλισμός (ιδεαλισμός) του κράτους. Κάθε πράγμα λοιπόν έχει μια διπλή σημασία, μια σημασία πραγματική και μια σημασία γραφειοκρατική, όπως και κάθε γνώση είναι γνώση διπλή, γνώση πραγματική και γνώση γραφειοκρατική (όπως επίσης και η θέληση—. Το πραγματικό "είναι" όμως, αντιμετωπίζεται σύμφωνα με την γραφειοκρατική του ουσία, σύμφωνα με το "επέκεινα" είναι του, την πνευματική του ουσία. Η γραφειοκρατία έχει στην κατοχή της, την ουσία του κράτους, την πνευματική ουσία της κοινωνίας, η ουσία αυτή είναι ατομική ιδιοκτησία της. Το καθολικό πνεύμα της γραφειοκρατίας είναι το μυστικό, το μυστήριο που φυλάγεται από την ιεραρχία προς τα μέσα κι από τον χαρακτήρα της σαν κλειστής συντεχνίας προς τα έξω. Το έκδηλο πνεύμα του κράτους, δηλαδή το νόημα του κράτους, φαίνεται κατόπιν στην γραφειοκρατία σαν προδοσία του μυστηρίου της. Η Αρχή είναι η αρχή της γνώσης της και η ειδωλολατρεία της Αρχής η πεποίθησή της. Στο εσωτερικό της όμως, η σπιριτουαλισμός μετατρέπεται σε χυδαίο υλισμό, στον υλισμό της παθητικής αποδοχής, της τυφλής πίστης στην εξουσία, του μηχανισμού μιας καθορισμένης τυπικής δραστηριότητας, καθορισμένων αρχών, του μηχανισμού μιας καθορισμένης τυπικής δραστηριότητας, καθορισμένων αρχών, απόψεων και παραδόσεων. Σε ό,τι αφορά τον

γραφειοκράτη παρμένο χωριστά, ο σκοπός του κράτους μετατρέπεται σε ιδιωτικό του σκοπό, κυνήγι των ανωτέρων πόστων, σταδιοδρόμηση. Θεωρεί κατ'αρχή την πραγματική ζωή σαν ζωή υλική, γιατί το πνεύμα της ζωής αυτής έχει στην γραφειοκρατία την υπαρέξη του ξεχωριστή δι'εαυτή... Το κράτος υπάρχει μόνο με τη μορφή διαφόρων πνευμάτων γραφείου, των οποίων το υλικό αποτελείται από παθητική υποταγή και υπακοή. Η πραγματική γνώση εμφανίζεται χωρίς περιεχόμενο όπως και η πραγματική ζωή εμφανίζεται νεκρή γιατί σαν ουσία θεωρείται η φανταστική αυτή γνώση και η φανταστική αυτή ζωή. Αναγκαστικά λοιπόν ο γραφειοκράτης θα συμπεριφερθεί απέναντι στο πραγματικό κράτος με τρόπο ιησουϊτικό είτε έχει είτε δεν έχει επίγνωση του ιησουϊτισμού του".

Μέσα στους θώκους της γραφειοκρατίας, οι πολιτικές διαφοροποιήσεις έχουν αναχθεί σε χαρτί περιτυλίγματος. Η αντιπολίτευση υπερπηδά από την πραγματική αναγκαιότητα στην τυπική αναγκαιότητα. Η πραγματική αντιπαλότητα γίνεται φανταστική κι αν δεν υπάρχουν νωπά φαντάσματα τότε βγαίνουν σε πληστεριασμό τα κατεψυγμένα. Η αποστασία του 1965 σαν πόλεμος προσωπικών φιλοδοξιών μεταξὺ Παπανδρέου - Μητσοτάκη, είναι η φανταστική διαφορά των δύο κομμάτων, γιατί πραγματική δεν υπάρχει. Σε δύο κόμματα προσωποκρατικά, ελάχιστα ενδιαφέρει αν η θέση του αρχηγού του ενός, επιβάλλεται από την θέση που με τσαμπουκά κατέχει ο αρχηγός του άλλου. Η πολιτική των κομμά-

των είναι η ίδια μ'αυτή των χοντρεμπόρων: Προσφορά — ζήτηση κι ό,τι αρπάξουμε. Στις αναπτυγμένες χώρες και στις τριτοκοσμικές στρατιωτικές δημοκρατίες, πρόεδροι, κόμματα και πολιτικά προγράμματα πουλιούνται σαν αναψυκτικά. Η διαφορά ανάμεσα στον Ρήγκαν και στον Μπόθα ή τον Μουκάμπε είναι ότι ο πρώτος καταναλώνει την πολιτική σαν εγχώριο προϊόν, ενώ οι δεύτεροι σαν εισαγόμενο. Ο καταλισμός δεν εισήγαγε μόνο τεχνολογία σ'αυτές τις χώρες αλλά και πολιτεύμα.

Τι έχει να ζηλέψει η διαφήμιση της ΚΟΚΑ-ΚΟΛΑ απ'τα διαφημιζόμενα πολιτικά ζευγάρια; Ο Ρόνυ και η Νάνσυ, ο Μιχαήλ και η Ραΐσα, ο Αντρέας και η Μαργαρίτα, Ο Χρήστος και η Έφη και στο βάθος της σκηνής σε ροζ φόντο ο Κύρκος και η φυσαρμόνικα...

Όσο οι γραφειοκρατικές κλίκες προσπαθούν να φανούν σαν διαφορετικές ολότητες τόσο οι εσωτερικές τους συγκρούσεις επιμέριζουν αυτό που ποτέ δεν ήταν ολότητα. Διάσπαση στο ΚΚΕεσ, διάσπαση στην ΕΔΑ, διάσπαση στη Ν.Δ., διάσπαση στο ΠΑΣΟΚ διαγραφές στο ΚΚΕ, διάσπαση στο ΕΚΚΕ, διάσπαση στο ΚΚΕ Μ-Λ και πάει λέγοντας.

Εξάλλου ποιά βιομηχανία ηρεμηστικών θα μπορούσε να κατευνάσει τον γερο-Χέγκελ, για τον οποίο το κράτος αποτελούσε τη γενική βούληση, την καθολικότητα του πνεύματος, σαν άκουγε τον παππού του κοινοβουλευτισμού τον Αλευρά να ομολογεί πως: "έχω πλήρη στοιχεία εκ των οποίων αποδεικνύεται ότι το εισόδημα που μένει για την στοιχειώδη διαβίωση του

Έλληνα βουλευτή, είναι πολύ μικρότερο και του μέσου υπαλλήλου. Τον θέλουν τον Έλληνα βουλευτή όχι να ασκεί το υψηλότερο αξίωμα της πολιτείας. Τον θέλουν να φυτοζωεί. Αν φυτοζωεί όμως ο Έλληνας βουλευτής, φοβούμαι ότι φυτοζωεί και ο μεγάλος θεσμός τον οποίο υπηρετεί. Ο θεσμός του Κοινοβουλίου, ο θεσμός τέλος της Δημοκρατίας". Μα πού στηρίζεται η Δημοκρατία, στα στομάχια των βουλευτών "μας".

Τέτοιου είδους φωτεινές διαπιστώσεις είναι τόσο παλιές όσο και η εξουσία. Είναι το ίδιο το φως που φέγγει τον Καμύ όταν έγραφε στον Καλιγούλα: "κύριοι, ας περάσουμε στην τραπεζαρία να φάμε. Κινδυνεύει η εξουσία να χαλάσει την επιδερμίδα της". Είναι τα λόγια που βάζει στο στόμα ενός εκ των πατρικίων, ενώ οι υπόλοιποι είχαν σαστίσει απ' την συμπεριφορά του Καλιγούλα που ωθούσε την εξουσία μέχρι τις έσχατες συνέπειές της. Τέλος, ο σαλτιμπάγκος Μ.Ν.Ράπτης για τον οποίο ο Γ. Ταμτάκος και ο Α. Στίνας αποτελούν τις Ερινειές του ύπνου του, εκλιπαρεί για: "ένα σχηματισμό μιας δύναμης πολιτών που πληροφορημένοι επεμβαίνουν πολύτροπα σαν ανεξάρτητος παράγοντας στην δραστηριοποίηση της κοινωνίας που να μπορεί να συντελέσει στη διαμόρφωση για ένα δημοκρατικότερο κράτος (σικ!) με πολιτικά κόμματα αρχών, δημοκρατικότερης εσωτερικής και εξωτερικής συμπεριφοράς." παρόλο που αναγνωρίζει πως: "Αν η ίδια η κοινωνία και οι πολίτες δεν ξεπεράσουν την νηπιακή τους κατάσταση, δεν ανδρωθούν και δεν απορρίψουν την καταθλιπτική πάνω τους

κηδεμονία του κράτους των κομμάτων που το διαχειρίζονται, τότε οδηγούμεθα πραγματικά σε αδιέξοδο με υποβαθμισμένη πολιτική και κοινωνική ζωή, ικανή να σπρώξει τις νέες γενιές, όχι τόσο στον κυνισμό και την αδιαφορία για τα "κοινά", αλλά σε άγριες εξεγέρσεις".

Τουλάχιστον στην αναγέννηση, σε μια ιταλική πόλη, ένας τύρραννος μπορούσε να καταφέρει να διατηρήσει τον πληθυσμό σε μια παθητικότητα με την τρομοκρατία. Σήμερα όμως στην εποχή της "συναίνεσης" ποιός θα τολμούσε να επιχειρήσει κάτι ανάλογο χωρίς να κινδυνέψει να χάσει και την ελάχιστη επαφή που κρατάει με την πραγματικότητα χάνοντας έτσι τον έλεγχο των ιδίων του των ενεργειών χωρίς να μπορεί να κρίνει τί καταστρέφει τους εχθρούς του και τί τον ίδιο;

ΝΟΜΟΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Όταν μιλάει κανείς για καταστολή και για τους νόμους των οποίων η εφαρμογή την θέτει σε κίνηση, αναπόφευκτα και σχεδόν ανακλαστικά σκέφτεται τις πιο άγριες και κτηνώδεις μορφές της έτσι όπως αυτές παρουσιάζονται μέσα απ' την δράση της αστυνομίας και της δικαιοσύνης των δικαστηρίων. Θα προσπαθήσουμε όμως να εξετάσουμε το ζήτημα από μια γενικότερη οπτική όχι για να το θέσουμε κάτω απ' την σκιά της αφηρημένης σκέψης, αλλά μέσα στην φωταγωγημένη αρένα της ίδιας της πραγματικότητας.

NOMOI

Ο νόμος σαν μέσον κυριαρχίας των πάσης φύσεως αφεντάδων μας, θέλει να αποτελεί την τυπική επικύρωση της κοινωνικής πραγματικότητας, σε τέτοιο σημείο παραλογισμού που η τυπικότητα των νόμων να φαντάζει σαν ουσία αυτής της πραγματικότητας. Όταν λέμε κοινωνική πραγματικότητα δεν εννοούμε παρά την κοινωνία μ' όλο το βάθος των κανόνων, και των αξιών της, όσο ρητές ή υπόρρητες κι είναι, και για τις οποίες ο νόμος δεν είναι παρά το παραμορφωμένο τους είδωλο. Κι όταν λέμε νόμους εννοούμε κύρια τους απαγορευτικούς κανόνες μέσω των οποίων διασφαλίζεται τόσο η ύπαρξη των μηχανισμών του κράτους όσο και οι αξίες του συστήματος το οποίο υπηρετεί.

"Μια κοινωνία είναι πραγματικά δίκαιη απ' την στιγμή που αφήνει το ζήτημα της δικαιοσύνης διαρκώς ανοικτό". Τί συμβιβάνει όμως σήμερα; Ακριβώς το αντίθετο. Η δικαιοσύνη είναι ένα κλειστό σύστημα από νόμους, μέσα στους οποίους η κοινωνία περισφίγγεται, εκβιάζεται, αλλοιώνεται και απλοποιείται ακριβώς για να μπορεί να τυποποιηθεί. Ο Προκρούστης είναι το έμβλημα της δικαιοσύνης. Εδώ θα πρέπει να τονίσουμε την αδιασφισβήτητη αλήθεια πως κοινωνία και κράτος είναι από κ α θ ε άποψη διαχωρισμένες οντότητες. Το κράτος είναι μια εξωτερική δύναμη, αποχωρισμένη απ' την κοινωνία, πάνω στην οποία επιβάλλεται σαν αυτόνομη ύπαρξη. Οι νόμοι του κράτους και του δικαίου του, "αντιλαμβάνονται" με την σειρά τους την κοινωνία σαν ξένο σώμα, το οποίο προ-

σπαθούν να προσαρμόσουν στα όρια ορισμένων κανόνων. Μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία οι κανόνες αυτοί ανάγονται σε γενικούς κανόνες στον βαθμό που οι αστοί παρουσίασαν το ειδικό τους συμφέρον σε γενικό. Στον ίδιο βαθμό το κράτος σαν όργανο κυριαρχίας τους, παρουσιάζει τους νόμους του σαν γενικούς νόμους, σαν νόμους όλης της κοινωνίας. Όπως η οικονομία της κεφαλαιοκρατικής παραγωγής γίνεται δύναμη εχθρική και ξένη πάνω στους παραγωγούς έτσι και οι νόμοι γίνονται εχθρικοί και ξένοι προς την κοινωνία και μάλιστα στην γραπτή τους έκφραση (συνταγματικά δικαιώματα). Το περιεχόμενό τους είναι από αδιαφορία άγνωστο στο 99% του πληθυσμού. Η παραγωγή συνταγμάτων δεν έχει τίποτε να ζηλέψει απ' την παραγωγή εμπορευμάτων. Αν η τυποποίηση των εμπορευμάτων φαίνεται να είναι "διέξοδος" στην αυξητική τάση του κέρδους, η τυποποιημένη συμπεριφορά σύμφωνα με τους νόμους φαίνεται να είναι μια "διέξοδος" στην αυξητική τάση κυριαρχίας του κράτους. Όπως μέσα στην παραγωγή, η τυπική οργάνωση της εργασίας που σχεδιάζει το γραφείο των τεχνοκρατών, μετατρέπεται απ' τις άτυπες ομάδες δουλειάς τους έτσι και μέσα στην κοινωνία, η τυπική οργάνωση που επιβάλλει το κράτος πάνω της μετατρέπεται με την λειτουργική συνεργασία των ανθρώπων μέσα στους θεσμούς. Όπως ο καπιταλισμός δεν εμπιστεύεται την "καλή" θέληση του εργαζόμενου για να αυξήσει την παραγωγή των εμπορευμάτων και εισάγει το πριμ, το χρονόμετρο, την αύξηση της ταχύτητας των

μηχανών στην αλυσίδα ή την αντικατάστασή τους, έτσι και ο κρατικός μηχανισμός δεν εμπιστεύεται την "καλή" θέληση της κοινωνίας για συνεργασία γι' αυτό πριμοδοτεί τον χαφιεδισμό, ηλεκτρονικοποιεί το φακέλωμα, αυξάνει τα σώματα καταστολής και τις επιτροπές ελέγχου και αντικαθιστά ό,τι δεν αποδίδει ή είναι ξεπερασμένο. Όπως ο καπιταλισμός δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την συνέναιση των εργαζομένων έτσι και το κράτος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την συναίνεση των πολιτών.

"Η σημερινή κοινωνία δεν ζει παρά σε πείσμα των ιδίων της κανόνων".

Όσο τυποποιούνται οι κανόνες της κοινωνίας τόσο πιο παράλογη γίνεται. Δηλαδή όσο η κοινωνία αποδέχεται τους τυπικούς νόμους του κράτους και λειτουργεί κάτω απ' την πίεσή τους, άλλο τόσο καταστροφικά βάλλεται κατά του ίδιου της του εαυτού. Αν το κράτος και το κεφάλαιο υφίστανται ακόμη σαν δυνάμεις ενάντια στους υπηκόους τους, αυτό το οφείλουν στην συνέναισή τους (που την παίρνουν πότε με το καλό και πότε με το άγριο). Δηλαδή στην ενεργό δραστηριοποίησή τους να μεταβάλλουν τους κανόνες

των κυριάρχων τους. Αν οι άνθρωποι κάναν την "παλαβομάρ" να εφαρμόσουν π λ ή ρ ω ς τους κανόνες τους και να ταυτιστούν μ' αυτούς, τότε αυτόματα η κοινωνία και οι θεσμοί της θα παρέλυναν, οι δε άνθρωποι θα οδηγούνταν σταδιακά σε μαζική σχιζοφρένεια κι αυτοκτονία. Τέτοιου είδους εφαρμογή των νόμων πριν μερικά χρόνια παρέλυσε τα σύνορα όταν οι τελωνειακοί ακολουθούσαν πιστά τις οδηγίες για τις έρευνες στις αποσκευές και τα αυτοκίνητα, στην Πολωνία οι εργάτες κατά την διάρκεια του στρατιωτικού νόμου εφάρμοσαν την απεργία ξήλου, δηλαδή την πιστή εφαρμογή των πλάνων έτσι όπως τα όριζε η διεύθυνση, κι αμέσως δημιούργησαν χάος στην παραγωγή. Αλλά ας φανταστούμε πόσες δίκες θα γίνονταν αν οι δικαστές ακολουθούσαν πιστά τους κώδικες ακρόασης, ή ακόμα αν οι τροχονόμοι και οι οδηγοί ακολουθούσαν πιστά τους κανόνες οδικής κυκλοφορίας. Τα παραδείγματα είναι ανεξάντλητα. Το ζήτημα όμως που τίθεται είναι κατά πόσον η κοινωνία θα μπορεί να ανέχεται αυτόν τον παραλογισμό που η εγγενής αντιφατικότητά του οδηγεί το κράτος σε ένα ξεφρενο έλεγχο και σε μια κτηνώδη καταστολή και τον κόσμο στην διαρκή υποτέλειά του μέσα απ' την ίδια του την συναίνεση.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Ή Ο ΔΡΟΣΟΓΙΑΝΝΗΣ ΕΝΑΙ

ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

γιατί είναι ο μόνος πολιτικός
που είπε την αλήθεια των
αναρχικών "Εγώ ΠΛΗΡΩΝΟΜΑΙ
για να εφαρμόζω τους νόμους"

Μακάρι να είχαν την τόλμη
να το δηλώσουν αυτό οι υπουργοί
και ο πρωθυπουργός πως
πληρώνονται δηλαδή για να φέρουν
την "αλλαγή"

Το κράτος σήμερα έχει εξαπολύσει έναν ανελέητο πόλεμο κατά της κοινωνίας, προσπαθώντας να ελέγξει την συμπεριφορά των ανθρώπων τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Καθημερινά καινούριοι νόμοι με την μορφή του κατ'επείγοντος, επικυρώνονται απ' τα κοινοβούλια βγάζοντας έτσι όλο και περισσότερες ατομικές ή συλλογικές συμπεριφορές στην παρανομία. Οι επιτροπές ελέγχουν και τα όργανα καταστολής αυξάνουν συνεχώς τις αρμοδιότητές τους και το συναμικό τους. Φτάσαμε μάλιστα στο σημείο εκείνο που όταν διεκδικεί κανείς τα συνταγματικά του δικαιώματα να αντιμετωπίζεται σαν εξτρεμιστικό στοιχείο. Η δημοκρατία είναι αναγκασμένη να βάζει διαρκώς στο στόχαστρο τον ίδιο της τον εαυτό αφού δεν μπορεί να επιζηήσει αν δεν παραιτεί τους ίδιους της τους κανόνες. Ο πολιτικός της λόγος γίνεται όλο και πιο αστυνομικός κι από κει και πέρα αρχίζει ένα κυνήγι μαγισσών. Το βλέμμα, το γέλιο, τα τραγούδι, το σφύριγμα, η εμφάνιση και κάθε είδους ιδιομορφία, γίνονται παρόνομες συμπεριφορές

μπρος στα μάτια των μπάτσων. Η αντιφατική λειτουργία της δημοκρατίας γίνεται όλο και πιο έντονη. Η εξουσία σαν πολιτική διάσταση οφείλει να δώσει κάποιες ελάχιστες εξηγήσεις, να δώσει την εντύπωση του διαλόγου για να πετύχει κάποια μίνιμουμ συναίνεση, αλλά απ' την άλλη σαν ένοπλος λόγος οφείλει να μην δίνει εξηγήσεις να μην συνδιαλέγεται και μάλιστα αναγκασμένη να δικαιολογεί και να διασφαλίζει το έργο των δυνάμεων καταστολής. Τα πιο διαφημισμένα πρόσωπα στην Ελλάδα είναι ο πρωθυπουργός, ένας αττικάρχης κι ένας στρατηγός. Μέσα σ' αυτό το σύμπλεγμα ο ένας αναιρεί τον άλλον και είναι αναγκασμένοι να το κάνουν. Αποκορύφωμα ήταν ο Μάης του '85 στο Χημείο. Ο μεν πρωθυπουργός στο στάδιο ειρήνης και φιλίας ισχυριζόταν πως τα ΜΑΤ καταργήθηκαν και την ίδια στογή τα ΜΑΤ αλόνιζαν το κέντρο της Αθήνας που παρου-

σίαζε όψη κατεχόμενης πόλης. Ας στρέψουμε τώρα τους προβολείς της σκέψης μας στα άδυτα ενός μηχανισμού π.χ. της αστυνομίας. Οι απανταχού δημοκράτες μας έχουν ανάγει την εγκληματική δράση της στις αυθαιρέσιες κάποιων κύκλων που βρίσκονται πότε στις ανώτερες και πότε στις κατώτερες βαθμίδες που είτε δεν καταλαβαίνουν τι σημαίνει δημοκρατία είτε συνειδητά την δυσφημούν. Και τι βρήκαν για γιατρικό; τον εκδημοκρατισμό των σωμάτων ασφαλείας.

Τι σημαίνει όμως αυθαίρεσία για την αστυνομία;

Κατ' αρχάς η αστυνομία είναι ένας αυτόνομος μηχανισμός μέσα στο ίδιο το κράτος. Κι έχει τους δικούς τους κανόνες. Σαν τέτοιος μηχανισμός προσπαθεί να αποβάλλει οποιονδήποτε εισβάλλει στα χωράφια της, αλλά ταυτόχρονα προσπαθεί να εισβάλλει στα χωράφια των άλλων. Δημιουργείται έτσι μέσα στο κράτος, η ΚΥΠ, η κυβέρνηση, η αστυνομία ή ο στρατός; Η υπόθεση Κρυστάλλη δεν αντανακλά παρά την ίδια την αντιπαλότητα των μηχανισμών. Η αστυνομία συλλαμβάνει την ΚΥΠ.

Ταυτόχρονα όπως όλος ο κρατικός μηχανισμός είναι οργανωμένη κατά το πρότυπο της πυραμίδας. Δηλαδή υπάρχει μια βάση που εκτελεί κι ένα κέντρο που διεθύνει. Κι εδώ γεννιέται ένα νέο είδος αντιπαλότητας. Η διεύθυνση δεν μπορεί να αντιληφθεί αυτό που συμβαίνει στην βάση, και η βάση είναι αναγκασμένη να δράσει αυτόβουλα (να αυθαιρετήσει), άλλες φορές για να σώσει το τομάρι της, άλλες για να ανακα-

ταλάβει το χαμένο της κύρος. Τα δυο τελευταία χρόνια αυτή η δυσಾರೆσκεια έφτασε μέχρι τον τύπο, ή ακόμη και στη λευκή απεργία της βάσης. Δεν σταματάει εδώ. Ο μηχανισμός χωρισμένος σε ομάδες αρμοδιοτήτων (ασφάλεια, ΜΑΤ, ΜΕΑ, ΤΕΙΔΑ, καπελάκηδες, κλπ) δημιουργεί έναν επιπλέον ανταγωνισμό για το ποιος θα ελέγχει τον άλλον. Έτσι μέσα στα τμήματα μετά τις συλλήψεις πότε τα ΜΑΤ και πότε τα ΜΕΑ κραύγαζαν "ΕΜΕΙΣ είμαστε το κράτος". Συμπέρασμα "Μέσα στους μηχανισμούς υπάρχει αναπόφευκτα ένας ανταγωνισμός όπου η μακλικά αυθαιρετεί κατά της άλλης κι όλοι μαζί κατά της κοινωνίας". Κι εδώ τίθεται κι ένα άλλο ζήτημα. Τα σκάνδαλα της αστυνομίας, που "σπιλώνουν το κύρος της". Μπορεί όμως η αστυνομία να λειτουργήσει χωρίς να συμμετέχει στα κυκλώματα που υποτίθεται ότι κυνηγά; Κι αν ακόμη κάνουμε την φανταστική υπόθεση ότι η αστυνομία δεν λαδώνεται, δεν διακινεί ναρκωτικά, δεν κάνει λαθρεμπόριο για δικό της όφελος, τότε πώς μπορεί να εισχωρήσει σ' αυτά τα κυκλώματα για να τα ελέγξει χωρίς να συμμετάσχει ενεργά μέσα σ' αυτά; Από πού θα αντλήσει τους χαφιέδες αν δεν προσφέρει ανταλλάγματα; Από κάθε άποψη οι μηχανισμοί καταστολής είναι η αυθαίρεσία της εξουσίας, πάνω στην κοινωνία. Ο εκδημοκρατισμός πέρα απ' την κενότητα του περιεχομένου του είναι η λογική που ενσπείρουν τα κόμματα, που δεν επιδιώκουν παρά την δική τους συμμετοχή στους μηχανισμούς καταστολής με τους δικούς τους ανθρώπους. Όσο το κράτος σπλίζεται και βιά-

ζει την κοινωνία, ο όρος "ανύποπτος πολίτης" δεν αποτελεί παρά εγκληματική αφέλεια. Αφού το κράτος θεωρεί εν δυνάμει παράνομη όλη την κοινωνία, η κοινωνία οφείλει να κηρύξει με

βεβαιότητα την παράνομη και εγκληματική του ύπαρξη, πριν ιδρυματοποιηθεί στην απέραντη φυλακή που της επιφυλάσσει.

βγαίνει κάθε 15 νυχτες...

15νθημερη Αναρχικη εφημεριδα

ΔΟΚΙΜΗ

τωρα και στα περιπτερα!

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ 1984 - ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1986
Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΤΗ ΡΟΗ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΣΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΤΩ ΑΠ' ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΔΙΕΤΙΑΣ 1984-1986
Από τα "Γραφεία" στην Φ.Μ.Σ

ΡΕΚΒΙΕΜ ΤΟΥ ΖΑΡΑΤΟΥΣΤΡΑ ΓΙΑ ΤΗΝ Φ.Μ.Σ

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ
ΚΑΙ ΤΙ ΘΕΛΟΥΝ;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΕΠΟΧΗ ΚΡΙΣΗΣ